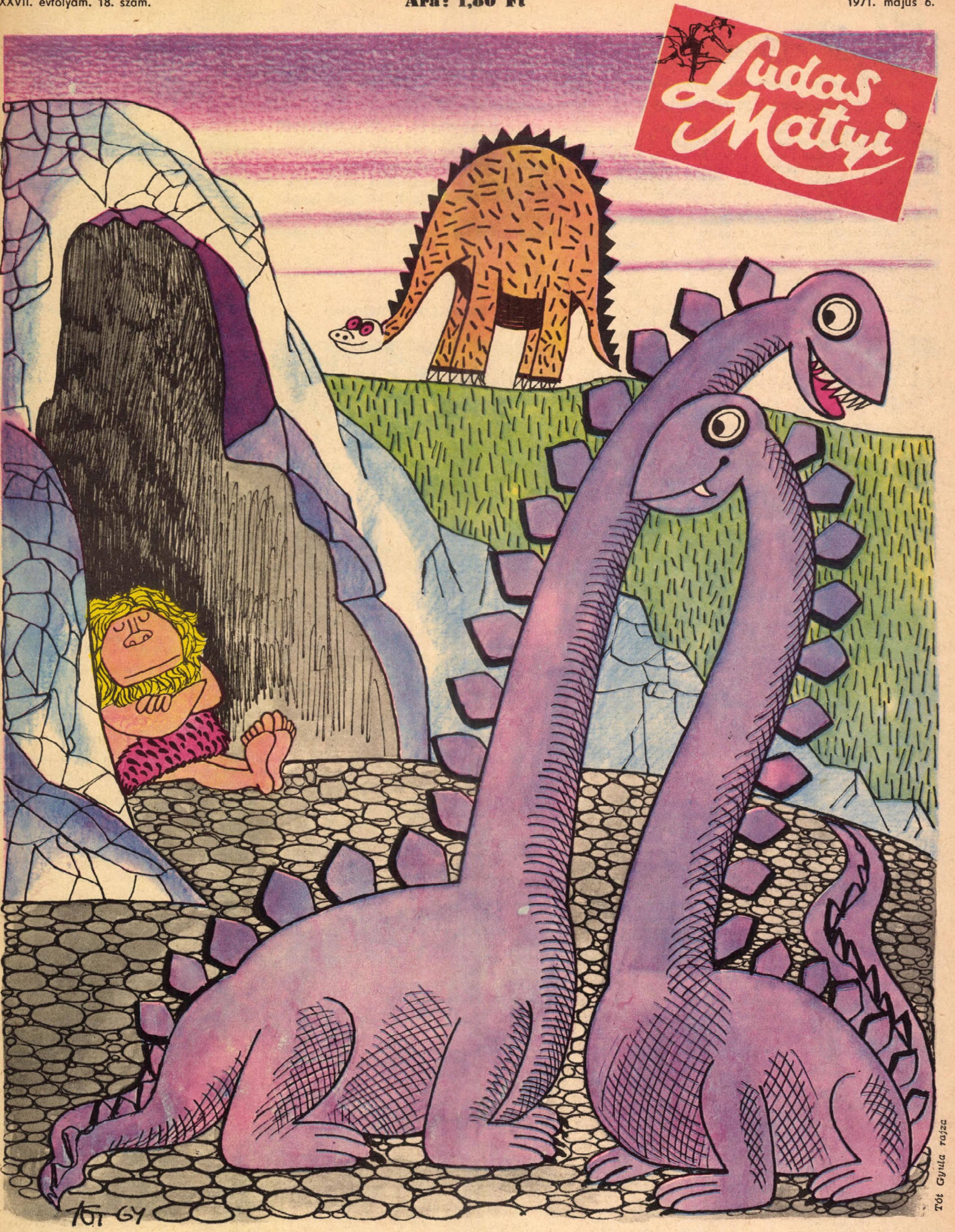
XXVII. évfolyam. 18. szám. Ára: 1,80 Ft 1971. május 6.

– Mondja, Őslény kartárs, miért ajánlott nekünk ez az alak eltartási szerződést? Csak nem arra számít, hogy kihalunk?

KEDVES LUDAS!

ZEBEGÉNYI BOLTHÁBORÚ

Két élelmiszerbolt volt eddig Zebegényben, mindkettő a falu közepén. Az önkiszolgáló rendszerű „nagyboltban” hol ez, hol az a fontos árucikk hiányzott, az eladók kedvetlenül, udvariatlanul szolgáltak ki, a nyitvatartási időt is úgy állapították meg, ahogy a személyzetnek kedvezett, s nem úgy, ahogy a vevők érdeke megkívánta volna. (Hosszú időn keresztül már délután háromkor bezártak.) Így a vásárlók inkább a közeli „kisboltba” jártak, ahol mindig mindent kaptak, s ahol az egyetlen eladó mindig kedvesen, figyelmesen szolgálta ki őket. Ebből adódott az a fura helyzet, hogy a *kisbolt nagyobb lett, mint a nagy,* hiszen lényegesen több volt a bevétele.

A Vác és környéke Kiskereskedelmi Vállalat nem nézte ezt jó szemmel, fogta magát, s bezárta a kisboltot. Így az áruellátást se kellett megjavítani, a *személyzet magatartásán se kellett változtatni,* csupán a nyitvatartási időt kellett meghosszabbítani, s egy csapásra az önkiszolgáló üzlet lett Zebegény legjobb, legforgalmasabb élelmiszerboltja. Minthogy másik már nem volt.

A zebegényi asszonyok nem nyugodtak bele ebbe a megoldásba, hadba szálltak kedvenc boltjukért és boltosukért. Leveleket írtak, küldöttségeket menesztettek mindenhová, míg végül is megszületett a kompromisszumos béke: a kisbolt újból megnyílt, elsősorban zöldséges profillal, emellett csak csomagolt árut tarthat.

A zebegényi bolthábotú rövid krónikáját azért tartottam így utólag is feljegyzésre méltónak, mert egy nagy tanulság rejlik benne: a korszerű kereskedelem fogalmába nemcsak az önkiszolgálás, a kosár és a szabad polc tartozik bele, hanem elsősorban és mindenekelőtt a bőséges áruválaszték, meg a kedves, udvarias kiszolgálás is!

(R)

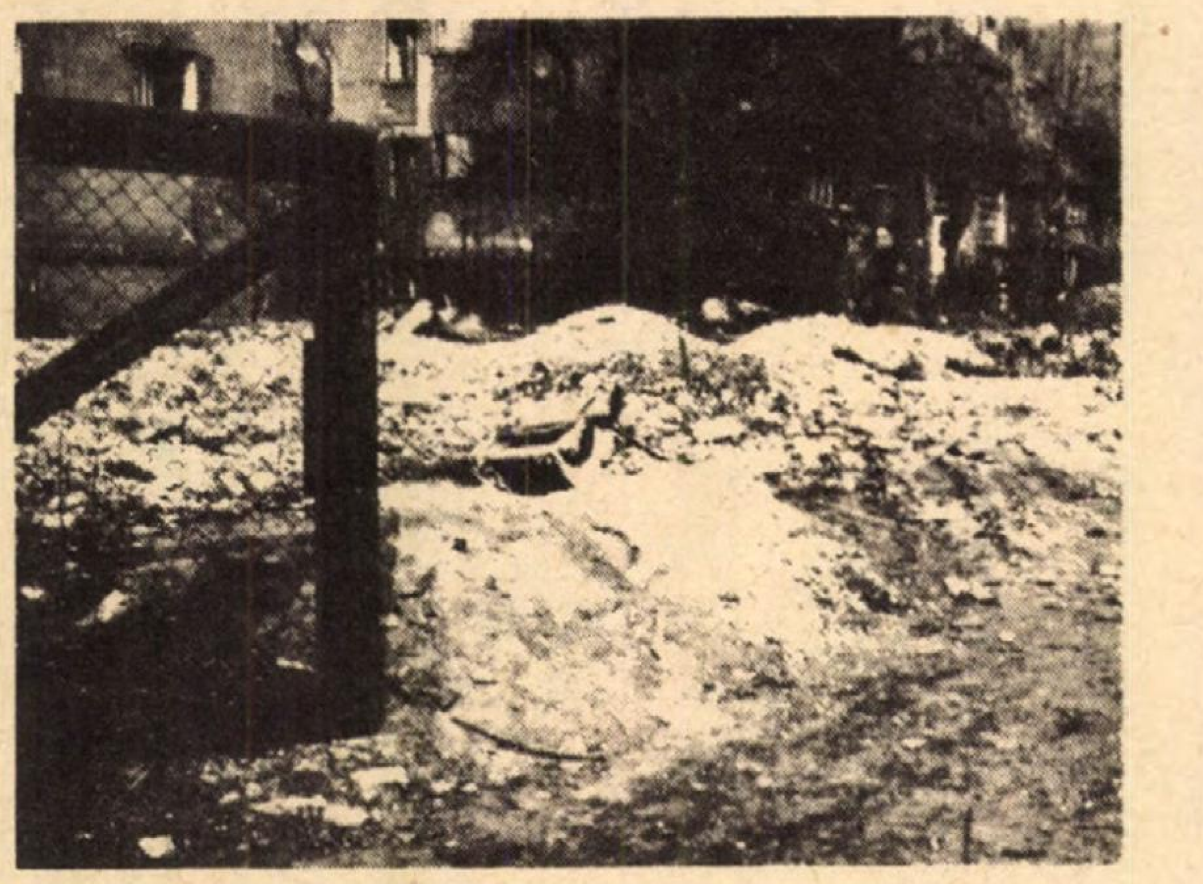
HOLLÓHÁZA — NEM HOLLÓKŐ

Néhány héttel ezelőtt levélben panaszkodtam amiatt, hogy a hollóházai postahivatalnak nincs előszobája, így az ügyfelek a szabadban kénytelenek várakozni. Levelemet leközölte a Ludas, csak sajnos tévesen: Hollóháza helyett Hollókő szerepelt benne. Kérem, hogy ezt pótlólag legyenek szívesek kiigazítani.

D. Irén
Pácin

GAZDÁTLAN SZEMÉTDOMB

A képen látható rengeteg szemét évek óta gyűlik a XIV., Népstadion út 67. számú, gazdátlan telken. Bontási anyagoktól kezdve a rozsdás gyermekkocsiig minden megtalálható benne. A telek előtti harmincméteres járdaszakaszt sem takarítja senki.

Meddig kell még gyönyörködnünk ebben a látványban?

Géber Péter Budapest

ÚJ TELEFONSZÁMOT KAPTAM

Megváltoztatták a telefonom számát és hosszú ideig én magam sem tudtam, milyen számon lehet a lakásomat hívni.

Tavaly októberben ugyanis a Posta arról értesített, hogy a telefonomat közérdekből, a közeljövőben ikresíti. Fellebbezéssel 15 napon belül élhetek. Nem éltem, jó nekem az iker is. A telefonszám megváltoztatásáról azonban nem szólt az értesítés.

Mintegy két-három hétig nem csörgött a telefonom. Barátaim, családtagjaim panaszolták, hogy sosem találnak otthon. Bejelentettem a hibabejelentőnél. A telefon változatlanul nem szólt. Ismerőseim közül többen panaszolták, hogy egy idegen név jelentkezik, ha a számomat hívják. Végre eszembe jutott, hogy felhívom a tudakozót és megkérdezem, mi a telefonszámom? Bemondták azt a számot, amit én is tudok és ami a telefonkönyvben is szerepel. Megkértem, nézzenek utána, nem változott-e meg a szám, mert ezen a számon más felel. Utánanéztek és közölték: megváltozott!

Gondolom, talán helyes volna, ha a posta a számváltozásról a jövőben az érintett előfizetőt is értesítené.

Dr. Soltész Gáspárné
Budapest I., Lisznyai u. 11.

CSAK RÖVIDEN

A rákospalotai kertvárosban a múlt év közepén felújították a közvilágítási hálózatot. Ám a Csomád utca páros oldalán csak egy hétig égett rendesen a villany, aztán elromlott, és azóta sem javították meg. Meddig kell még várnunk vajon, hogy a közvilágítási lámpák ne csak díszítsék, hanem meg is világítsák utcánkat?

P. L.
Bp. XV., Csomád u.

Szervusz, Salvus! Hová tűntél? Miért nem lehet a mi gyógyszertárunkban hosszú hetek óta sem Salvus, sem Mira vizet kapni?

F. J.-né
Gyál

A Ludas Matyi közölte levelemet, amelyben amiatt panaszkodtam, hogy nem kapok láncvédőt. Postafordultával meglepő csomagot kaptam a Zala megyei Iparcikk Kereskedelmi V. 1. számú nagykanizsai boltjából: egy komplett MZ láncvédő garnitúra volt benne. Ez úton köszönöm meg Németh Zoltán boltvezetőnek a gyors és hathatós segítséget!

Lizák Sándor
Sátoraljaújhely

A CÍMZETT VÁLASZOL

A „Lehet néhány perccel több?” című cikkünkben kifogásolt adat a nyomda hibájából került be a Hajdú Szuper Automata mosógép reklámjába. A lapok közben korrigálták is a tévedést és a hirdetés a következő napokban már a helyes adatokkal jelent meg.

Lévai Imre ig.
Hajdúsági Iparművek

A Ludas Matyi két ízben is foglalkozott a gyulai Kossuth utca néhány lakójának gázpanaszával. A munka elvégzését az hátráltatta, hogy vállalatunknak a vezetéképítéshez nem volt elegendő kapacitása, emellett a biztonsági vízzárakat sem sikerült időben beszereznünk. A felmerült akadályokat végül is sikerült leküzdenünk, és a panaszosok lakásába a gázt bekapcsoltuk.

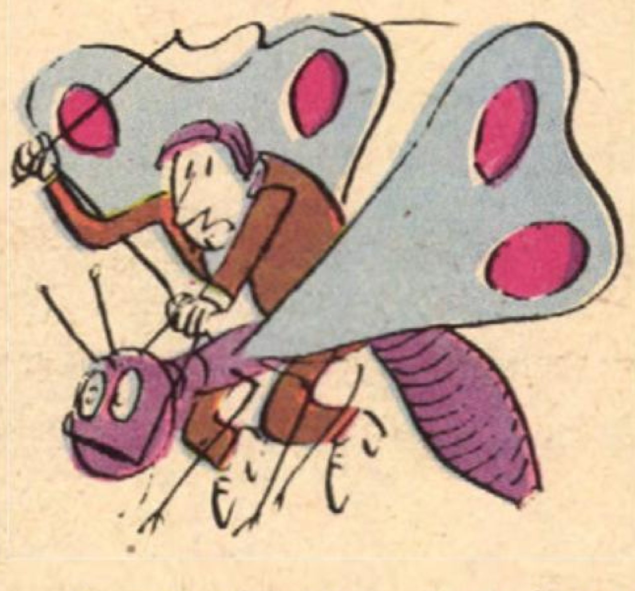
Galambos István ig. h.
Délalföldi Gázgyártó és Szolgáltató V.

A „MÁV-panaszok Debrecenből” címmel megjelent cikkünkre válaszolva közöljük, hogy az év elején nagyon sok hibás kocsit ideiglenesen ki kellett vonnunk a forgalomból, emiatt néhány szerelvény a szokottnál kevesebb kocsival közlekedett és ez okozta a nagy zsúfoltságot. A forgalomból kivont kocsikat időközben pótoltuk és ma már ismét az utasforgalomnak megfelelő számú kocsival közlekednek a szerelvények az említett vonalon.

Megyeri István oszt. vez. h.
MÁV Debreceni Igazgatóság

MASZEK VOLTAM A VOLÁNNÁL

Ha a kőműves, lakatos, apaállatgondozó, sebész vagy mérnök kertjében elkopik a járda, felhívja a hatalmas Volán Trösztöt egy fuvar sóderért. Az udvarias női hang első kérdése: „Honnan beszél az elvtárs?” Ha erre a válasz: „Palotáról, Soroksárról, Cinkotáról vagy éppenséggel Mátyáshegyről”, akkor a következő kérdés: „Tehát maszeknek tetszik lenni?” Azon fel sem háborodik a Volán csinálta álmaszek, hogy ez a hatalmas Tröszt csak szombatonként „áll a nagyközönség szíves rendelkezésére”. Egy kicsit paprikássá csak akkor válik, amikor arról értesül, hogy az egy fuvar sóderért esedékes megközelítően 700 forintot a Pillangó utcai III. sz. üzemegységénél kell befizetnie. A Pillangó nevet soha életében nem fogja elfelejteni, mert egykönnyen csak pillangók közelíthetik meg, a III. sz. üzemegységhez ugyanis nem vezet közúti jármű, ha pedig a maszek gépkocsival tenné meg az utat, a tengelytörés veszélyeztetí. Ha oly szerencsés lenne valaki, hogy helikopterrel pottyanhatna le a két deszkabudival megtámasztott III. sz. üzemegység elé, öröme még korai. Ugyanis itt fizetni nem lehet, csak két utalványt kap az ember, amivel el kell pillangózni a legközelebbi — ki tudja, hol levő postáig. Ott a két csekk mellé még egy űrlapot kell kitölteni. Aztán újra viszszapillangózni az üzemegységhez. A kedves kartársnő közben elment ebédelni. Négy társának viszont olyan bokros teendői vannak, hogy csak többszöri kérésre veszik át a plusz két űrlappal megtoldott

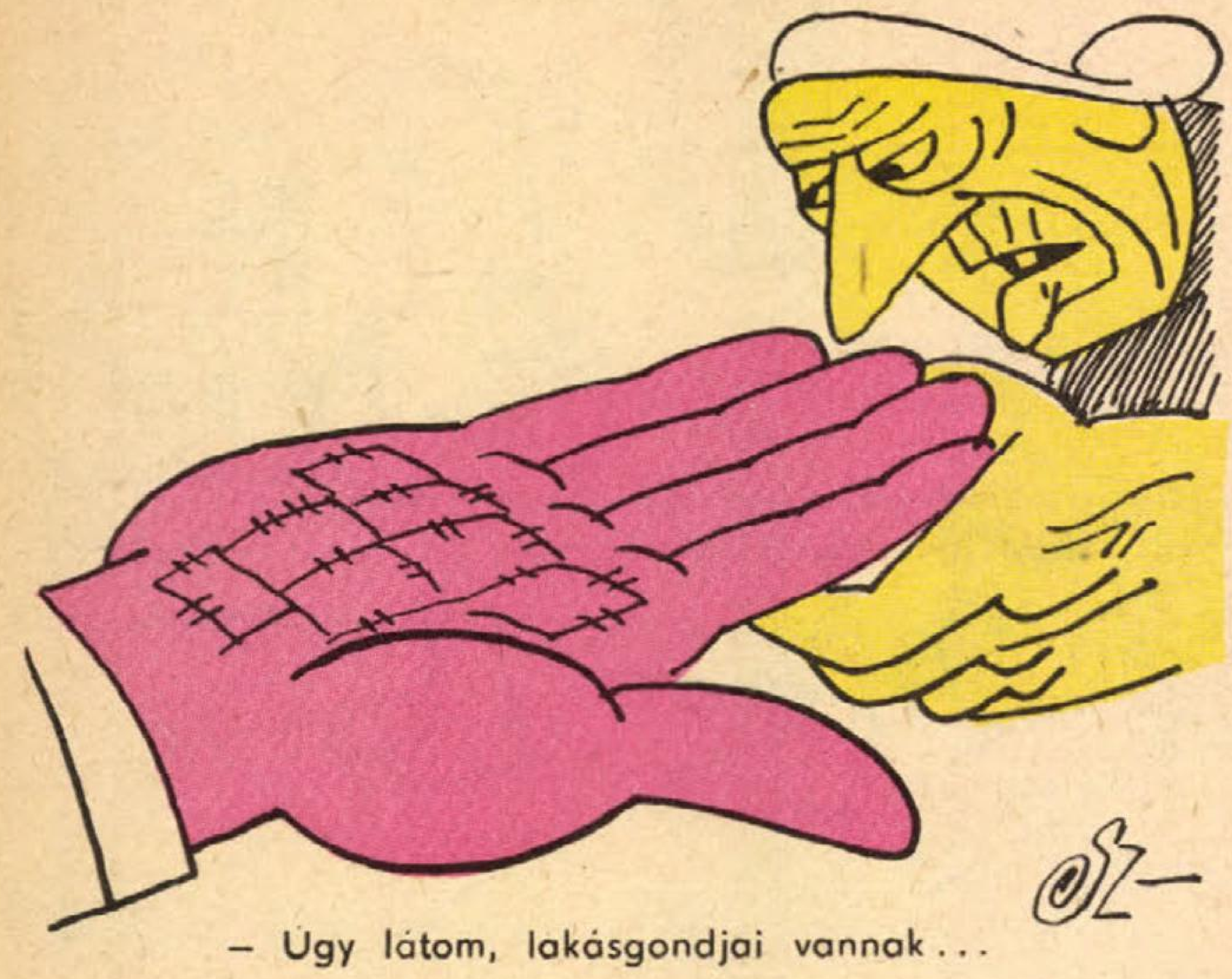

postai befizetési utalványt. Hogy a Volán csinálta maszek ne építhessen esetleg gyanútlanul a sóderből titkos föld alatti betonalagutat, fel kell mutatnia még személyazonossági igazolványát is, mert e nélkül nem gilt a megrendelés.

A maszekké előléptetett halandó szinte megfeledkezik minden szorongásáról, amikor szombatson beállít a hatalmas teherautó, és a gépkocsivezető, bokrot és fűszálat kímélve, hajszálpontosan a megfelelő helyre billenti a 4—5 köbméternyi sódert. De amikor kedden jön a kőműves, akkor derül ki, hogy a szállítmány egyharmada iszapgöröngy. Egy napig kell rostálni, és a végén kevés a sóder! Mit tehet ilyenkor a torkig érő gyönyörűség nyeldesésén kívül a maszek: újra elpillangózik a Pillangó utcába és kezdi az egészet elölről. Közben a 700-ból 1400 lesz, a kőműves bére ugyanúgy megduplázódik, és csak a gyönyörűség marad! Ilyenkor irigyli az ember csak igazán a valódi mütyürke- vagy kerti törpekészítő maszekot, aki nem olyan kicsinyes, hogy 1—200 forintot meg akarna spórolni, hanem egyszerűen felhívja ugyancsak valódi maszek kőművestársát, aki csak füttyent egyet, és máris elindul az olajozott, jól bejárt gépezet, nyomán a sóderrel, cementtel és miegyéb mással, ami egy kis betonjárdához kell.

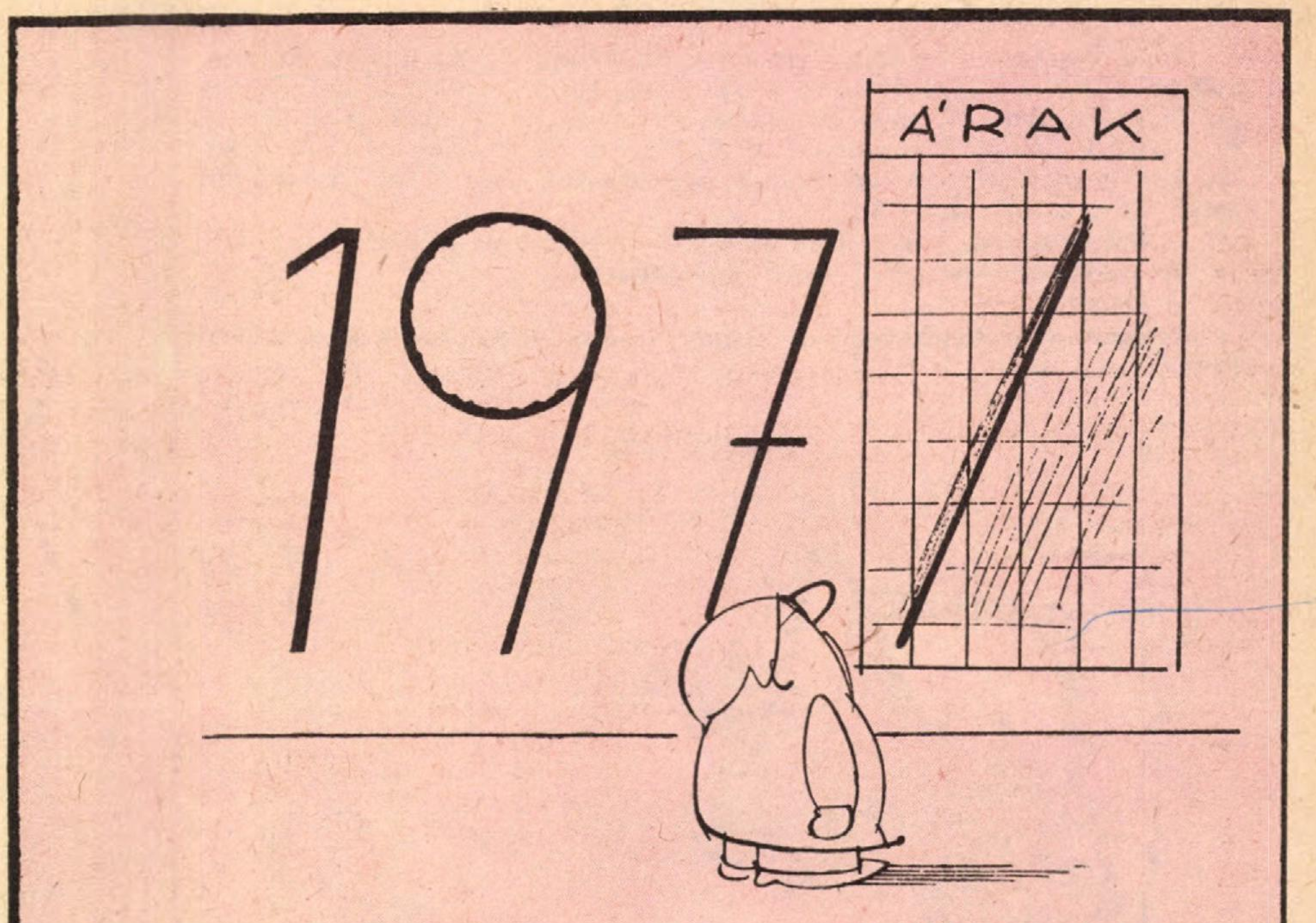
i. m.

TENYÉRJÓSLÁS

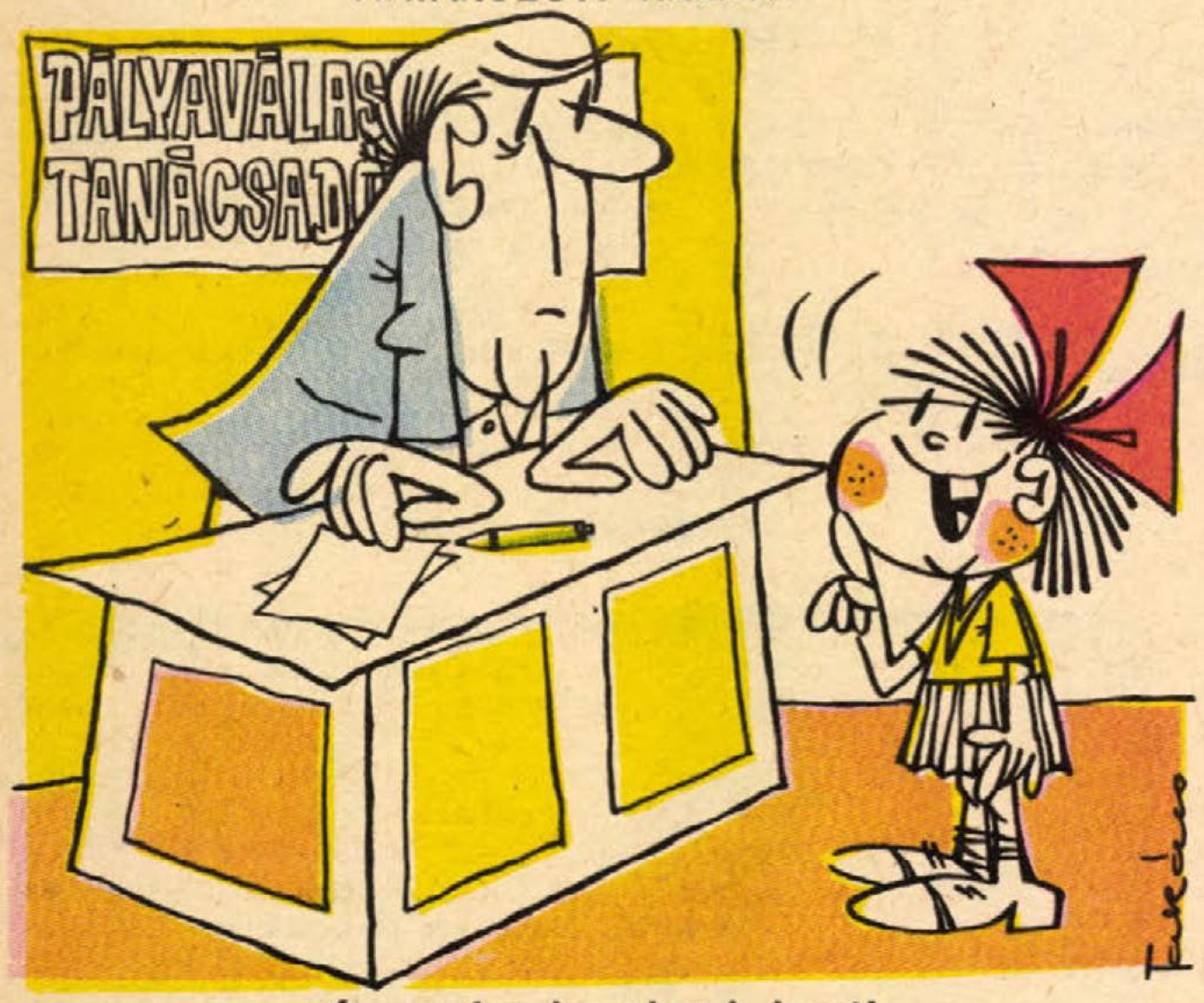
– Úgy látom, lakásgondjai vannak...

KÖZÖSPIACI LÁTOMÁS

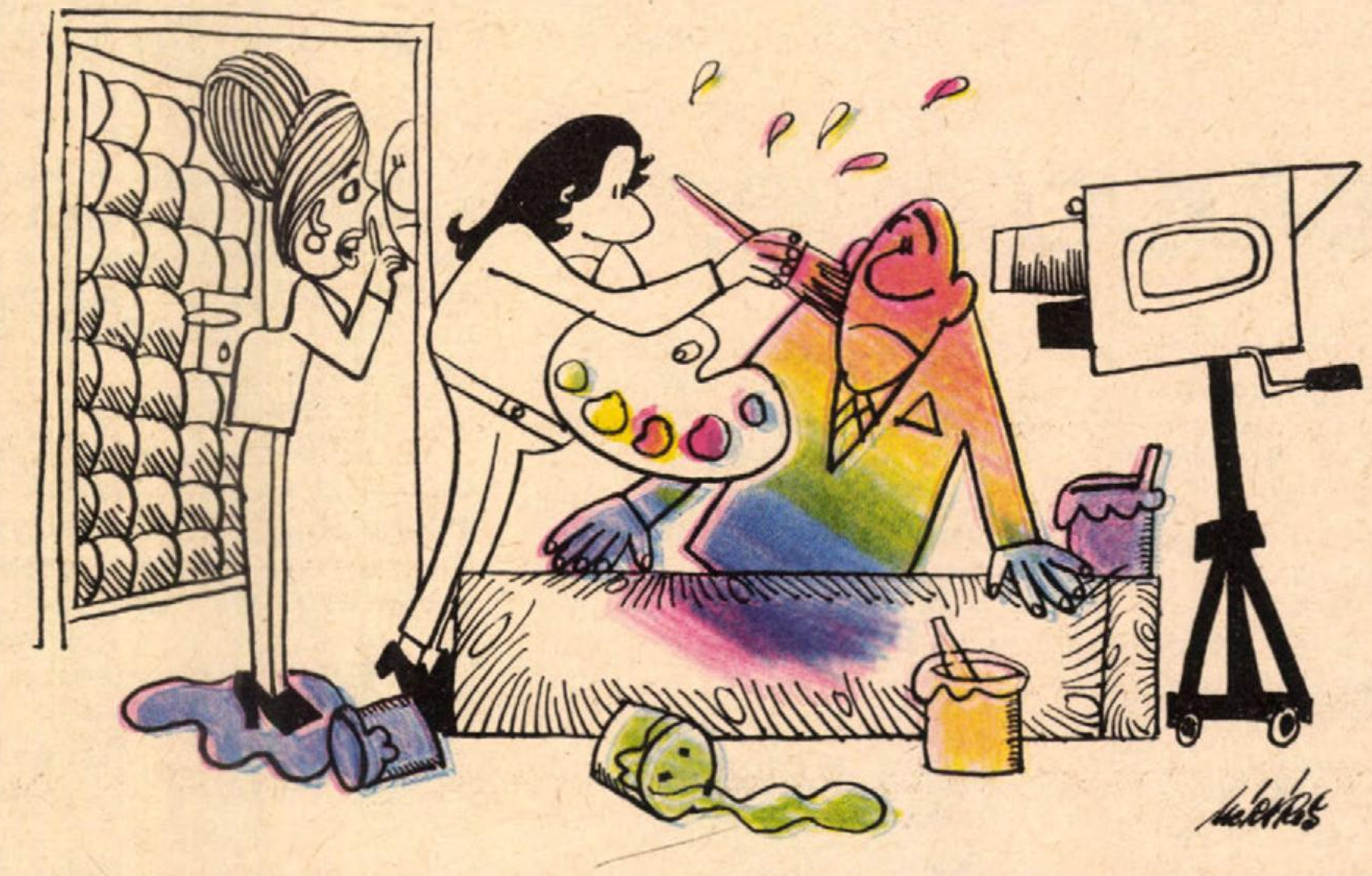
(„Christ und Welt", Stuttgart)

HATÁROZOTT KISLÁNY

– Én szexbomba akarok lenni!

SZÍNES TÉVÉ

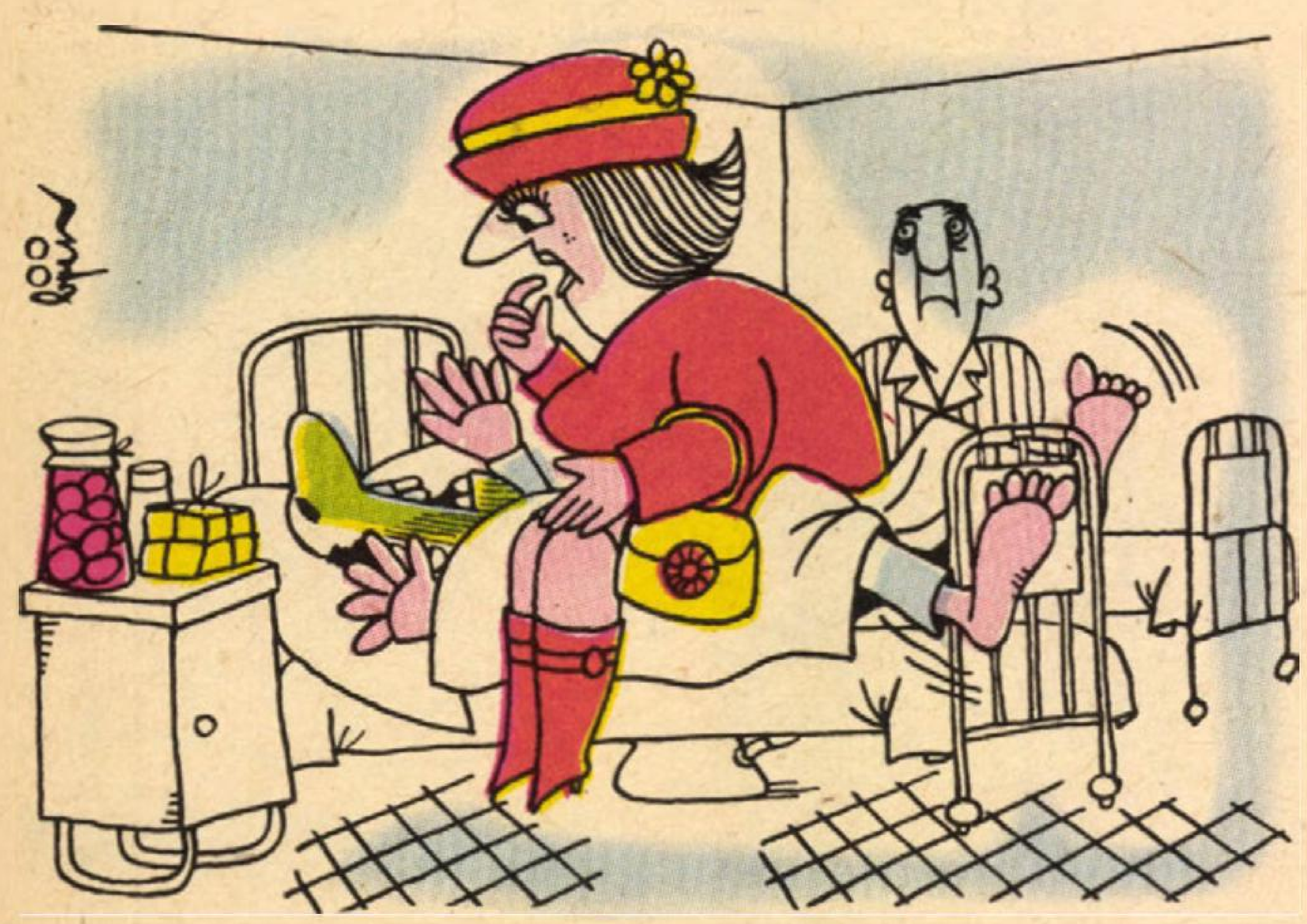

CSODÁLATOS KILÁTÁS

– Mennyibe kerülhet négyszögöle?

BETEGLÁTOGATÁS

– Szegénykém, ekkora fájdalmaid vannak?...

TŰNŐDÉS

Állandóan azt hallom, hogy a modern ember nem mozog eleget. Hogy ellustult. Hogy túlságosan kényelmes. Az orvosok mindenkinek azt ajánlják: több testmozgást, mert attól felüdül a lélek és felfrissül a szervezet. Kocogó barátaim biztatnak: tartsak velük, nem bánom meg.

Több testmozgást!

Még többet? Hiszen az egész életem egy rohanás. Nem hiszik? Néhány példával be fogom bizonyítani.

Kergettem délibábot.

Hiú ábrándokat kergettem.

Futottam a pénzem után.

Menekültem a hitelezőim elől.

Űzött a vérem.

Űzött a kíváncsiság

Űzött a lelkiismeret-furdalás.

Üldözött a balszerencse.

Kerget a vágy.

Szaladtam a szoknyák után.

Néha olyan szekér után szaladtam, amelyik nem vett fel.

Vesszőfutásban is gyakran volt részem.

Loholtam az ügyeim után.

Ügyes-bajos dolgaimban lótottam-futottam.

Biztattak, hogy fussak, mert egyszer majd átadják nekem a stafétabotot.

Kergettem a szerencsémet.

Kergettem a boldogság kék madarát.

Néha engem kergettek kétségbeesésbe.

Szaladgáltam fűhöz-fához.

Néha félőrültként rohangáltam ide-oda.

Volt olyan főnököm, aki őrületbe kergetett.

Hajszolt a becsvágy.

Hajszoltam a sikert.

Hazakergetett az eső.

Hazakergetett az éhség.

Külföldről két hét után hazakerget a honvágy.

Volt olyan időszaka az életemnek, amikor űzött vadként rohangáltam.

Ajtóstul rohantam a házba.

A feleségem mindig azt mondja: „Szaladj le a közértbe, a zöldségeshez stb."

Kifutok az időből.

Megpróbálom utolérni magam.

Olykor kifutom a formámat.

Űztem a mesterségemet.

Megfutamodtam a felelősség elől.

Többször rendeztem kirohanásokat.

Versenyt futok az idővel.

*

Ezek után felteszem a kérdést: még kocogjak is? Most mindenesetre elfutok, mert ennek az írásnak itt a vége, és nekem kell elfutnom vele!

Na tessék! Sosincs nyugta az embernek. S még azt mondják, hogy nem mozgok eleget.

Mikes György

FUTUROLÓGIA

Mint ismeretes, a futurológia az a tudomány, amely a jövőt kutatja: hogyan él majd a jövő embere, miben lakik, mivel foglalkozik stb. Az angol Nők Lapjában (Woman Magazine) olvastuk egy levélben (egy Mrs. S. P. a Sussex-grófsági Polegate-ből írta), hogy a futurológia bevonult a családokba is. A levélírónő tudományos apróságokat olvasott fel kislányának, majd ezt a kérdést tette fel:

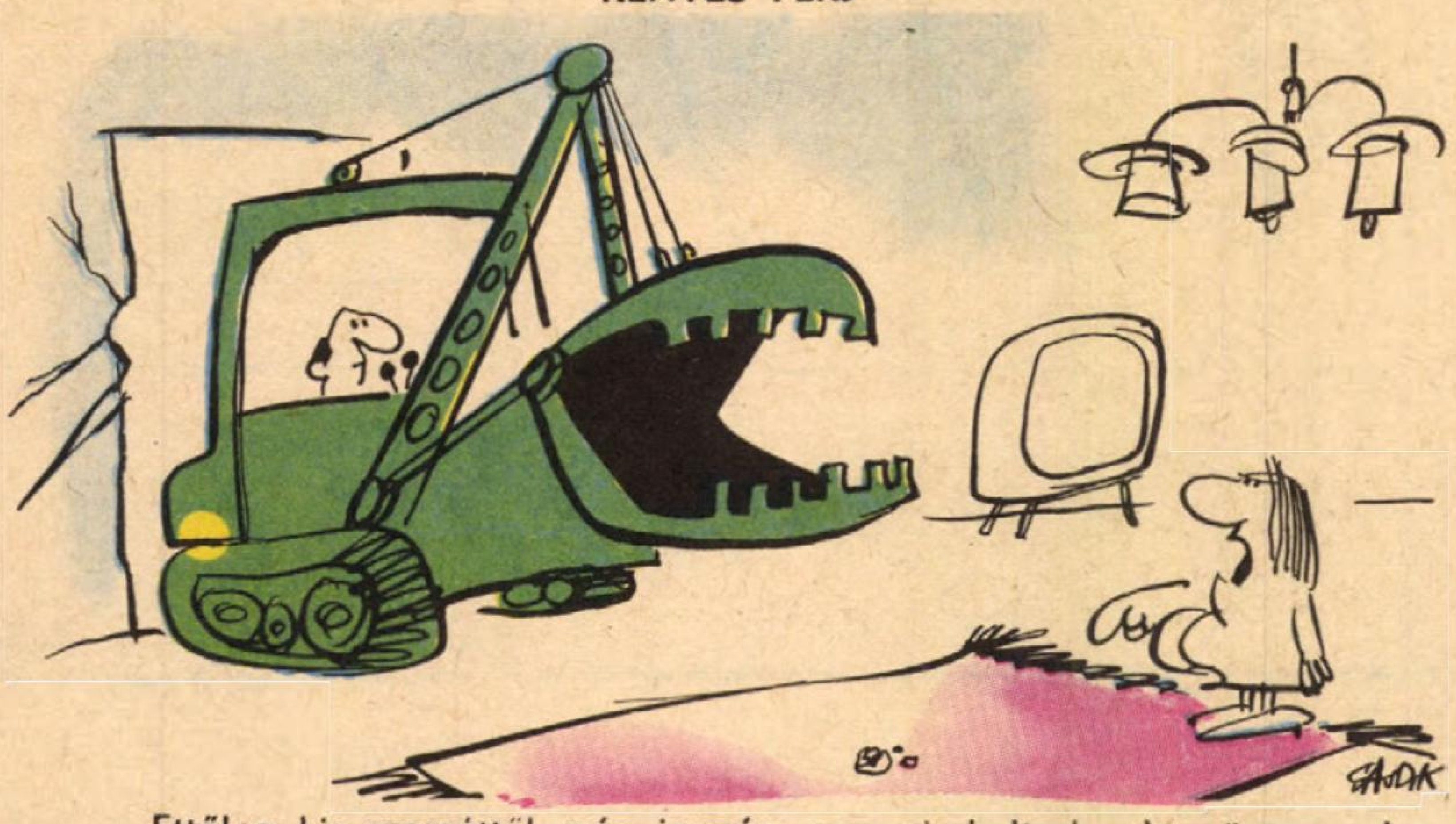
– Mit gondolsz, milyen lesz az ember százezer év múlva?

A kislány gondolkozott, majd így válaszolt:

– Öreg.

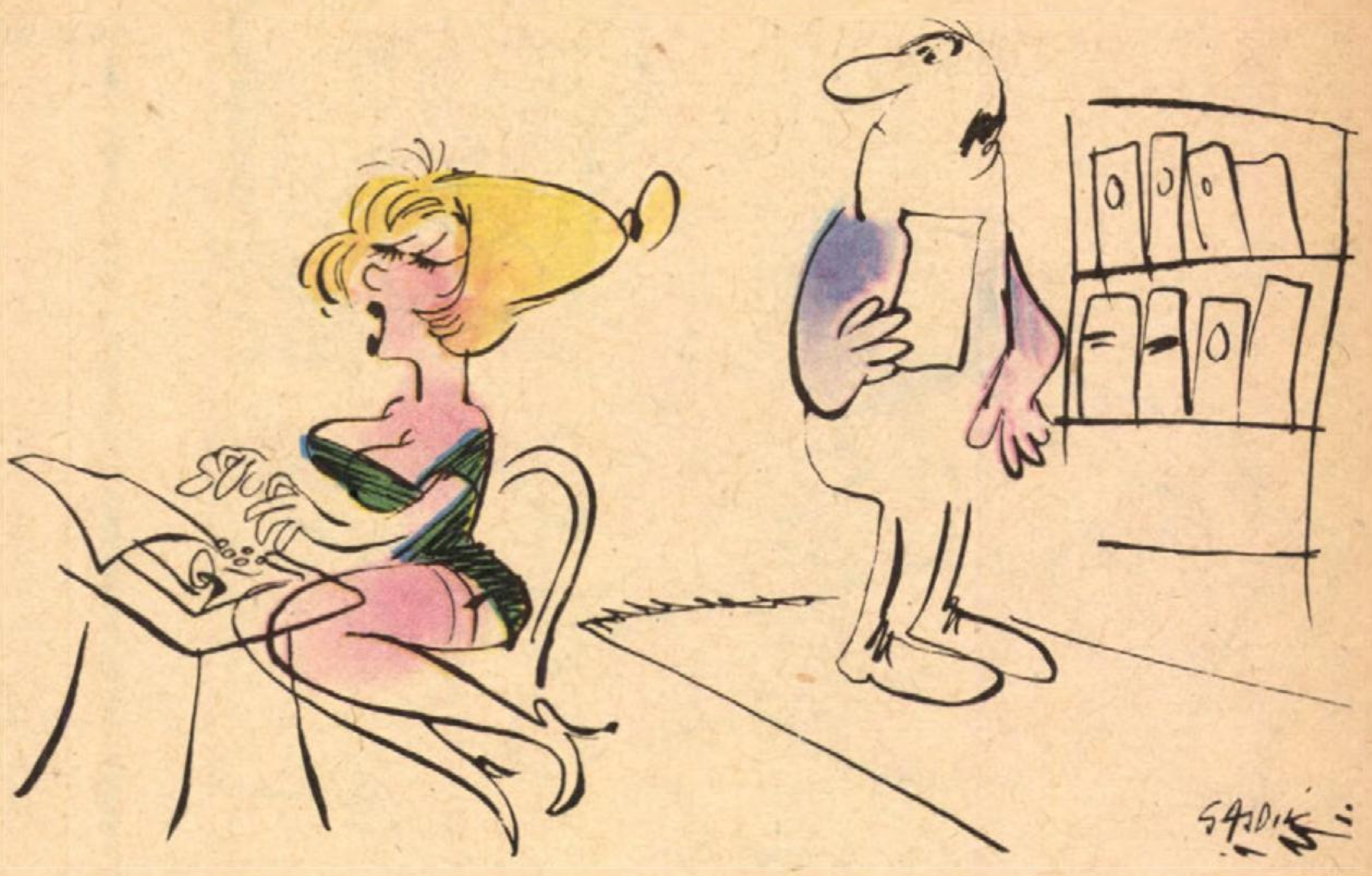
Logikus gondolkodásért még mindig bátran fordulhatunk a gyerekekhez!

KÉNYES FÉRJ

– Ettől a kis szeméttől még igazán nem piszkoltad volna össze a kezedet.

FOLYTATÁSOS REGÉNY

– De író úr, Jenő nem veheti el Ilikét, hiszen őt már az előbbi folytatásban agyonlőttük...

AZ ELSŐ EMBER

Amerikai iskolai történet, amelyért az „International Herald Tribune" című, Európában megjelenő amerikai újság felelős.

– Ki volt az első ember? – kérdezte az osztálytól a tanítónő.

– George Washington! – kiáltott egy kisfiú.

A tanítónő rázta a fejét:

– Ádám volt!

A kifiú vállat vont:

– Hát ha külföldieket is számítunk...

MAGÁNÜGY

Nyugtalannak látszik, kartársam.

— Mi az, hogy látszom?! Az is vagyok! Egyetlen nyugodt pillanatom sincs.

— Hivatali gondok, főnöki szekatúrák...

— Bár csak az volna. A munkahelyem kellemes, a kollégáim rendesek, zavartalanul dolgozhatom. A főnököm áldott jó lélek, a légynek sem árt. A feleségem az én nagy keserűségem: szüntelenül gyötör, nem hagy élni, üldözési mániája van.

— Szóval családi perpatvar? Nem irigylem érte. Az a legrosszabb.

— Válófélben vagyunk, és a feleségem vissza akar költözni a lakásomba.

— Eszerint már külön élnek?

— Hazaküldtem a mamájához.

— Adott rá valami okot a felesége?

— Eltalálta. Beleszerettem egy kedves kolléganőmbe. Szőke, kék szemű és húszéves. Fele annyi idős, mint a feleségem. Ha látná, megértené. Ön is férfi...

— Az a kérdés, hogy a felesége megérti-e?

— Dehogy érti! Annál sokkal kisstílűbb. Tönkre akar tenni. Bepanaszolt a vállalatomnál. Azt követelte, hogy kényszerítsenek engem a lakás megosztására, adjam át neki az egyik szobámat.

— Mióta házasok?

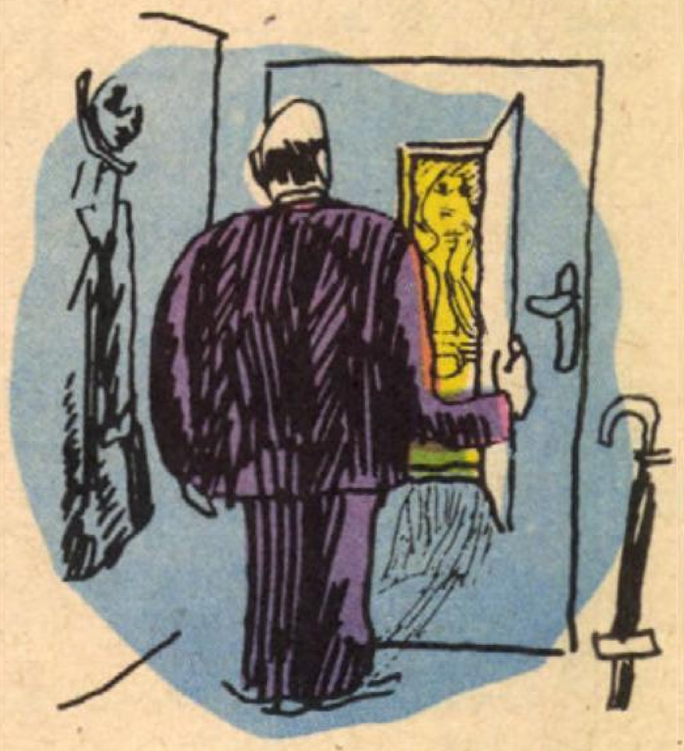
— Nyolc éve.

— Véleményem szerint a feleségének igaza van.

— Helytelen a véleménye. A vállalatom nem is foglalkozott a feleségem panaszával. Azt mondta, szolgálati lakás, én kaptam, az enyém. Különben is magánügy, az ilyesmibe a vállalat nem avatkozik bele, nincs beleszólása.

— Én az ön főnöke helyében megértetném önnel...

— Velem nem lehetne semmit sem megértetni. Jogilag nekem van igazam, de a feleségem nem nyughat. Már a rendőrséghez is fordult: önkényesen kitettem a lakásból, és követelte, hogy helyezzék vissza.

— Nem lehet tagadni: valóban ki is tette, és valóban önkényesen.

— Ez így túlzott és nyers fogalmazás. Egy este elment a mamájához, és amikor visszajött, én egyszerűen nem engedtem be a lakásba. A rendőrség sem járt el ellenem: családi perpatvar, magánügy, nem tartozik rájuk. Jól is néznének ki, ha ilyen panaszokkal foglalkoznának. Ezt meg is mondták a feleségemnek. Persze ha megmérgeztem volna, az egészen más. De nem vagyok bolond... Még a bútorait sem adtam ki.

— Nincs joga visszatartani, ha az a felesége tulajdona.

— Nem is áll szándékomban. Ha beleegyezik a válásba, hiánytalanul kiadom az utolsó darabig, mosógéppel, frizsiderrel és tévével együtt.

— Ez zsarolás.

— Egyelőre ő zsarol, és én már nagyon unom a zaklatásait. A tanácsnál is feljelentett, de ott is világosan értésére adták, hogy családi ügyekbe nincs nekik joguk beleavatkozni. Magánügy, intézzük el egymás között, s ha nem tudunk megegyezni, beperelhet a feleségem.

— Ezt nyilván meg is teszi, és a bíróság védelmet fog nyújtani hátrányos helyzetben levő feleségének, nem fogja magánügynek tekinteni az ön minősíthetetlen eljárását.

— A perrel számolok. Néhányszor beteget jelentek, mire elnapolják a tárgyalást. Aztán kiküldetésben leszek, és megint elnapolják a tárgyalást. Addig húzom a pert, amíg a feleségem idegei felőrlődnek. Ez ma már a *jól bevált recept*. Akkor majd tárgyalhatunk.

— Mélyen elítélem önt, hogy ilyen alantas eszközökkel él védtelen feleségével szemben.

— Egyáltalán nem védtelen. Önálló keresettel bíró, teljes jogú állampolgár. Védtelen az én menyasszonyom, aki rám van utalva, miattam hagyta ott az állását. Csak nem engedem havi ezerötért adminisztrálni?! Nekem van szívem... Sőt közismerten jó szívem van.

— Annak vajmi kevés jelét adta.

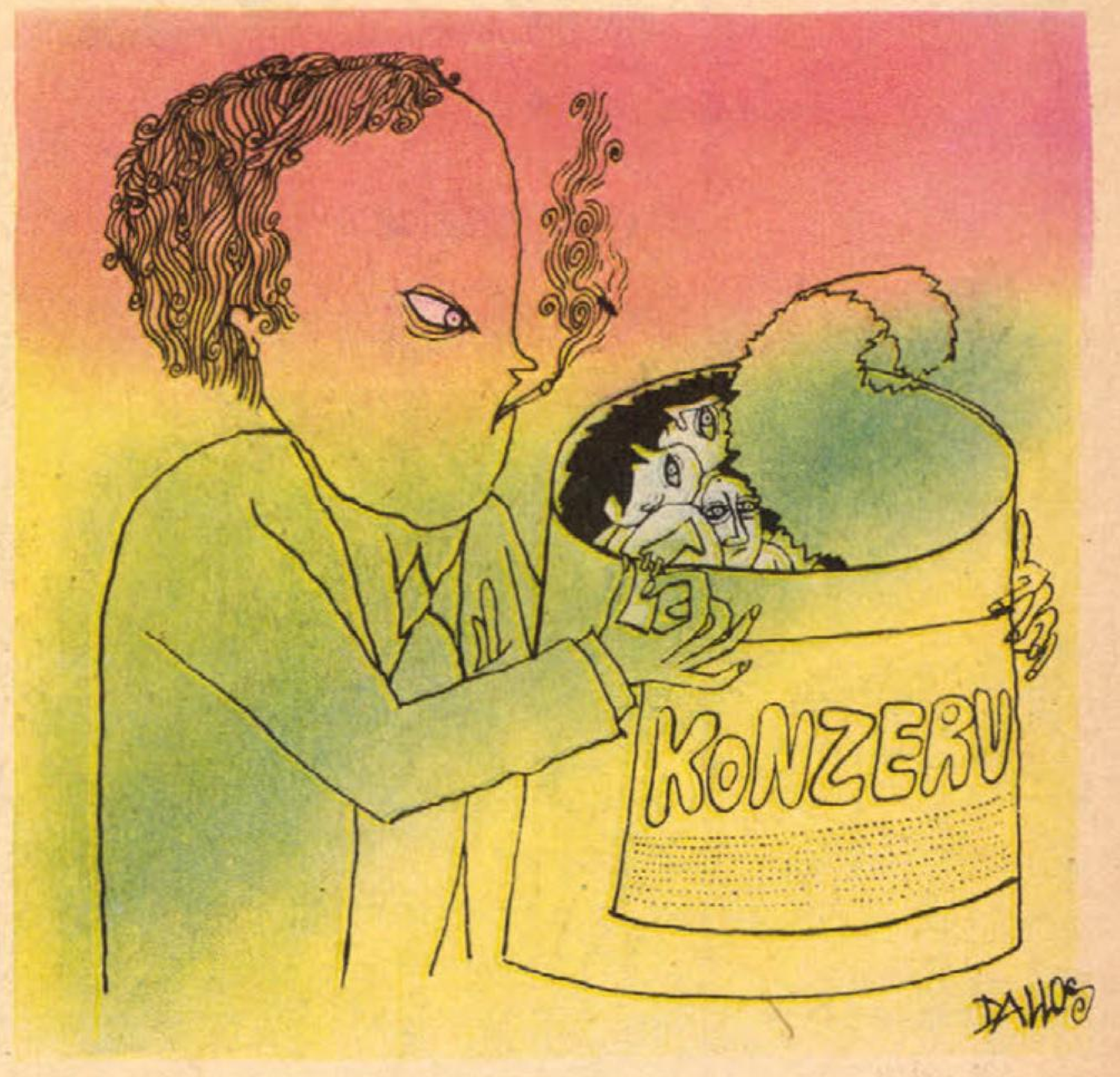
— Tessék! Nézze meg ezt az igazolványt! Megalakulása óta, szünet nélkül, tagja vagyok az Állatvédő Egyesületnek...

Földes György

SÚLYOS TEHER

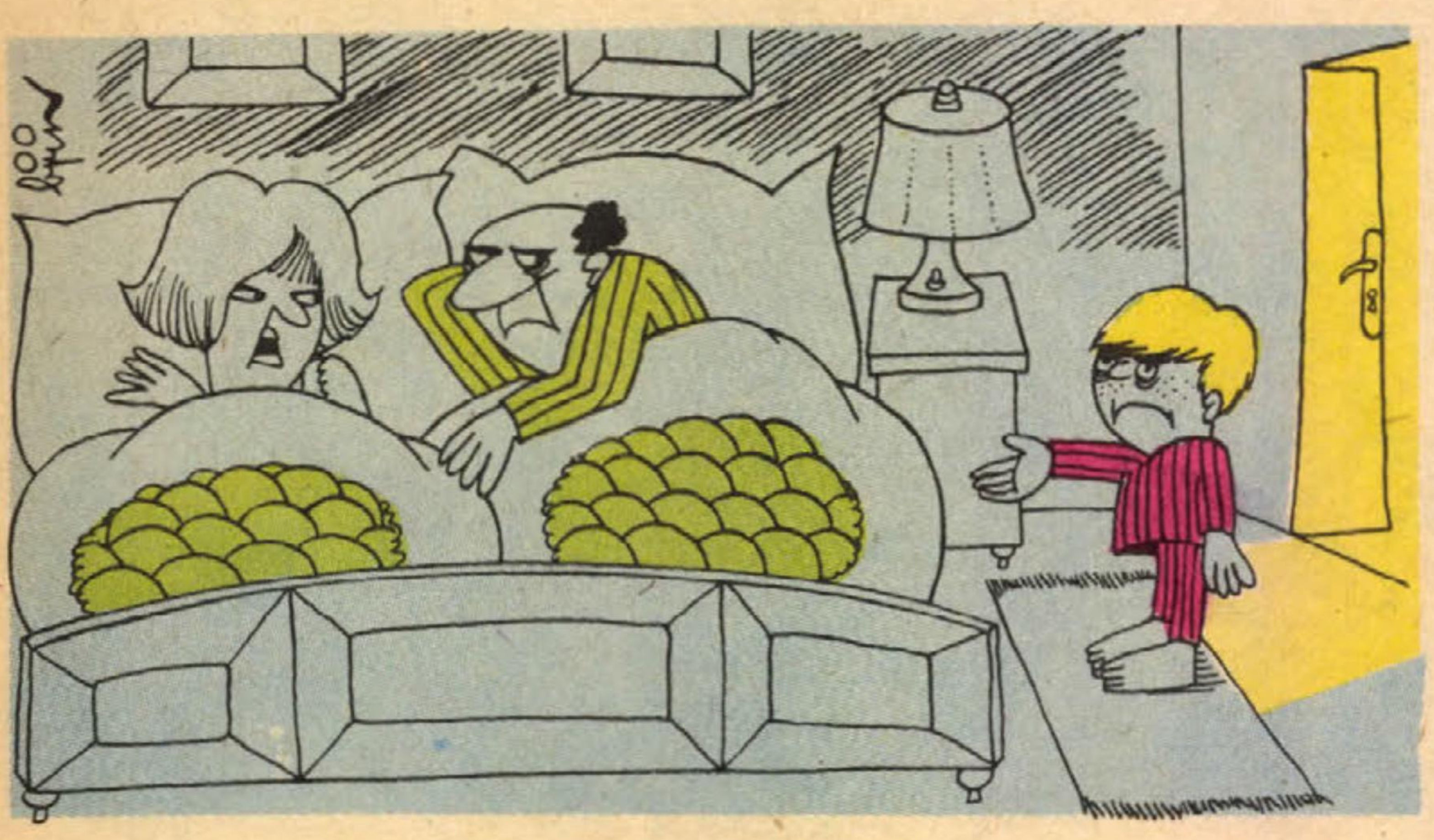

FEJLŐDIK A KONZERVIPAR

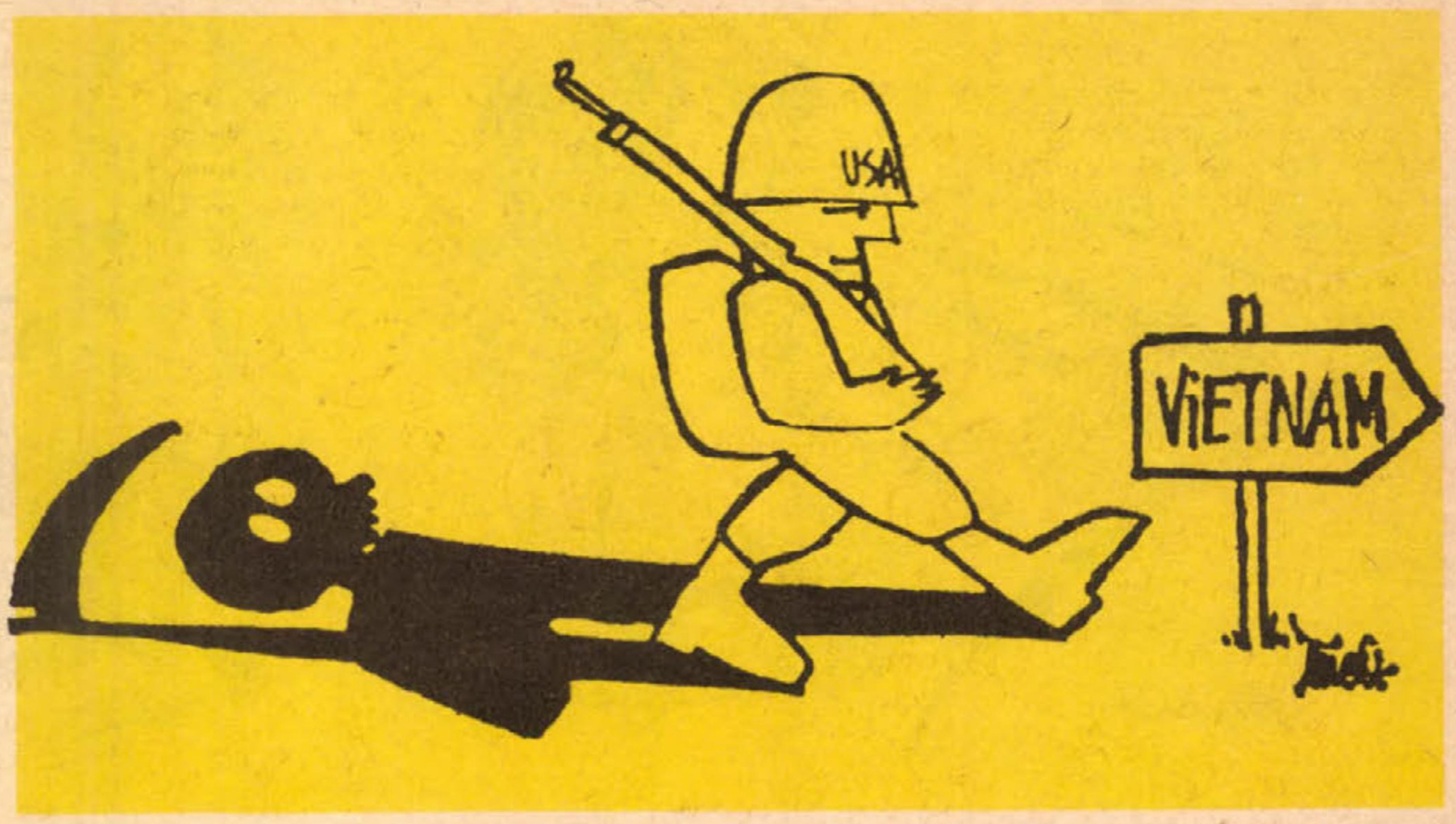
– Ne tessék zavarni! Konzervipari kongresszust tartunk!

MAKACS GYEREK

– Ne légy már olyan szívtelen, adj neki egy tízest a holnapi mozira!...

AZ ÁRNYÉK

(„El Popular", Havanna)

VÁROSLAKÓ

Kínos eset

A kisunokám, Peti finnyás,
Kényeskedik, csak csipeget.
Nem kedveli a főzeléket,
pedig biztatom eleget.

– Egyél spenótot – intem egyre
–, egyél, ha nem is akarod,
szép domború lesz majd a melled,
csuda erős lesz a karod.

Mi az eredmény? Hát a buszban
egy dúskeblű hölgyre nevet:
– Ugye, nagyapó, ez a néni
rengeteg spenótot evett?

Szőnyi Zoltán

HAZAI

A kis alpesi legelőn kis alpesi tehenkék lógatták a kolompot. A kis alpesi vendéglő kis alpesi pincére lélekszakadva rohant a főnökéhez.

— Herr Ober — zihálta. — Jöjjön gyorsan.

A kecskelábú kis alpesi asztal mellett gömbölyded házaspár fonnyadt a napon. Hátizsákot tettek maguk elé, mindenféle elemózsiát rakosgattak. A férfi még kockás konyharuhát is gyűrt a nyakába.

— Oda nézzen — lihegte a kis pincér. — Hiába kínáltam nekik az étlapot. Ezek mindent magukkal hoztak. Még ecetes uborkájuk is van. Ötliteres üvegben. Excentrikus amerikai milliomosok.

— Aber — mondta a nagy pincér, aki ismerte a világ dolgait. — Akkor dekadens francia egzisztencialisták.

— Szó sincs róla. Normál pesti turisták. Imádják a hazait.

— Az ecetes uborkát akkor sem értem. Annyival jobb az ő ecetes uborkájuk?

— Annyival olcsóbb — mondta a nagy pincér. — Az a te bajod, Franzl, hogy nem olvasod a lapokat. Tudnod kellene, hogy a szomszédok igyekeznek önellátásra berendezkedni.

— Most mit csináljak? — mondta a kis alpesi pincér, aki praktikus lélek volt.

— Semmit, Franzl. Nálunk a vendég szent. Másutt esetleg kiutálnák őket, mi azonban egészségükre kívánjuk az ebédet, és viszünk nekik egy nagy pohár vizet.

— Szikvizet? — kérdezte a kis pincér, aki üzletembernek született.

— Olyan ostoba vagy, Franzl, mint egy kőszáli zerge. Ha a kedves pesti vendég szikvizet óhajtana fogyasztani, akkor a kedves pesti vendég bizonyára hozna magával egy hordócskával. Rendes sima vizet, és passz.

A kis pincér ezüst tálcával közeledett a turisták asztalához.

— Ein Glas Wasser, bitte schön — mondta. — Remélem, ízlett a hazai?

A férfi darabka kalbászt nyújtott a kis pincér felé, csak úgy bugylivégről.

— Akar egy falatot? — mondta. — Gyulai. Na, tátsa el a pampulláját.

A kis pincér szűkölve hátrált. Részint mert a kedves dédnagymama csillagkeresztes hölgy volt, részint mert attól tartott, hogy a vendég felszámít valamit a kalbászért.

— Nein, danke. — mondta — Diétán vagyok.

A férfi már a poharakat mustrálta.

— Aztán, miféle víz ez? — kérdezte. — Mert nem mindegy ám, hogy mit iszik az ember.

— Forrásvíz, kérem — mondta a kis pincér. — Háromezer méter magasról csörgedezik, nagy fehér köveken szűrődik. Tiszta, mint az égbolt.

— Öreg hiba — mondta a férfi. — Na, anyjuk, akkor elő a laboratóriummal.

A kis alpesi pincér ismét lélekszakadva rohant a főnökéhez.

— Herr Ober — zihálta. — Gyorsan. Rémes.

A vendég egy kémcsövet rázott az asztal felett. A nap felé fordította, átnézett rajta, aztán beleszagolt.

— Még mindig nem elég büdös. — mondta. — Egy kis fenolt bele. Anyjuk, készítsd a kátrányt, a fáradtolajat és a klórt.

Az asszony szemcseppentővel dolgozott. Felszívott egy adagot és a poharakba csorgatta. A víz zavaros lett és barnás.

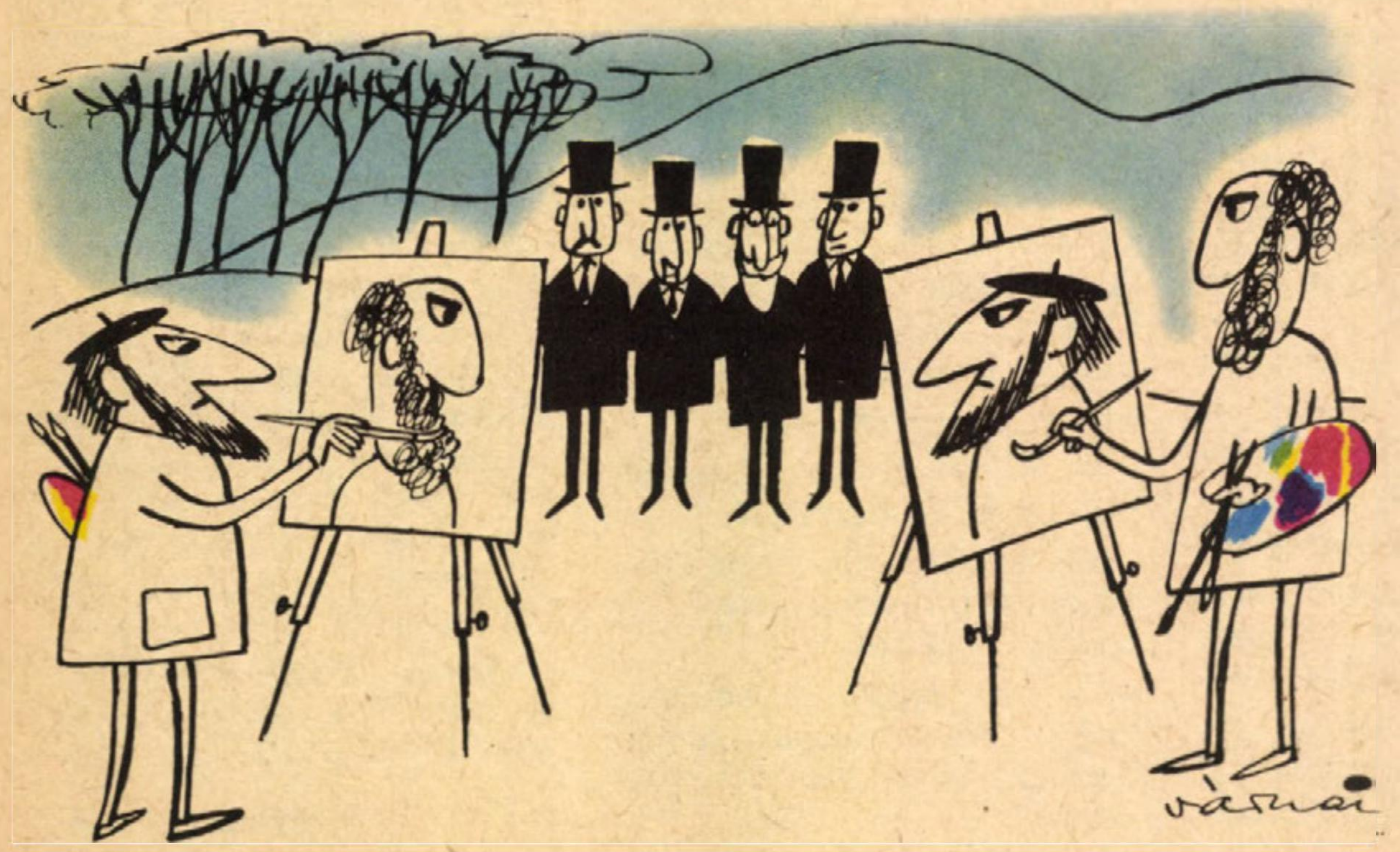
Ekkor lépett asztalukhoz a főpincér.

— Megbocsássanak — mondta. — Nálunk a vendég szent, s ha szabadságának egy részét öngyilkosságra óhajtja fordítani, mi azt is kulturált módon támogatjuk. Ha szíveskednének velem fáradni, amott a bozótban igen alkalmas helyet mutatnék. Illatozó fák, haragoszöld babér, mennyei béke.

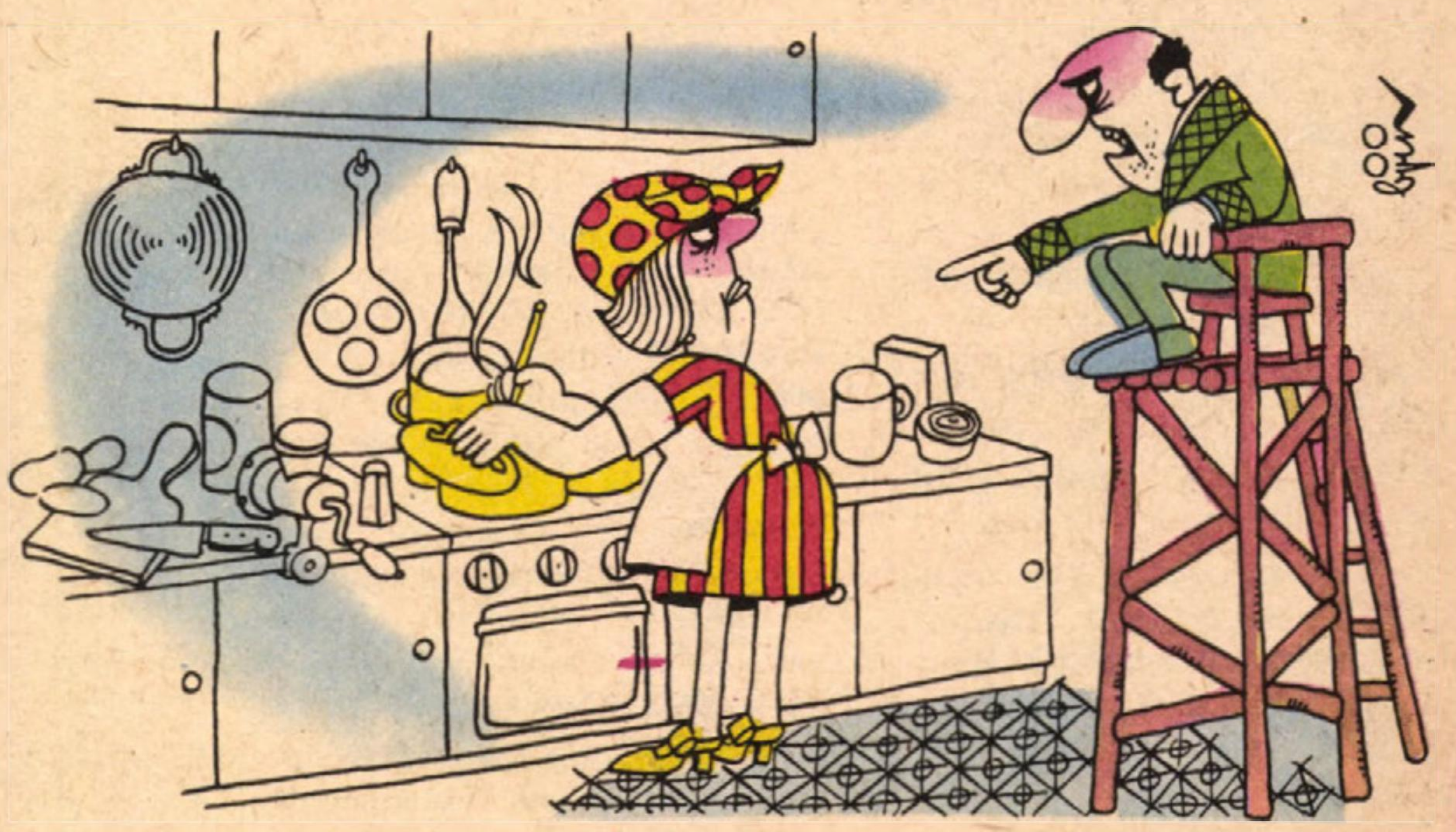
— Megőrült?! — kiáltott a férfi. — Szó sincs öngyilkosságról. Gyenge a gyomrunk, és kész. Csak a hazai vizet bírjuk. Na, egészségére...

Peterdi Pál

PÁRBAJ

TELJES EGYENJOGÚSÁG

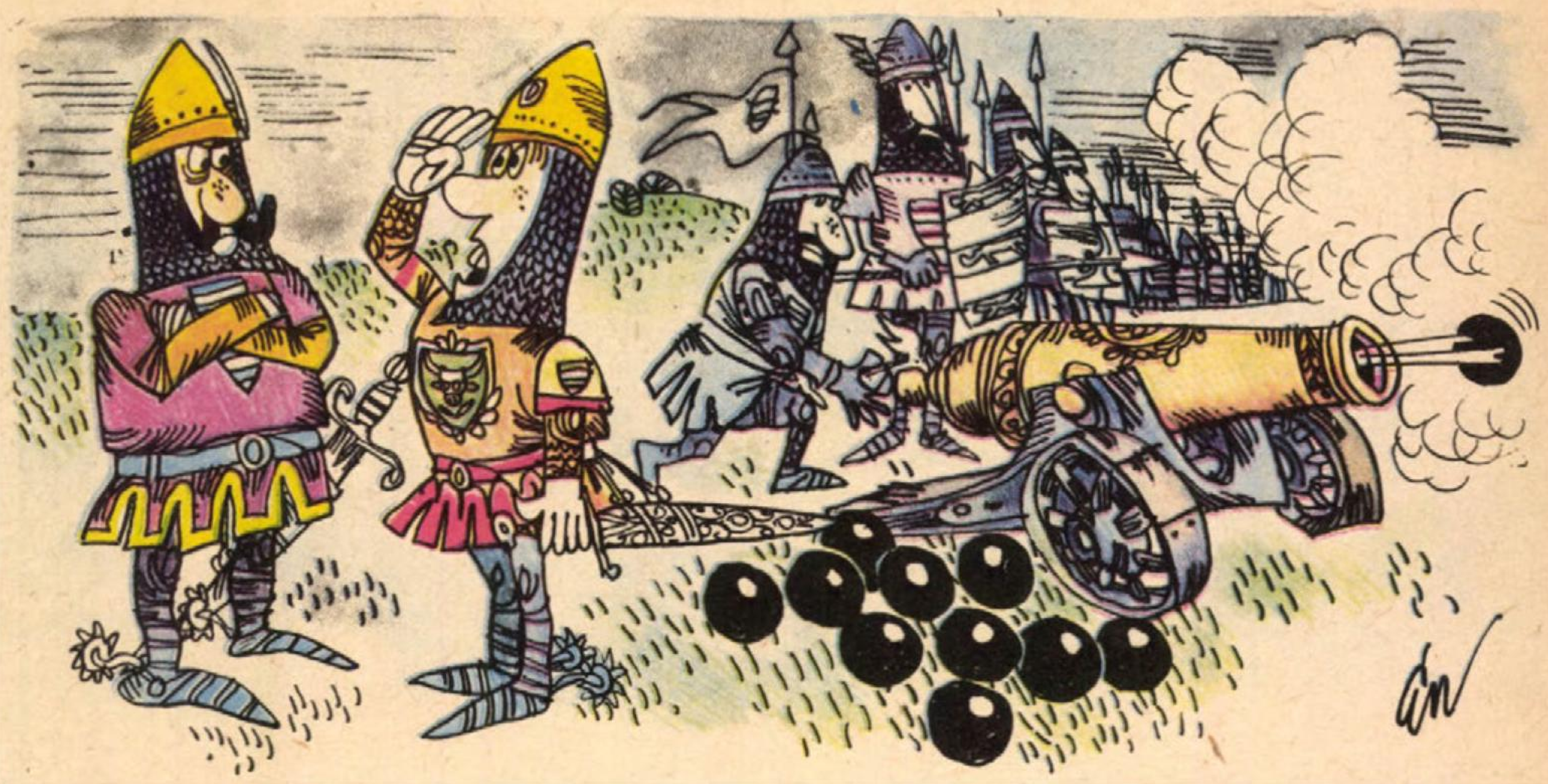

– Tegyél a pörköltbe több hagymát, fiacskám!

A KARRIERISTA

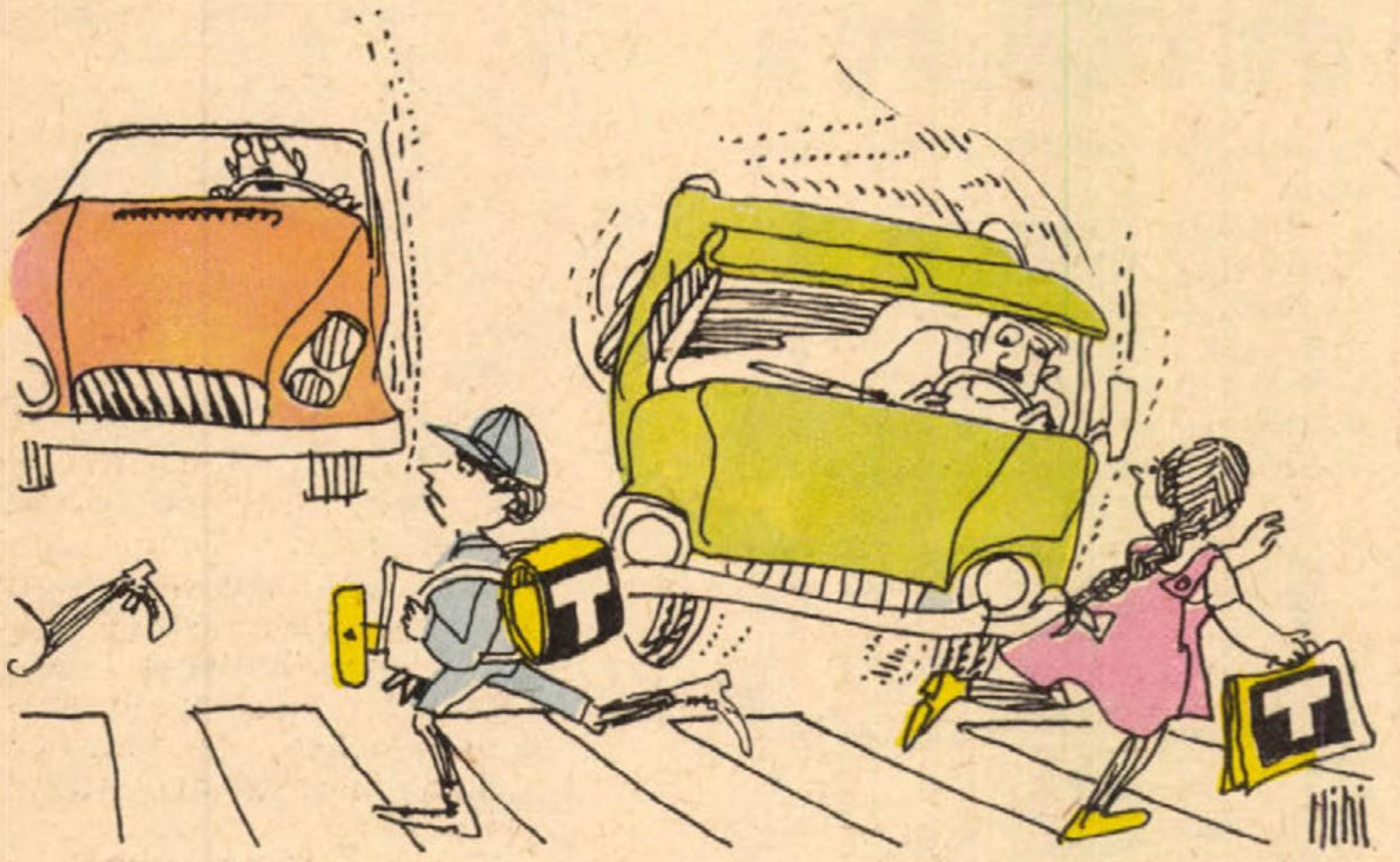

SZORULT HELYZET

— Kapitány úr, ha nem ad kölcsön néhány ágyúgolyót, nem tudunk önökre lőni...

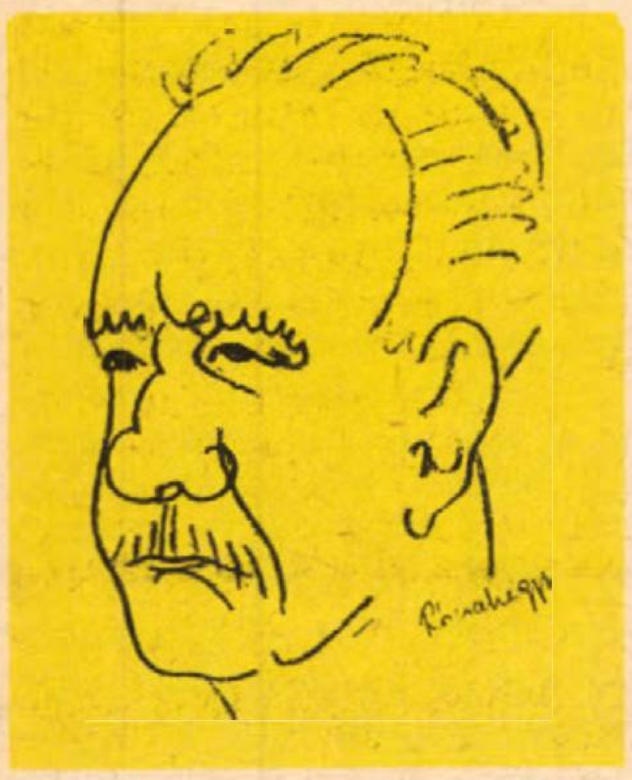
KEZDŐ GYALOGOSOK

ÁLLATORVOSNÁL

HUMORÜGYBEN AJTAY ANDORNÁL

Kétszer kosarat adott. Nagyon szabadkozva, kedvesen mentegetőzve („Bemutatóra készülök", „Nem érzem jól magam" stb.), de kosarat adott. Harmadszorra már csak a „magyar igazság" kedvéért próbálkoztam.

— Várlak — hallom meglepetten a telefonban. — Mikor tudsz itt lenni?

— Fél óra múlva.

— Jó, addigra kikeresek neked valamit.

A lift éppen „nem működik" a házban, gyalog rohanok föl az ötödik emeletre.

— Te lihegsz, én nevetek rajtad — mondja, miközben betessékel a szobába.

Az asztalon, amelyhez leülünk, nagy paksaméta, mindenféle papír. Legfölül egy sárgult levél. Ráesik a tekintetem, önkéntelenül olvasnám, de elkapja előlem. Nem nehéz kitalálnom, az a „valami", amit kikeresett nekem.

— Látod — mosolyog finom iróniával —, ezért nem akartam én kötélnek állni — tartja orrom elé az összehajtott régi levelet. — Nem akartam rontani a sorozatod jó hangulatát az én „nagy" humorélményemmel, amelynek ez a lényege: az egyik liheg, a másik neveti.

— Szándékosan leállíttattad a liftet, hogy illusztráld ezt a tételedet?

— Ugyan — kéri ki magának hangsúlya a gyanúsítást, majd megenyhül. — Előfordul az ilyen *véletlen* Pesten. Persze csak az jut efféle rendhagyó következtetésre, akit egyszer alaposan „meglihegtettek". Elmondom úgy, ahogy történt. Ha akarod, megírod, ha nem — sajnálom. Hogy mai kifejezéssel éljek: nekem humorügyben ez van!

Most megmutatja a levelet. Majdnem pontosan harmincnyolc éve, 1933. április 25-én kelt. A Vígszínház igazgatója, Jób Dániel írta neki, s arról szól, hogy a „mellékelt csekély összeg" nem fejezi ki az értékét annak a „bravúrnak", amellyel a *Vacsora nyolckor* előadását megmentette.

— Ebben a darabban — meséli — én eredetileg egy kis szerepet játszottam Csortos Gyula, valamint a többiek (Góth házaspár, Jávor, Gaál Franciska) mellett. Egy napon, úgy déli egy óra tájban, hívat az igazgatóm, hogy estére be kellene ugrani a váratlanul megbetegedett Csortos helyett. Vállalnám-e? Pillanatnyi habozás után igent mondtam, hiszen nem szalaszthattam el a nagy alkalmat, hogy „bizonyítsak". (Egy éve kerültem föl Szegedről.) Megkaptam a szövegkönyvet, hónom alá csaptam és elrohantam orvos unokaöcsémhez. „Öregem — mondtam neki —, adj nekem kétféle orvosságot. Egyet, amely fogékonnyá teszi az agyamat, s egy másikat, amely megnyugtat." Az elsőt injekció alakjában rögtön belém szúrta, a másikat fölírta receptre. Nem részletezem tovább. Estére minden próba nélkül eljátszottam a nem éppen testemre szabott főszerepet, egy amerikai trösztvezért. Sikerült, mindenki gratulált, boldog voltam. Másnap este épp maszkíroztam magam az öltözőmben, amikor benyitott Bárdi Ödön, a színház mindenese (színésztől titkárig), átadta ezt a levelet és közölte, ne öltözzem a főszerepre, mert azt a még mindig beteg Csortos helyett Mály Gerő fogja alakítani. Kiderült, hogy ő nem vállalta *egyből* a beugrást, azért kellettem én. A kollégák jól mulattak a „sztorin", én két hétig nem aludtam, és azóta sem vállaltam beugrást soha.

— Mennyi volt a „mellékelt csekély összeg"?

— Ha jól emlékszem két- vagy háromszáz pengő. A félhavi gázsim.

— Akkoriban énekelték, hogy „havi kétszáz pengő fixszel, az ember könnyen viccel".

— Igen, sok pénz volt, de ha tízszer annyi lett volna, ebből a „vicc"-ből, én akkor is csak a „lihegő" szerepére emlékszem.

— Azért biztos akad vidámabb élményed is.

— Lehet, de — amiről te kérdezel — a *humorügyet* számomra ez jelenti.

Hiába kérlelem, faggatom, mesél, beszél mindenről, de a „sztorizást" óvatosan kerüli.

Fölállok, búcsúzom. Ekkor megakad a tekintetem egy bekeretezett fényképen. Bajor Gizivel ábrázolja őt. Ragyogó fiatal pár.

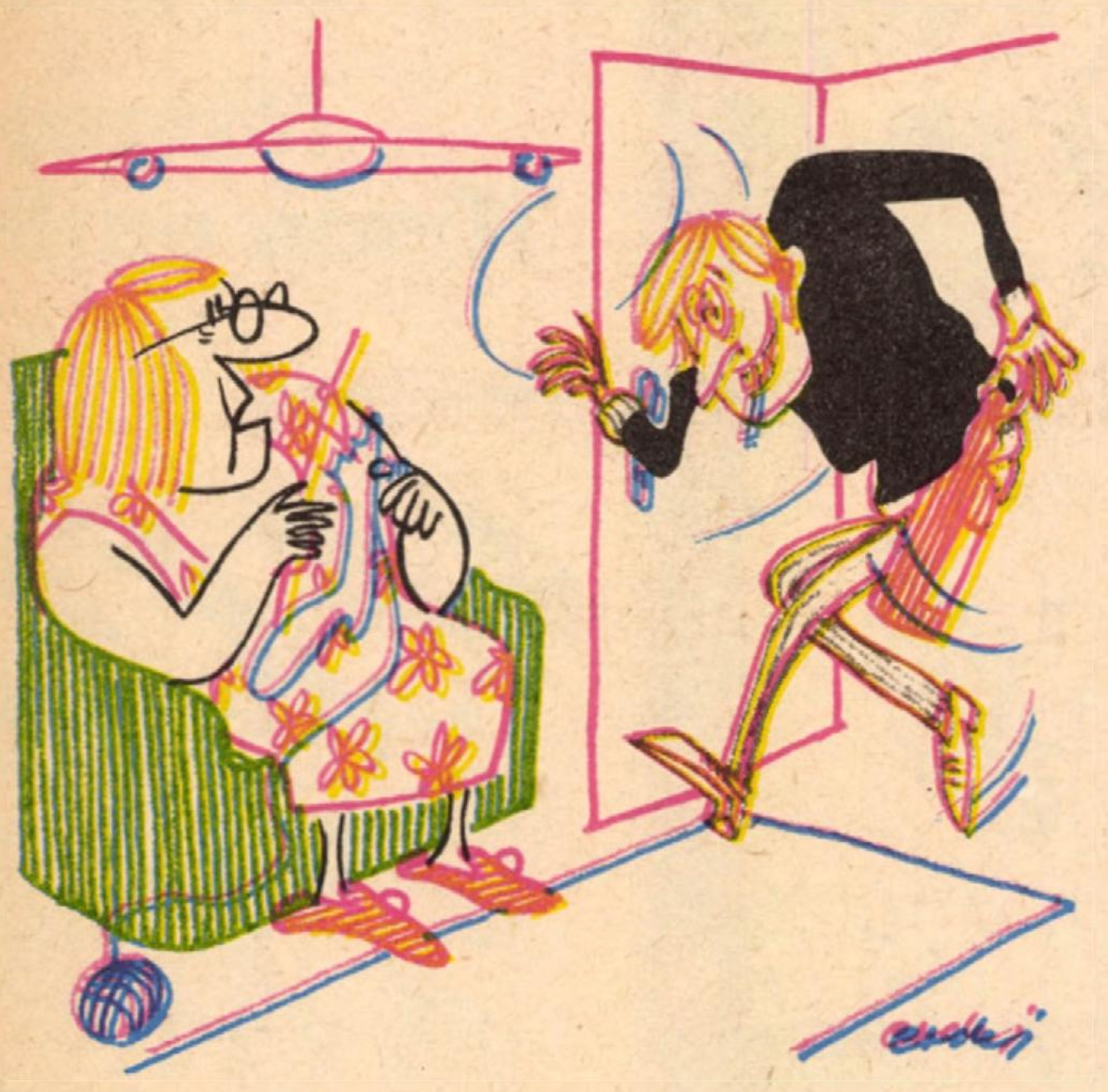
— Erről biztos eszedbe jutott valami kedves élmény — mondom, hogy látom emlékező mosolyát.

— Ó, hogyne! — bólint. — Ez a jelenet Sardou—Najac *Váljunk el!* című darabjából való. Pesti Színház, 1946. Érted? Az a címe, hogy *Váljunk el!* — Hatásszünet, majd: — humorügyben.

Kezét nyújtja és kikísér a folyosóra, ahol épp akkor áll meg a lift.

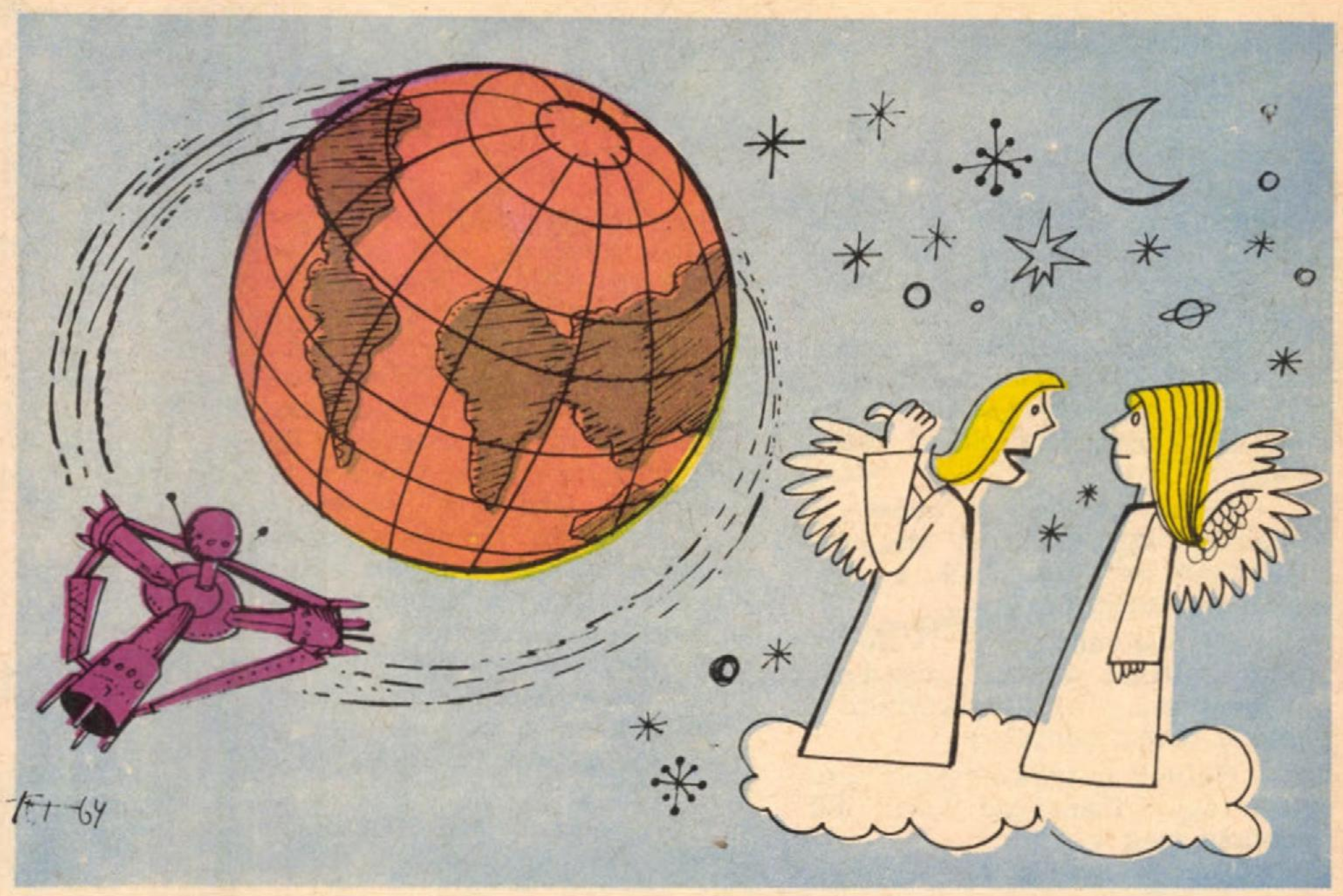
Sólyom László

A FELESÉG ALKOHOLELVONÓ KÚRÁRA KÜLDHETI A FÉRJÉT

– Itt az ideje, fiacskám, hogy megnősülj!

SZOVJET ŰRÁLLOMÁS FÖLDKÖRÜLI PÁLYÁN

– Nemsokára állomásfőnöke is lesz.

MITOLÓGIA

Egy alkalommal Zeusz, napozás közben, egy szép arcú, szép alakú leányra figyelt fel a strandon. A leány arcvonásai ismerősnek tűntek Zeusznak, közelebb ment hát a lányhoz, aki hason fekve, elmélyülten írt egy blokkfüzetbe és csak az isten megszólítására emelte fel a tekintetét.

— Verset írok — mondta a leány, miután szemügyre vette az őt megszólító, idősebbnek látszó, de izmos, szép körszakállú férfit.

— Hadd lám! — mondta Zeusz. A vers pocsék volt, irgalmatlanul rossz. Valahogy így kezdődött:

„Óh Attika, Óh Ida-hegye,
Óh Zeusz, oda megy-e?
Villámait — bár magán-
ügye —
Oda tegye, oda vigye!"

— Milyen versmértékben van ez írva? — kérdezte Zeusz óvatosan a leányt.

— Kronométerben — mondta az magabiztosan. — Meg is zenésítettem. Hallgasd csak!

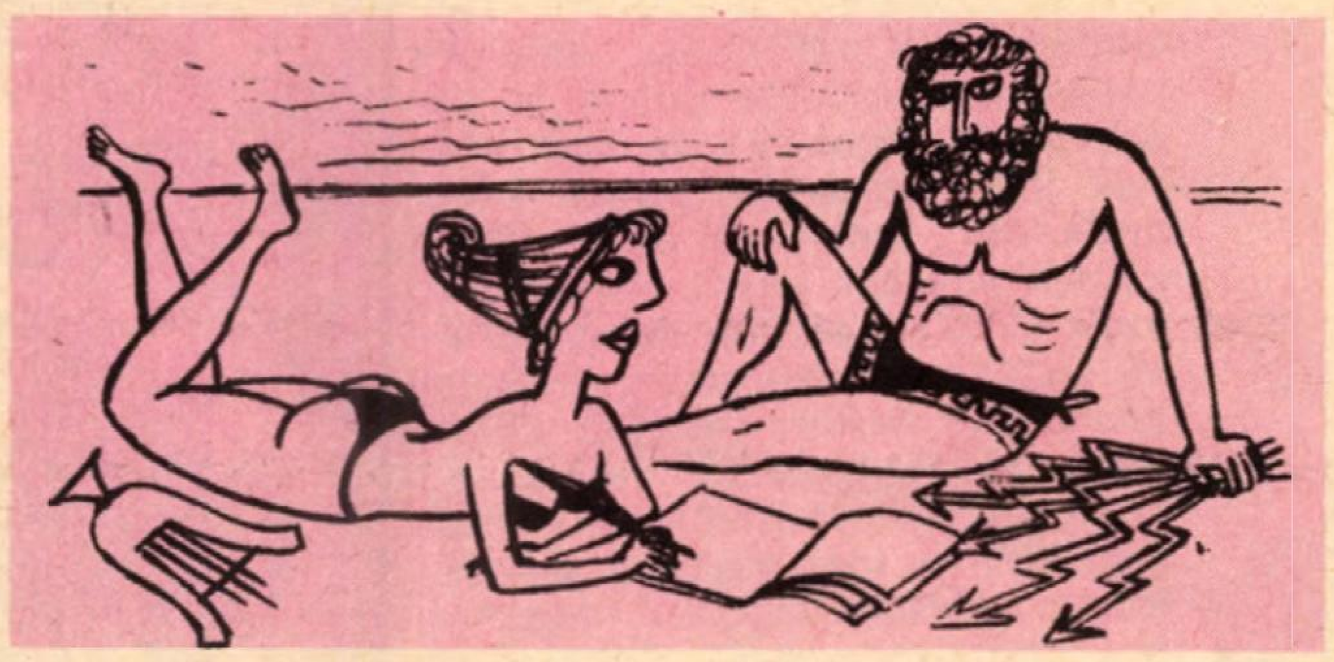
Egy lantot húzott ki a homokból váratlanul, nagyot fújt rá, megütögette, majd pengetni kezdte. A főisten szeme tele lett homokszemcsékkel, melyek a lant húrjairól pattantak a szemébe. Máskülönben a lant húrjai le voltak hangolva, a szerzemény hátborzongató volt, és a leány hangjától megrepedt Zeusz napolajos üvege.

— Látom, könnyeket csaltam a szemedbe — mondta a leány elégedetten, miután letette a lantot. — Te értesz a művészethez.

— Egy keveset — mondta Zeusz —, de mondd csak, miért szólítod Zeuszt magát a versedben, és miért kéred a haragját?

— Nem tartozik rád — mondta a leány —, de elmondhatom neked. Legfeljebb nem hiszed el. Én Zeusz leánya vagyok.

— Jupiterre! — kiáltott fel Zeusz meglepetten és elkapta a kezét a leány formás lábáról? — Hogy hívnak?

— Deciméneк — mondta a leány.

— Sohasem hallottam a neved — mondta őszintén Zeusz.

— De még az apám sem! — mondta a leány. — Eltitkoltak előtte. Pedig kilenc nővérem van. Én vagyok a tizedik múzsa, innen a Decimé nevem.

— Csakugyan! — kiáltott fel a főisten! — Innen a hasonlóság!

— Miféle hasonlóság? — kérdezte a leány.

— Láttam a nővéreidet, Decimé — mondta Zeusz —, emlékszem a vonásaikra. De miért titkoltak el Zeusz előtt?

— Azt mondták, hogy én vagyok a család szégyene — mondta haragosan a leány —, hogy én nem értek semmihez, én csak mindenbe belekapok, és csak a nővéreimről ragadt rám valami.

Decimé mérgesen markolt bele a homokba:

— Jól van — mondta. — Én nem szavalok olyan szépen, mint a Thália, táncolni sem táncolok úgy, mint a Terpszikhoré, de azért megríkattalak, vagy nem? És most majd szavalok neked, és táncolok neked, mert te meg tudod ítélni!

Zeusz beleborzongott a leány szándékába, s inkább isteni alakot öltött. Decimé felkiáltott:

— Ó, atyám!

— Decimé — szólt Zeusz mennydörgő hangján —, ítélkezem. Mostantól te fogod megbírálni mind a kilenc nővéredet! Te leszel a kritikusok múzsája!

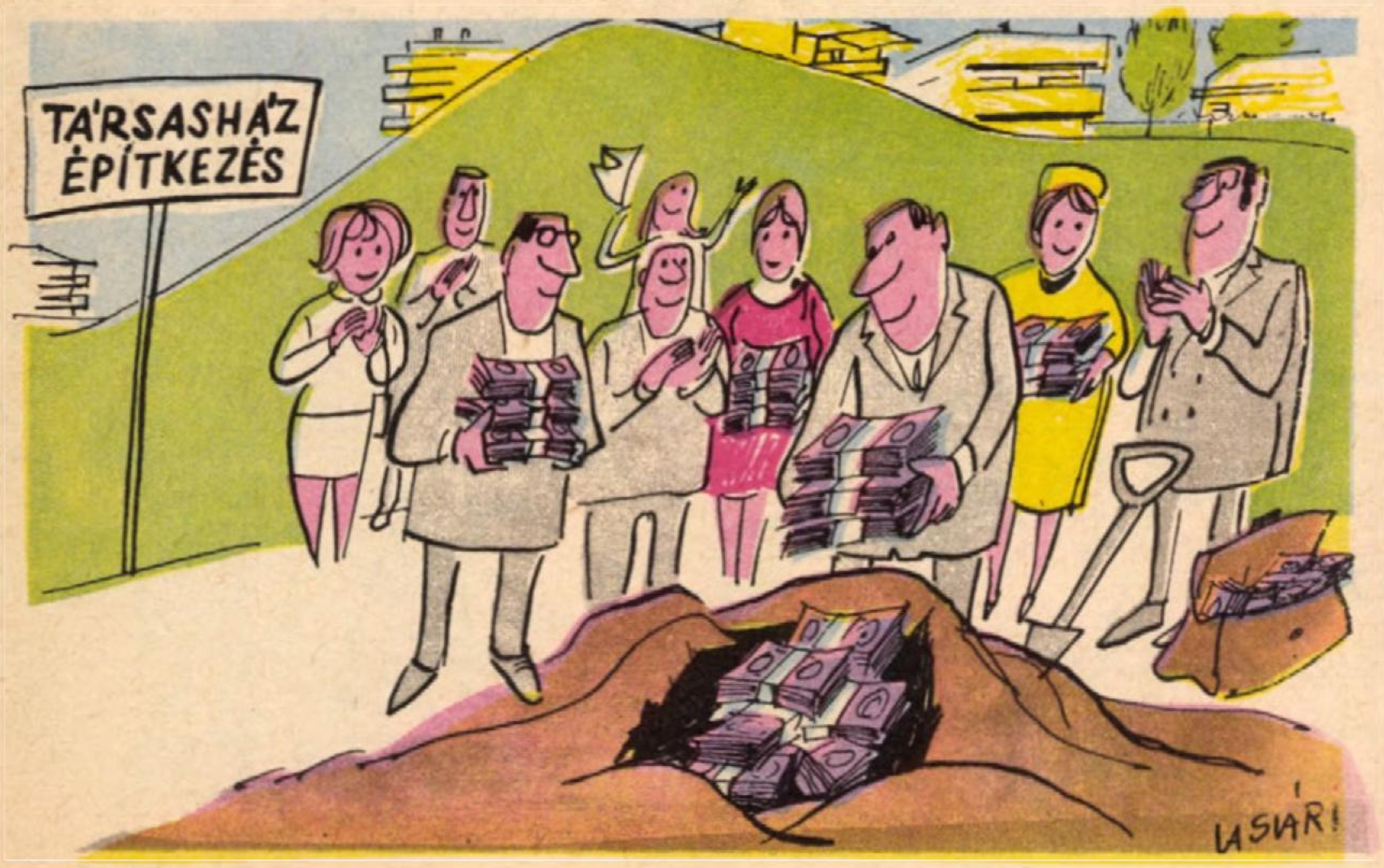
Majd csendesebb hangon hozzátette:

— De kérlek, kedvesem, csak bírálj! Meg ne halljam, hogy zenét írsz! Még egyszer nehogy tollat lássak a kezedben! Ezt adja helyette neked Zeusz!

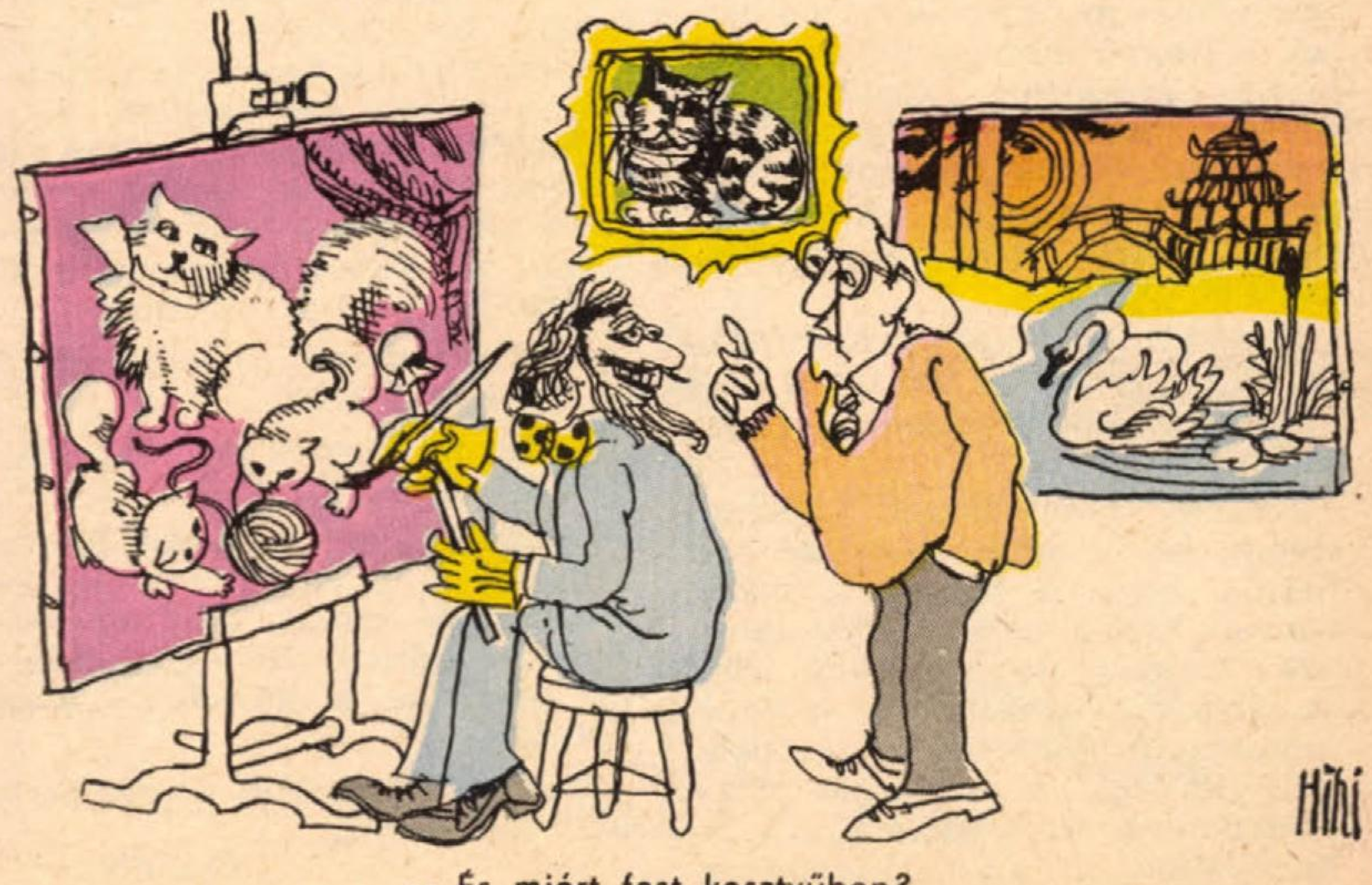
És odanyújtott a kislányának egy villámot.

Somogyi Pál

ALAPKŐLETÉTEL

A GICCSFESTŐ

– És miért fest kesztyűben?
– Nem akarok ujjlenyomatot hagyni!

SZELLEM A PALACKBAN

Tegnap kihúztam a dugót egy palackból — meg kell mondanom, ez volt a második ezen az estén —, és csoda történt. Ebből az üvegből, a bor mellett, egy szellem is kiszabadult. Az illendőség szerint gomolygott egy ideig, aztán megszólalt:

— Biztos ismered a mesét a palackból kiszabadított szellemről. Ezért ne szaporítsuk a szót. Mi a kívánságod?

— Egy kívánságom? Valószínűleg hármat akartál mondani, jó szellem… — hivatkoztam a haladó hagyományokra.

— Nálunk is takarékosság van. Csak egy kívánságod lehet, jól gondold meg…

Éppen közösségi hangulatban voltam, ezért magamnak semmit sem kértem:

— Szeretném boldoggá tenni az embereket — mondtam, és a szellem hatalmasat kacagott, amin felettébb álmélkodtam, mert soha nem láttam még röhögő szellemet. Mikor végre szóhoz jutott, ezt mondta:

— Rendben van! Próbáld meg!

Megegyeztünk, hogy az ügy érdekében minden hatóság, közösség és egyes ember, köteles utasításaim szerint cselekedni. Bejelentette, hogy ő csak Magyarországra vonatkozó hatáskörrel van felruházva. A nemzetközi jogú szellemek legfeljebb a drága külföldi konyakos üvegekben laknak.

Először közvélemény-kutatást rendeztem, és pontosan felírtam, hogy kinek mi hiányzik a boldogságához. Többen kérték, hogy szüntessem meg a házasság intézményét. Ha őket ez boldogítja, legyen! A kényszerű házassági köteléktől megszabadult boldogok örömmel ünnepeltek, de még többen gyaláztak. Végül azért vontam vissza ezen intézkedésemet, mert leginkább azok követelték a házasságot, akik nem olyan régen még szabadulni akartak tőle.

Kiderült, hogy a nyomorultak nem az intézmény, hanem a házastársuk ellen lázadtak, egy másik kedvéért.

Adtam mindenkinek lakást, szépen be is bútoroztam, de kiderült, hogy a fényes luxuslakokban éppen olyan boldogtalanok tudnak lenni, mint egy kunyhóban. Kérték, hogy a tévé mindennap közvetítsen meccset. Teljesítettem. A szurkolók elzarándokoltak az ablakom alá és ünnepeltek… azaz ünnepeltek volna, mert óriási verekedésbe kezdtek azokkal, akik azért vonultak fel, hogy az örökös meccsközvetítések ellen tüntessenek. Hamarosan kihirdettem, hogy a tévé műsorával nem foglalkozom, mert naponta kellett az intézkedéseimet megváltoztatni. Egy ideig magyar nótát, aztán a tiltakozások hatására beatzenét, majd az újabb tömegnyomásnak engedve, operettet, aztán krimit játszott a tévé, és rájöttem, hogy pontosan azt csinálom, mint a régi műsorszerkesztőség: minden igényt ki akarok elégíteni, ezért végül mindenki szid.

Akik a faluról a városba vágytak, felköltözhettek Pestre. Akik a vidéket kívánták, falura mehettek. Az egész ország szaladgált ide-oda, legtöbben csak az úton voltak boldogok. Az öregekből gyerekeket csináltam, a gyerekeknek azon kívánságát teljesítettem, hogy felnőttek lehetnek. Azok a felnőttek, akik intőt kaptak, mert nem tanulták meg a leckét, hamarosan újra öregek akartak lenni. A gyerekek pedig ráébredtek: a felnőtt kor nemcsak azt jelenti, hogy lehet cigarettázni és kapuzárás után hazajárni, nemcsak azt jelenti, hogy nézhetik a tévé éjszakai műsorait, és újra visszavágytak az óvodába. Sok csalódás után mindenki húszéves akart lenni, így hamarosan húszévesekkel telt meg az ország, akik rettenetesen unták egymást, mert nem volt előttük járó generáció, amellyel hadakozhatnak, de pénzt is lehet tőlük kérni, és nem volt utánuk jövő nemzedék, amely felett uralkodni lehet. A nők olyan szépek akartak lenni, mint B. B., vagy C. C., a férfiak mind daliává változtatták magukat. A Nagykörút úgy festett, mintha állandóan szépségverseny lenne. Az emberek hamarosan unni kezdték egymás szépségét, és szándékosan elcsúnyították magukat, hogy különbözzenek a többiektől. Így aztán az lett a szép, aki csúnya volt, és rendre nyíltak a kozmetikai szalonok, melyek petyhüdtté tették a bőrt és szabálytalanná a sok babaarcot. A férfiak között divatba jött a kopaszság, és voltak, akik százezreket kerestek a tartós fejszőrtelenítésen.

Nem volt egy pillanat nyugtom: egymás után jöttek a küldöttségek, melyek általában annak az ellenkezőjét követelték, mint amiért az előttük járó delegáció esengett. Már az öngyilkossággal foglalkoztam, de óriási szerencse ért: a harmadik palackból is előjött egy szellem, és a formaságok lebonyolítása után azt kértem tőle; adjon tanácsot, hogyan tehetem boldoggá az embereket? A szellem hosszasan gondolkozott, majd azt mondta:

— Add vissza a kollégámtól kapott hatalmadat…

— És mi legyen az emberekkel? — kérdeztem.

— Hadd, hogy boldogok legyenek. Ki-ki a maga módján — mondta, és eltűnt. Nagyon boldogtalan lettem. Némi enyhet lelki sebeimre a következő üveg nyújtott.

Pedig nem is volt benne szellem, csak bor…

Ősz Ferenc

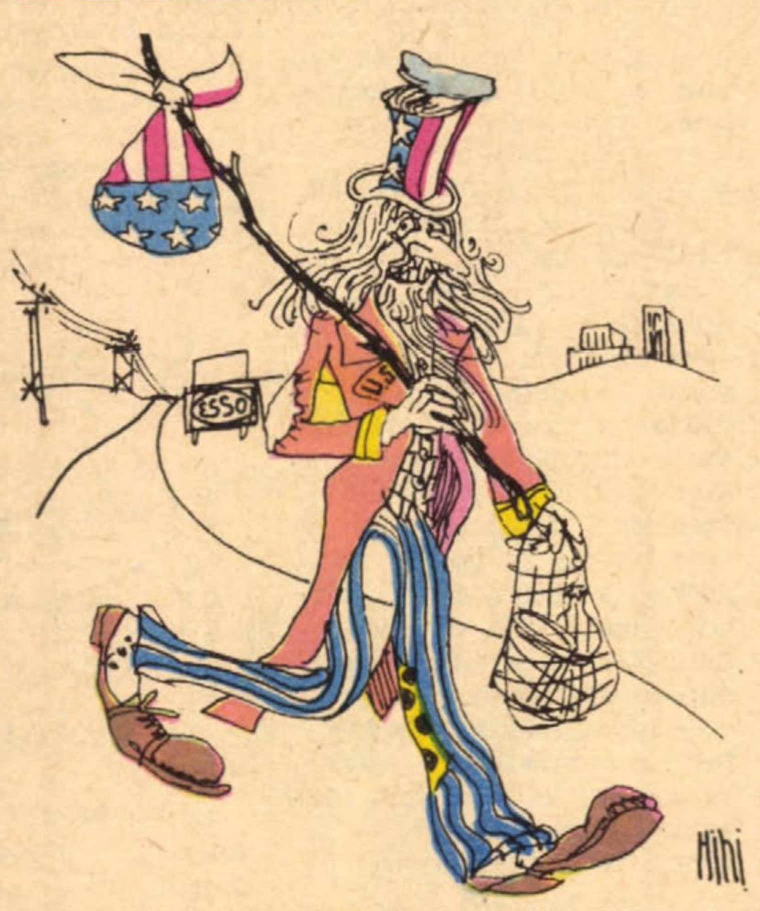
MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mit rajzolnának Nixon emlékkönyvébe?

Balázs-Piri Balázs:

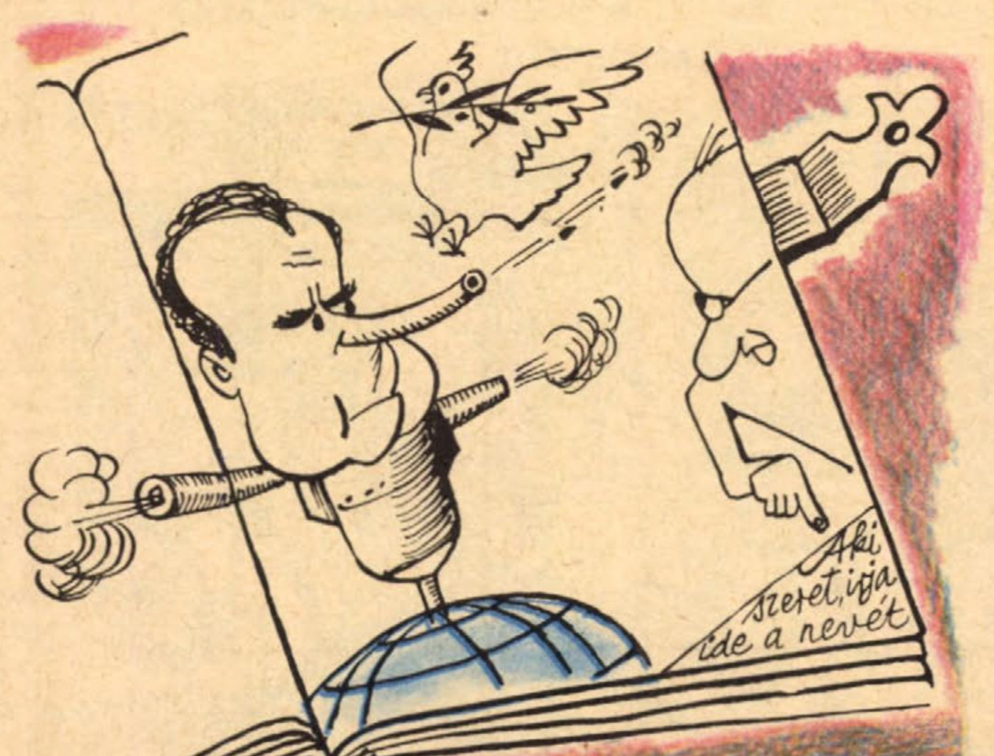

Hegedűs István:

– Egy olyan Uncle Samut, aki a Nixon-éra alatt elhippisedett…

Szűr-Szabó József:

Mészáros András:

Fülöp György:

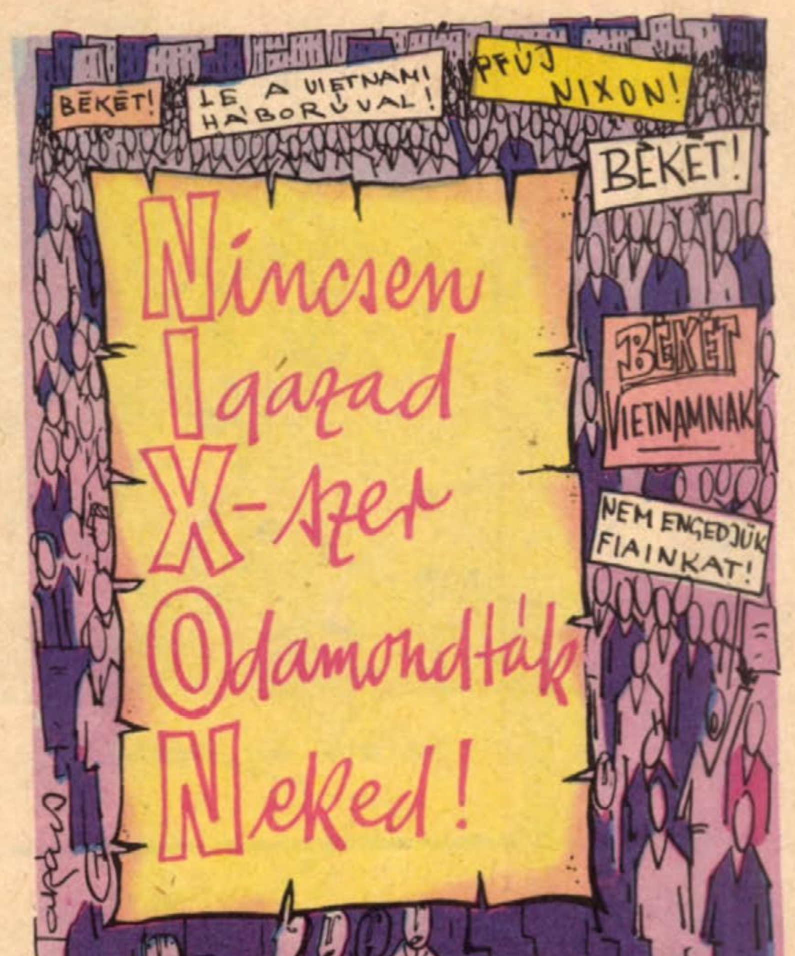
– Egy pá[r] futócipőt.

Dallos Jenő:

– A S[…]zabadság-szobrot.

Takács Imre:

Tót Gyula:

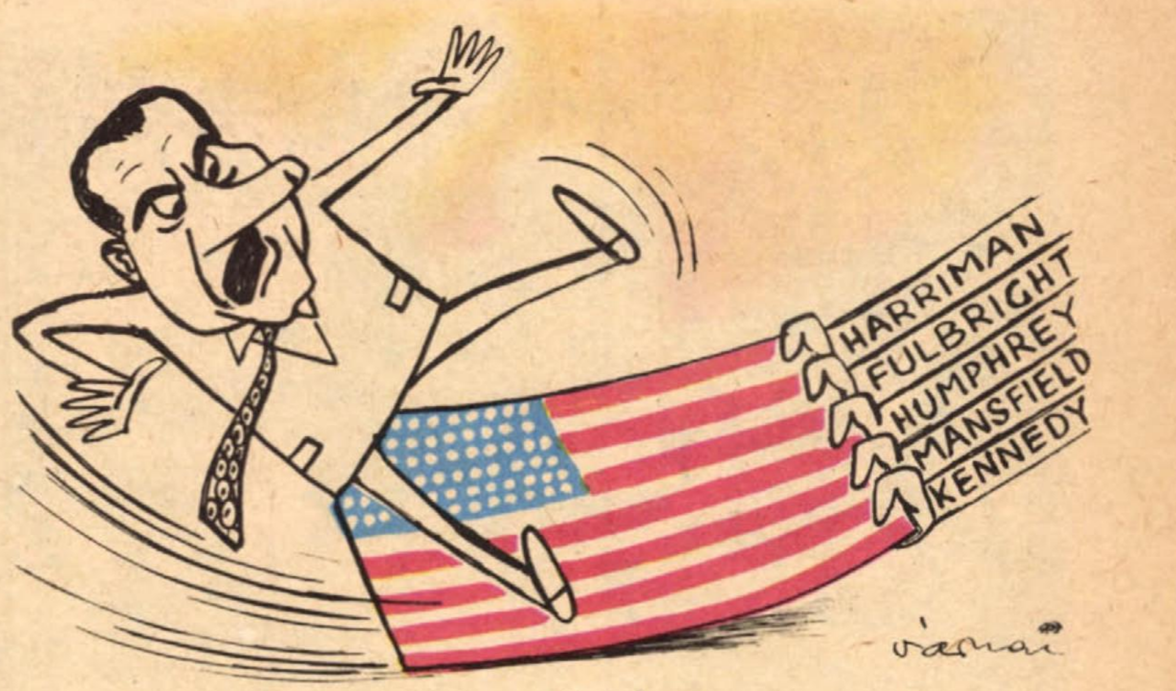

Erdei Sándor:

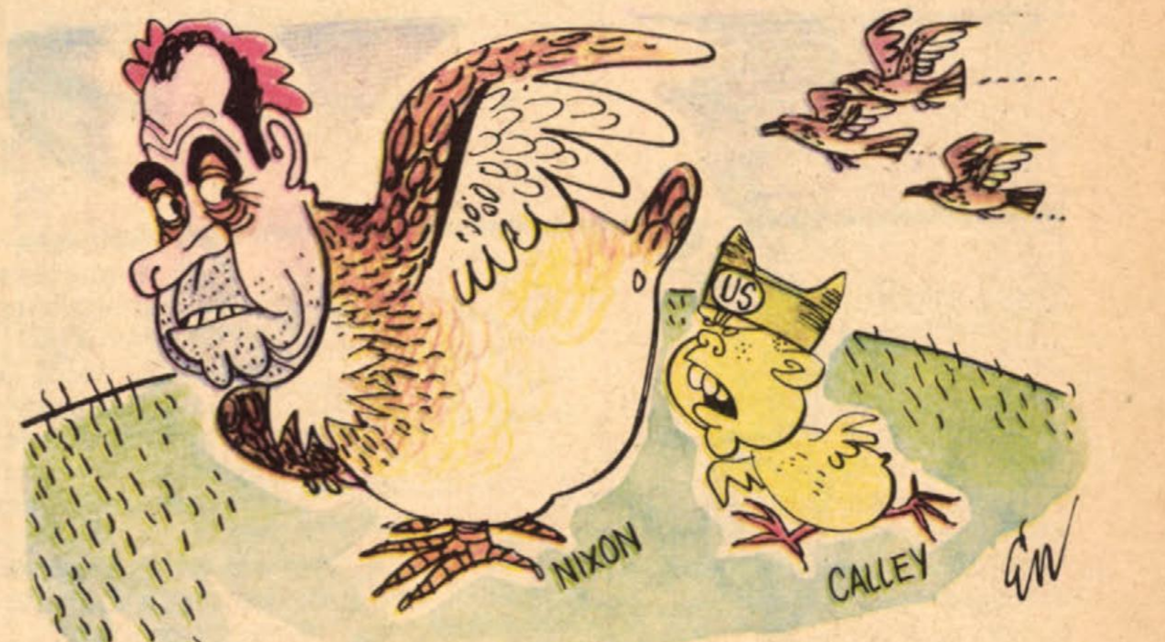
– Figyelmeztetném Napóleon sorsára…

Várnai György:

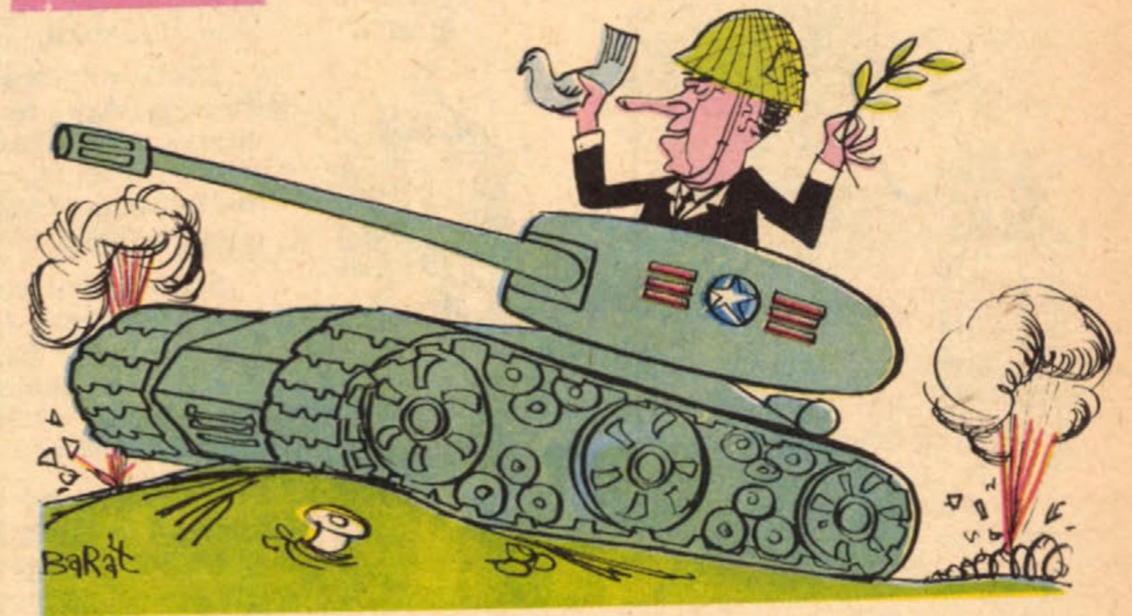
– Én ezt rajzolnám…

Endrődi István:

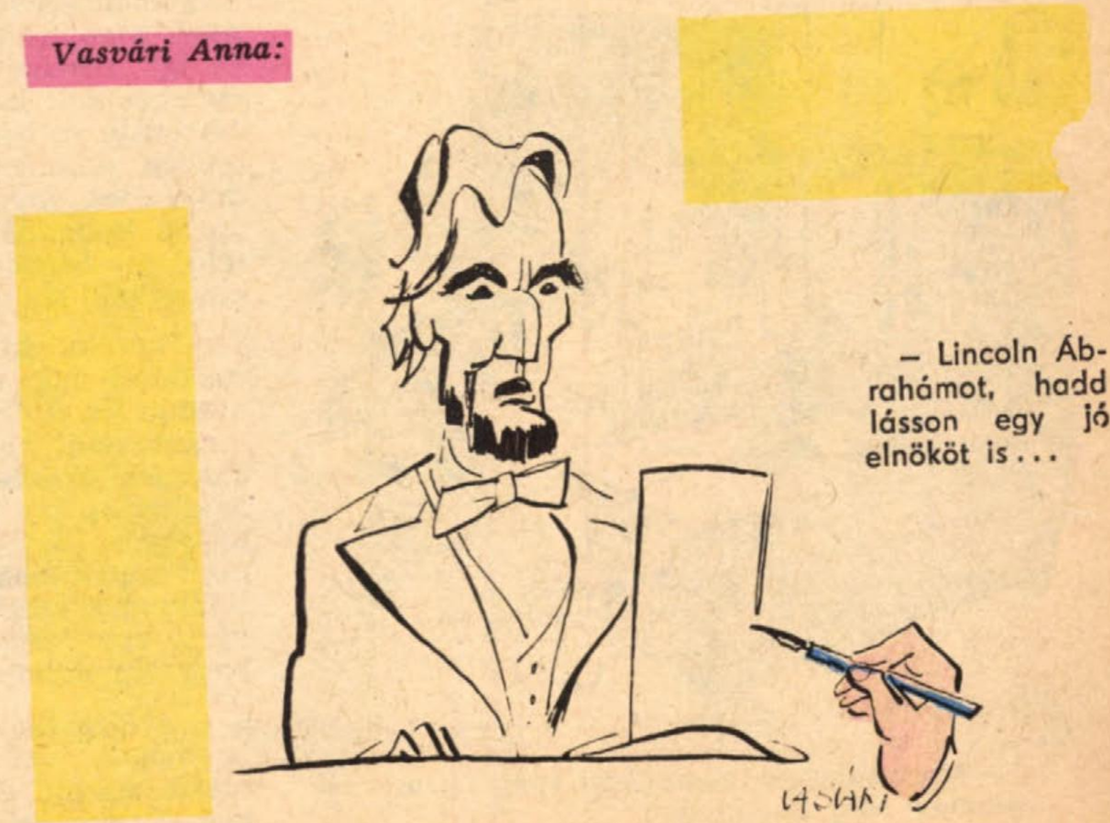
Nixon: Az amerikai héjáktól nem kell félned, kiscsibém!

Barát József:

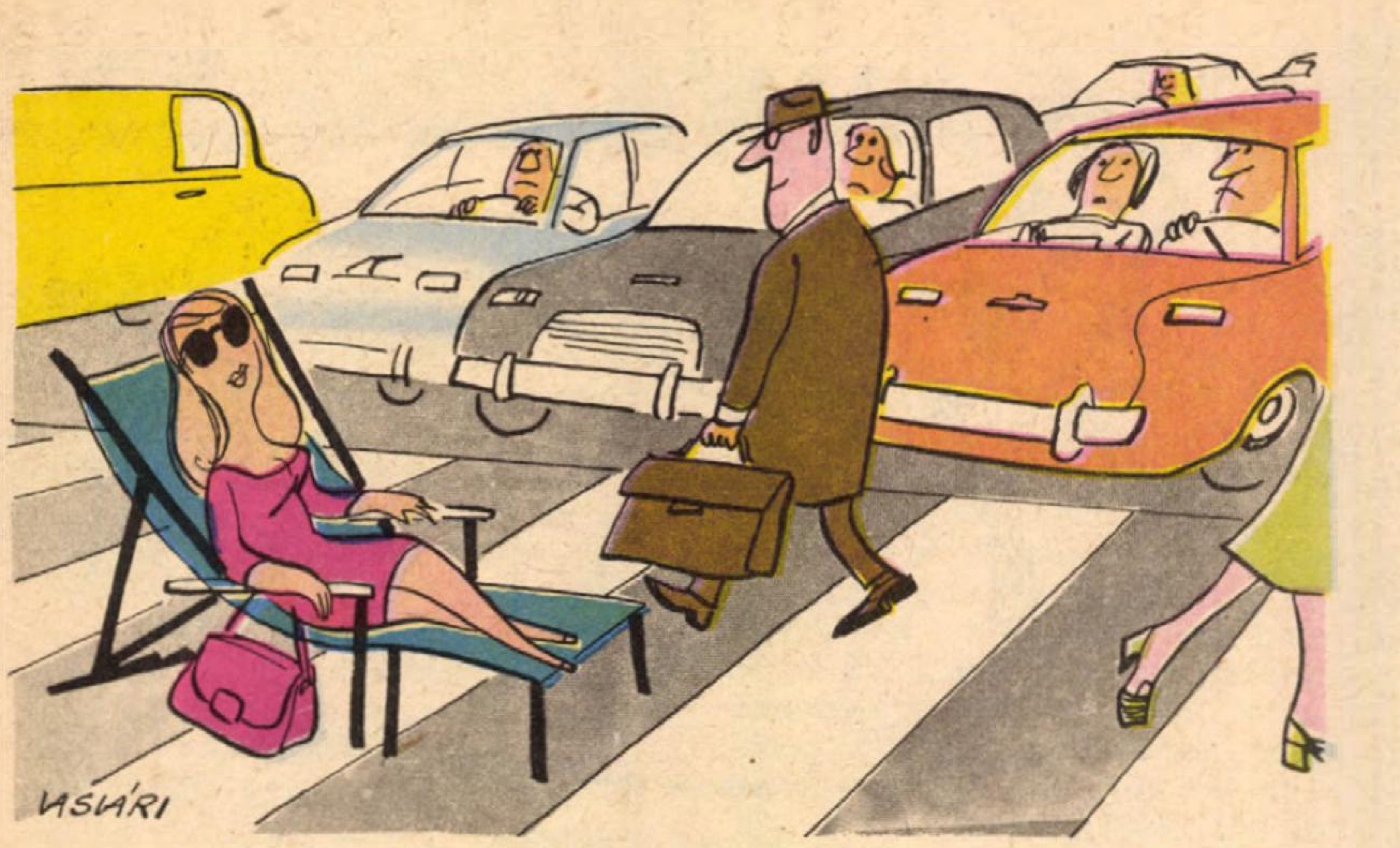
A nixoni béke.

Vasvári Anna:

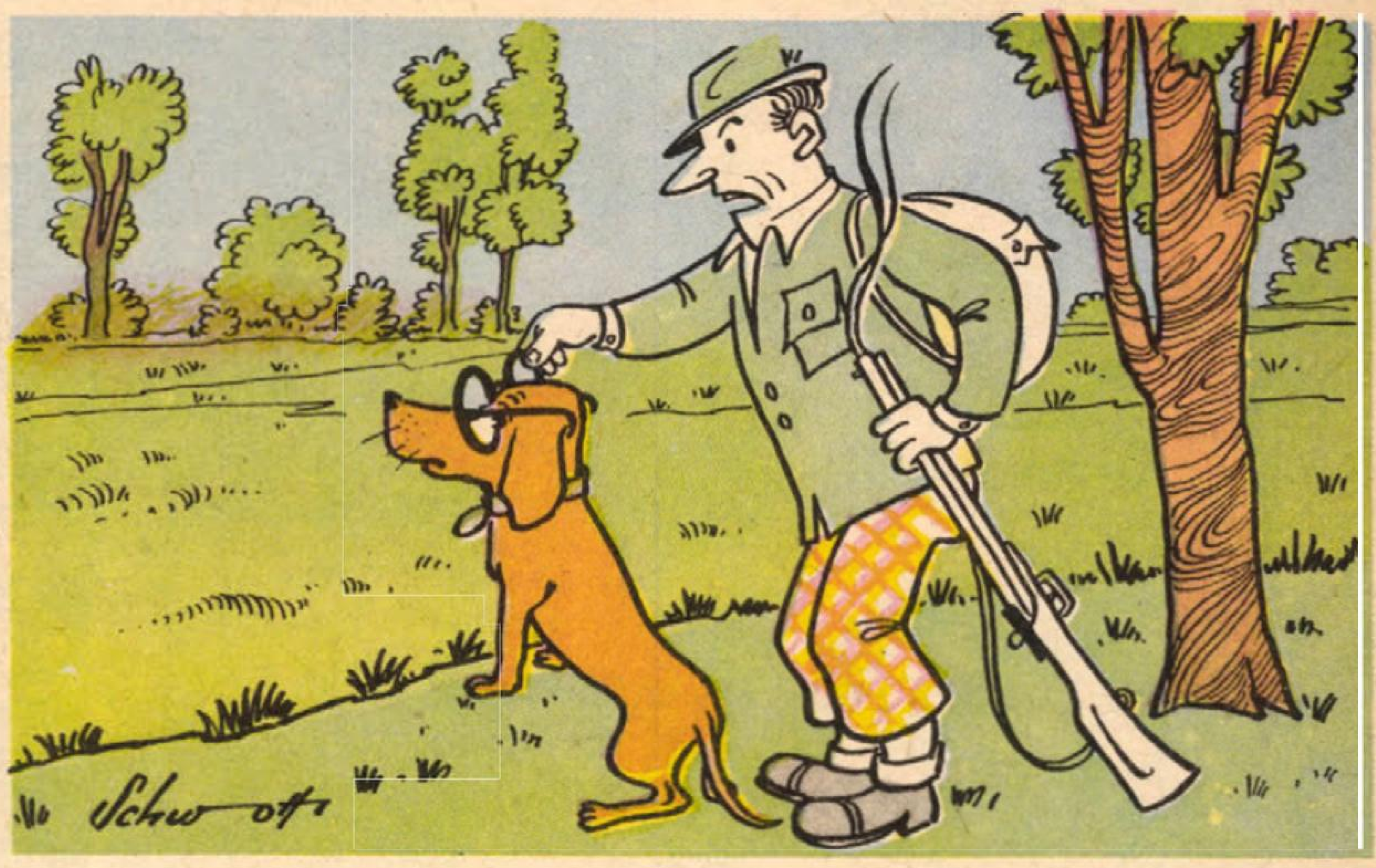

– Lincoln Ábrahámot, hadd lásson egy jó elnököt is…

ABSZOLÚT SZEMTELENSÉG

VADÁSZAT

– Na, most már elhiszed, hogy eltaláltam a nyulat?

ÖRÖM

– Képzeld, Csabát felvették az Artista Főiskolára!

RÉMHÍR A SZERKESZTŐSÉGBEN

– Ma semmilyen nemzetközi kongresszust sem nyitottak meg Budapesten

SZEXGRUP

Gondoltam, ha már úgyis Bumerángiában járok, megnézem házassági intézményüket, a csoportházasságot. Mostanában ugyanis nálunk gyakran emlegetik ezt az együttélési formát. Részint egyes kiművelt emberfők fennhangon, mint a jövő esetleges fejlődési útját, részint más, kevésbé kiművelt emberfők, suttogva és hunyorítva: „Bezzeg, öregem... Nyugaton... ott már megoldották ezt az egész házassági hogyishívjákot. Tudják azok, mi a jó. Összeköltözik néhány fiú meg lány, csak úgy, szabadon, hiszen érted, és szexgrupban élik világukat.

Bumerángiában általában három-négy férfi és ugyanannyi nő esküszik egymásnak örök hűséget és él együtt holtomiglan-holtodiglan. Vagy amíg el nem válik.

Szerencsém volt. Éppen otthon találtam egy példás és harmonikus házasságáról ismert kis családot. Mind a hatot. Kerek tíz esztendeje házasodtak össze.

A három nő a konyhán, a tűzhely mellett ápolta a családi élet melegét. Tényleg nagyon meleg volt. Amint elmondották, a világért se panaszkodnának, szívesen látják el háziasszonyi teendőiket, bár meglehetősen sok munkát igényel. Menyhárt ugyanis epés, és így részére fűszer nélküli ételeket kell készíteni. Tóbiás édesszájú és finnyás, legszívesebben állandóan tortát meg majonézes ínyencségeket csipeget. Balambér pedig a laktató, jó zsíros, hagyományos bumeráng konyhára esküszik.

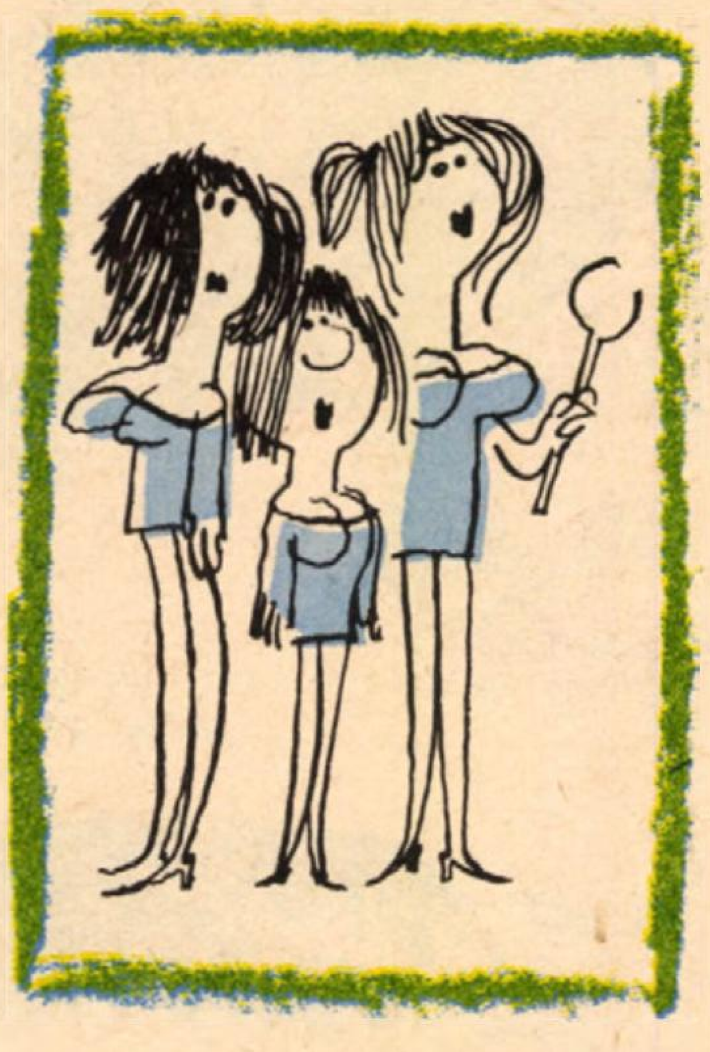
A három, különben csinos és fiatal nő, fakult kötényt hordott és a frizurája is sok kívánnivalót hagyott hátra. Visszaemlékezve az idevágó lelkitanácsokra, szemére hánytam az asszonyoknak, mért nem adnak többet a külsejükre? Hiszen a kulcsint elvárja egy férj. Pláne három. Fanyarul elmosolyodtak:

— Ahhoz, hogy egy nő ápolja magát, kell hogy nőnek érezze magát. Szóval partner kell. Vagyis egy férfi.

— De hiszen itt három is van. Három férfi.

— Három férfi? Három mogorva, savanyú, dörmögő medve. És milyen kényelmesek! Még a férji gyengédséget is inspekcióban osztották be egymás között. Azon a héten a másik kettő pókerezik, bámulja a televíziót.

— De megérdemeltük a sorsunkat. Sejthettük volna jövőnket. Már amikor együtt kezdtünk járni velük, akkor is ügyeletben udvaroltak. Mialatt az egyik virágot, savanyú cukrot hozott, édelgett velünk, puszi, ez az, miegymás, azalatt a másik kettő a

bumerángiai népstadion lelátóján ordítozott. De hát mit tud egy tapasztalatlan fiatal lány, amikor először találkozik az első három fiúval? Azt hiszi, az az egyetlen, az igazi.

A férfiakat a lakóhelyiségekben találtam. Kettő borotválkozott, és morgott:

— Megint nem találom a borotvapengémet — dünnyögött Balambér. — Bözsi mindent elrak.

— Hagyd, még mindig jobb, mint a Manci — szólt Menyhárt. — Legalább nem macerálja folyton az embert, hogy mikor jön haza.

— Na, és az Elvira? — sóhajtott Balambér. — Képtelen vagyok hozzájutni a tükörhöz, hogy megkössem a nyakkendőmet. Folyton előtte illeg.

Tóbiás nem vett részt a társalgásban. Az ablakon bámult ki látcsővel. Melléje léptem. A szemben levő ház egyik szobájában egy asszony most vetette le a kabátját és kivillant a bokája:

— Kell valami kis szexuális feszültség, erotikus ábránd is az ember életében — magyarázta bocsánatkérő mosollyal Tóbiás.

Az óra ötöt ütött. A férfiak az asztalhoz ültek: — „A napi termelési értekezletünk következik" — magyarázták.

Valóban, hamarosan belépett a három nő is.

— A napirendi pontok megvitatása előtt — emelkedett szólásra Tóbiás — egy rendkívüli kérdést szeretnék fölvetni: javasoljuk, hogy szexgrupunkba vegyük be a Tohonya párt is.

A nők izgatottan tiltakoztak:

— A Tohonya könyvelő, nem ért semmiféle háztartási gép javításához, azonkívül munkaigényes, reumája van és naponta kell masszírozni. A Mici meg rosszul főz.

A férfiak tűzbe jöttek, úgy verték az asztalt, hogy senki és semmi sem tántoríthatja el őket javaslatuktól. Végül is keresztülhajszolták indítványukat.

— Miért forszírozták Tohonyáékat? — kérdeztem Menyhártot. — Olyan szép az asszony?

Tiltakozott:

— Ugyan, lúdtalpú, széles a csípője, rossz a lába.

— Hát akkor miért?

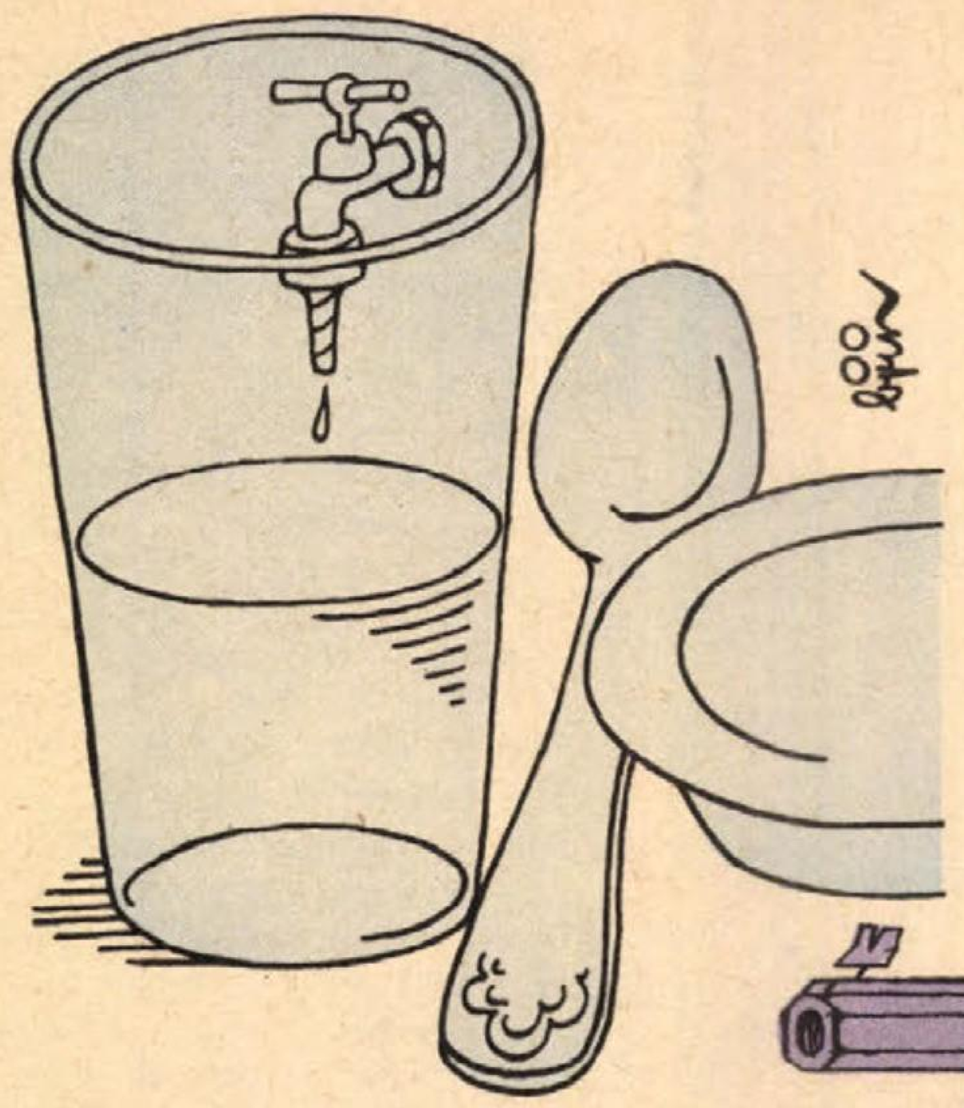
— Jelenleg nem tudunk bridzselni, viszont, ha bevesszük a szexgrupba Tohonyáékat, együtt a négy férfi, és megoldottuk ezt az olyannyira fájó problémát. Megszűnik az esték döglesztő unalma.

Amikor elhagytam részint a szexgrupot, részint Bumerángiát, azon nyomban levontam a következtetést: három házastársat pont úgy lehet unni, mint egyet. Csak sokkal bonyolultabb.

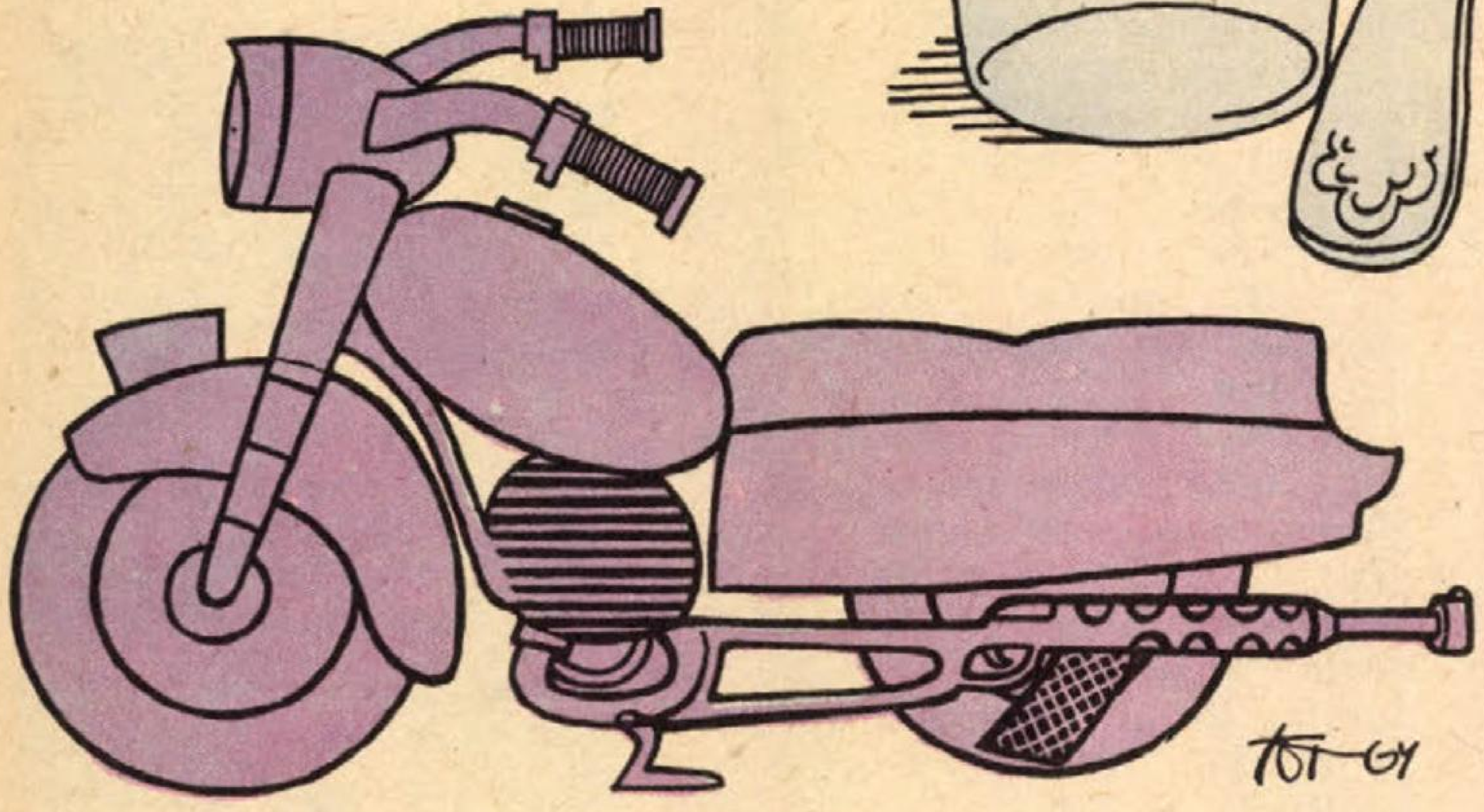
Kertész Magda

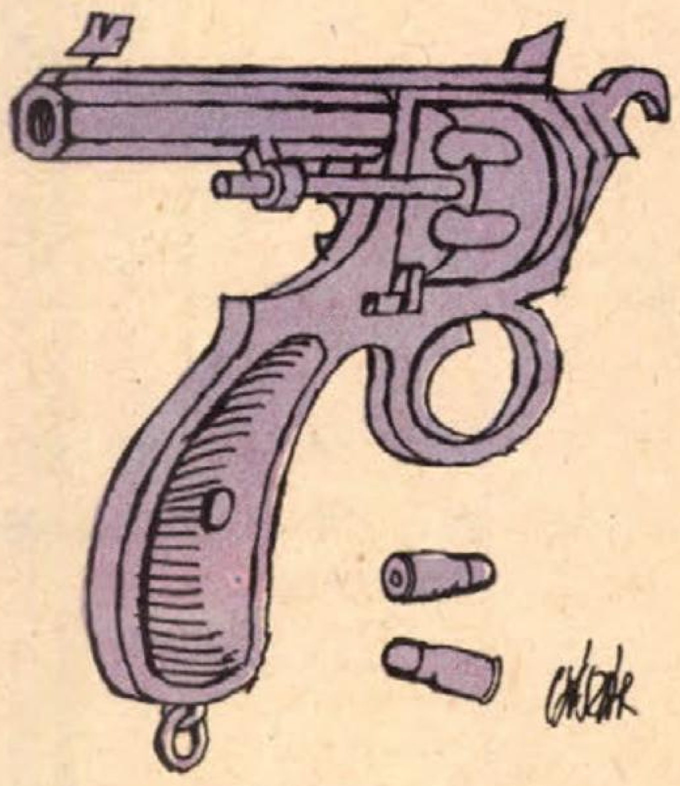
PROTOTÍPUS

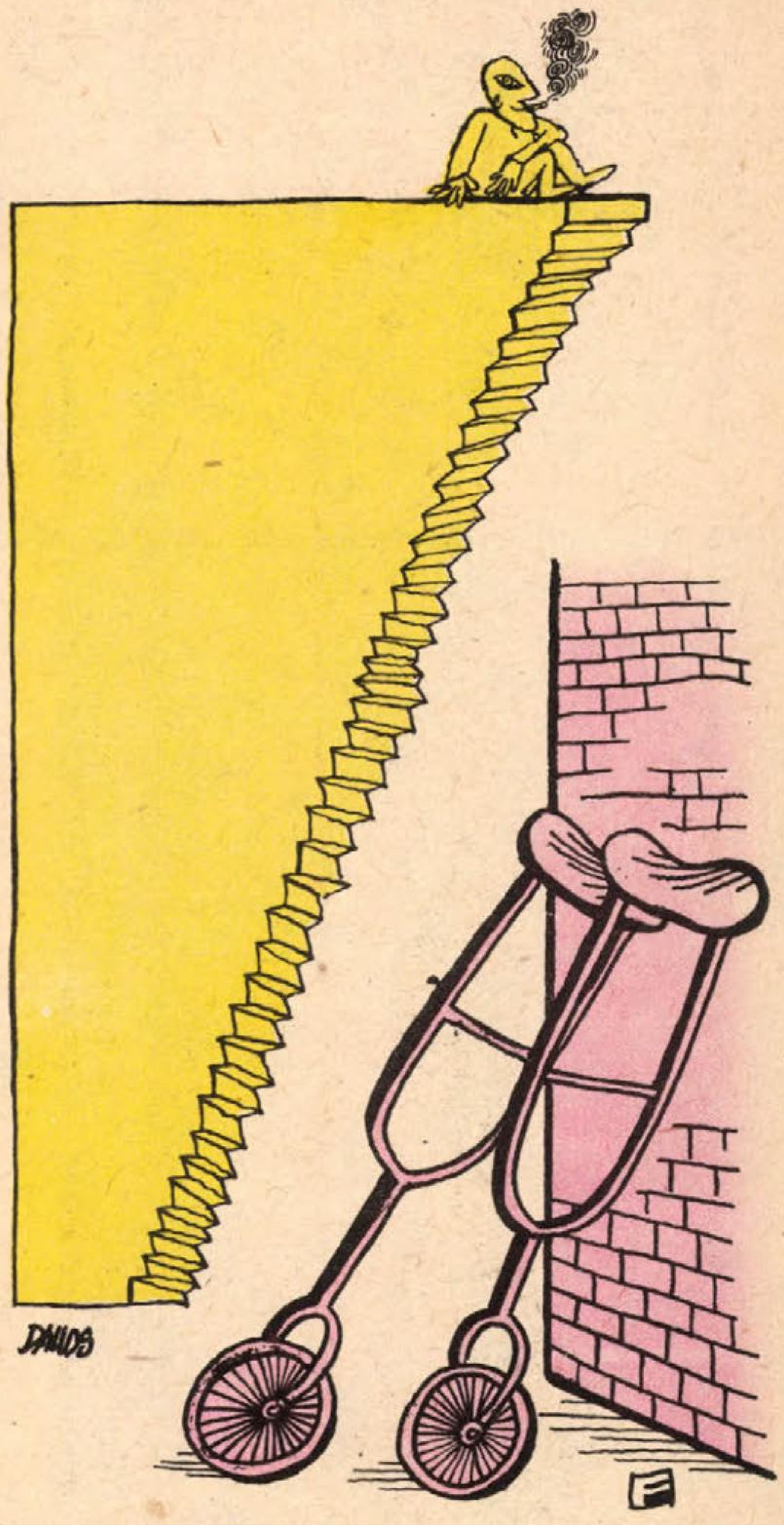

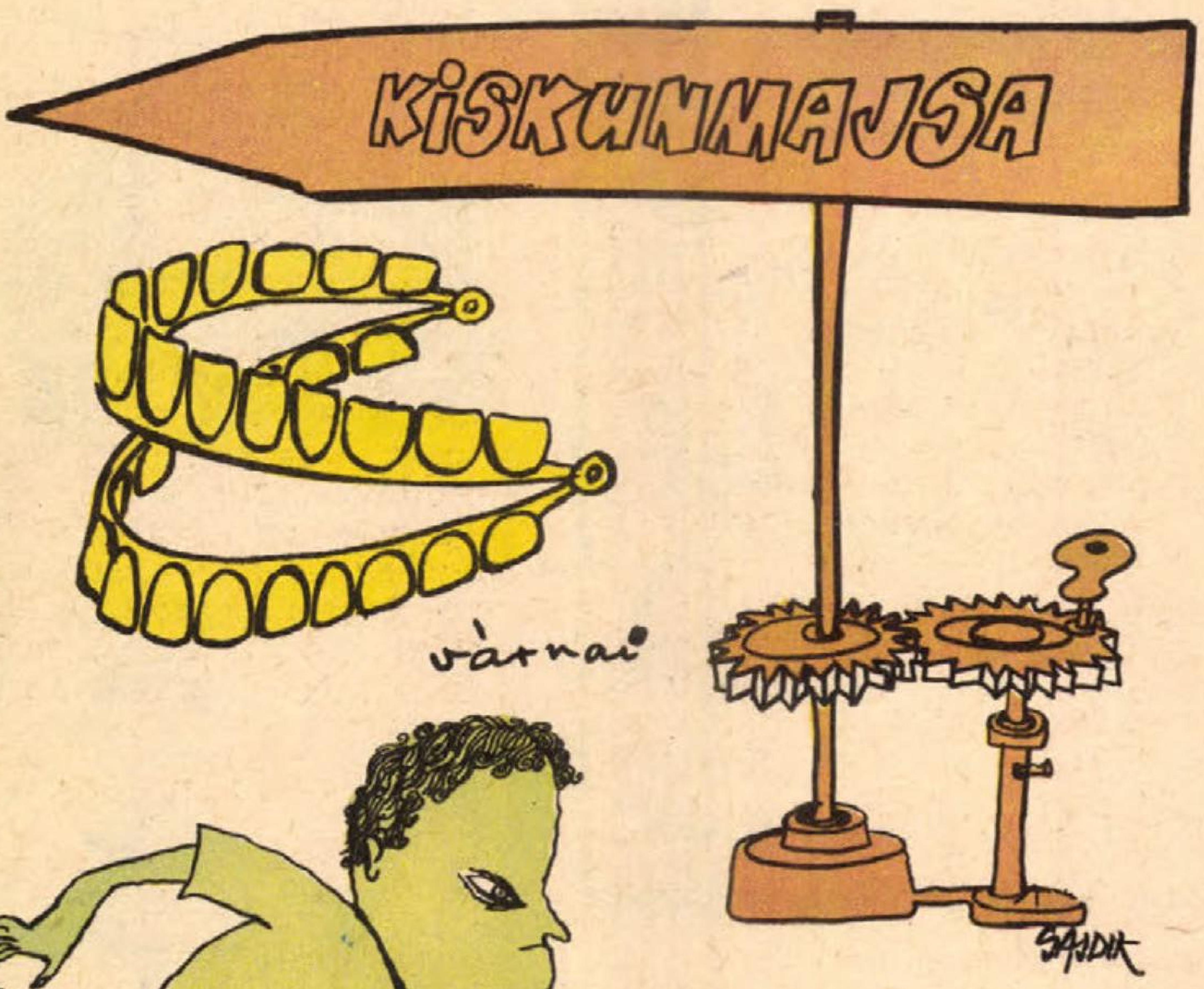

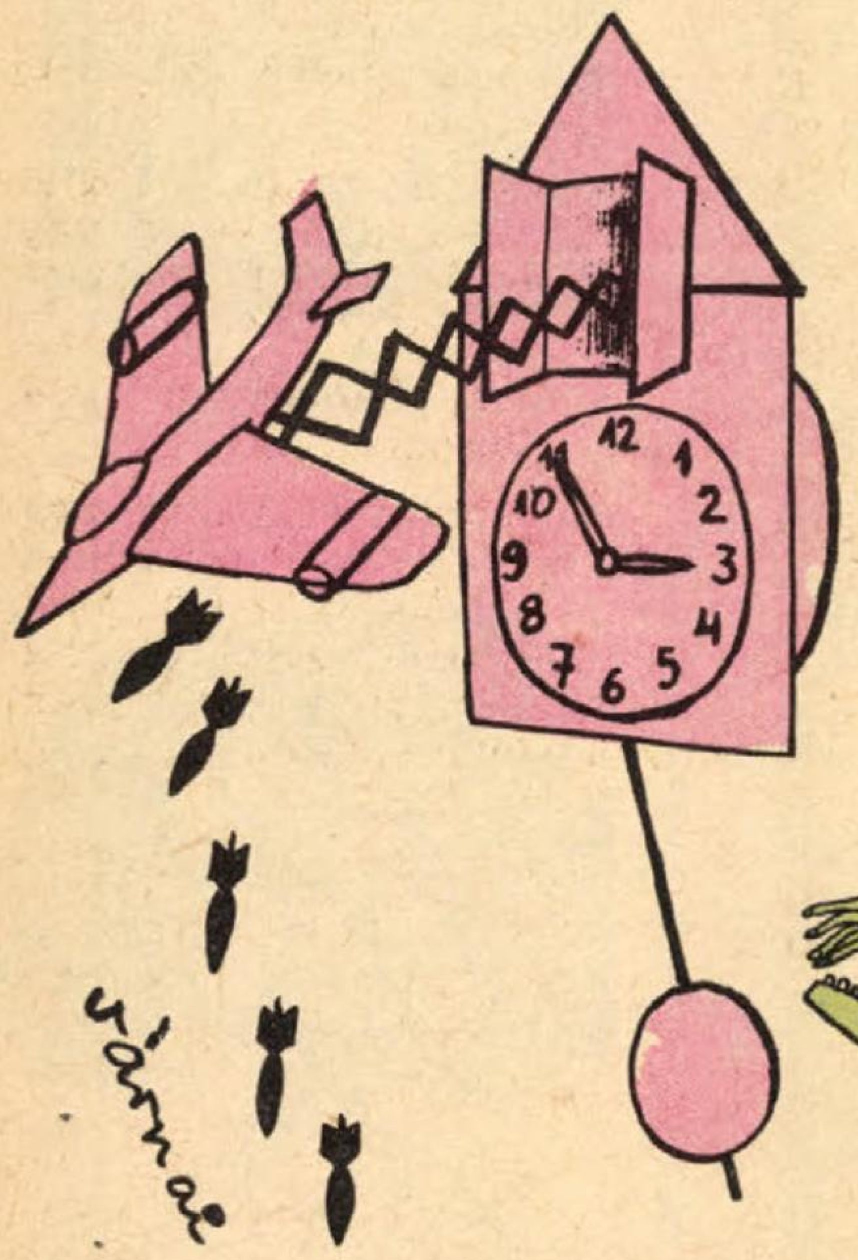

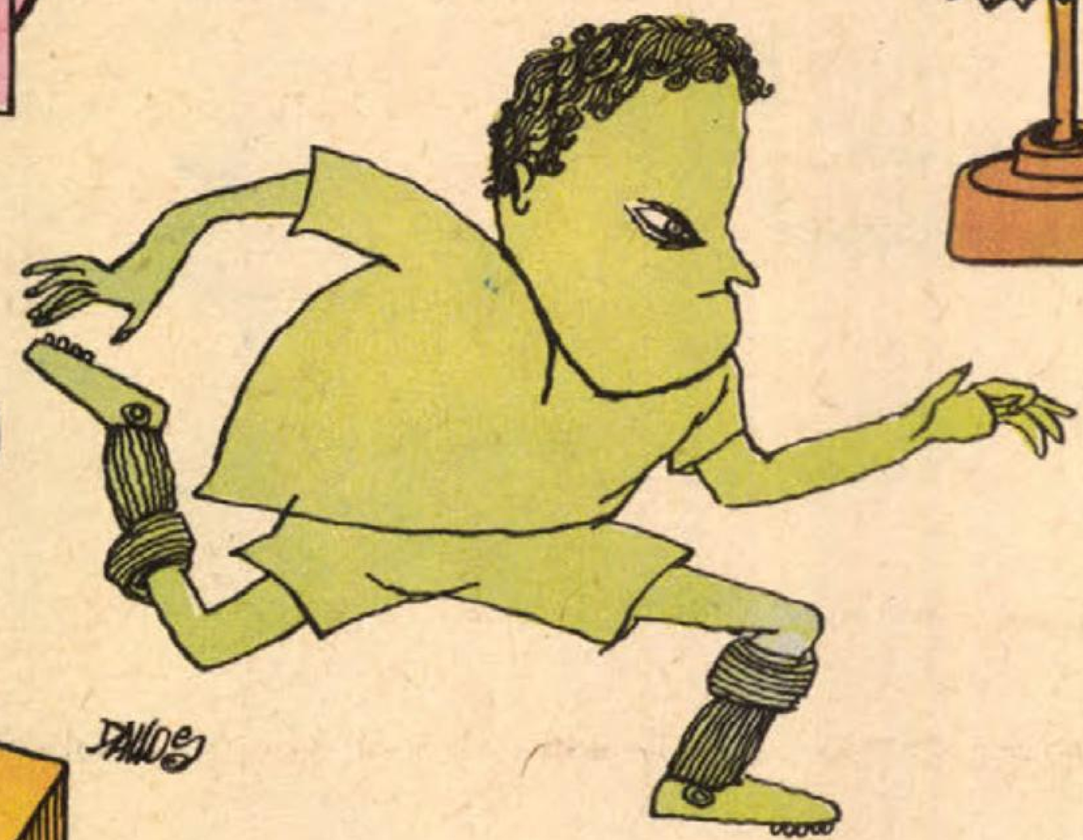

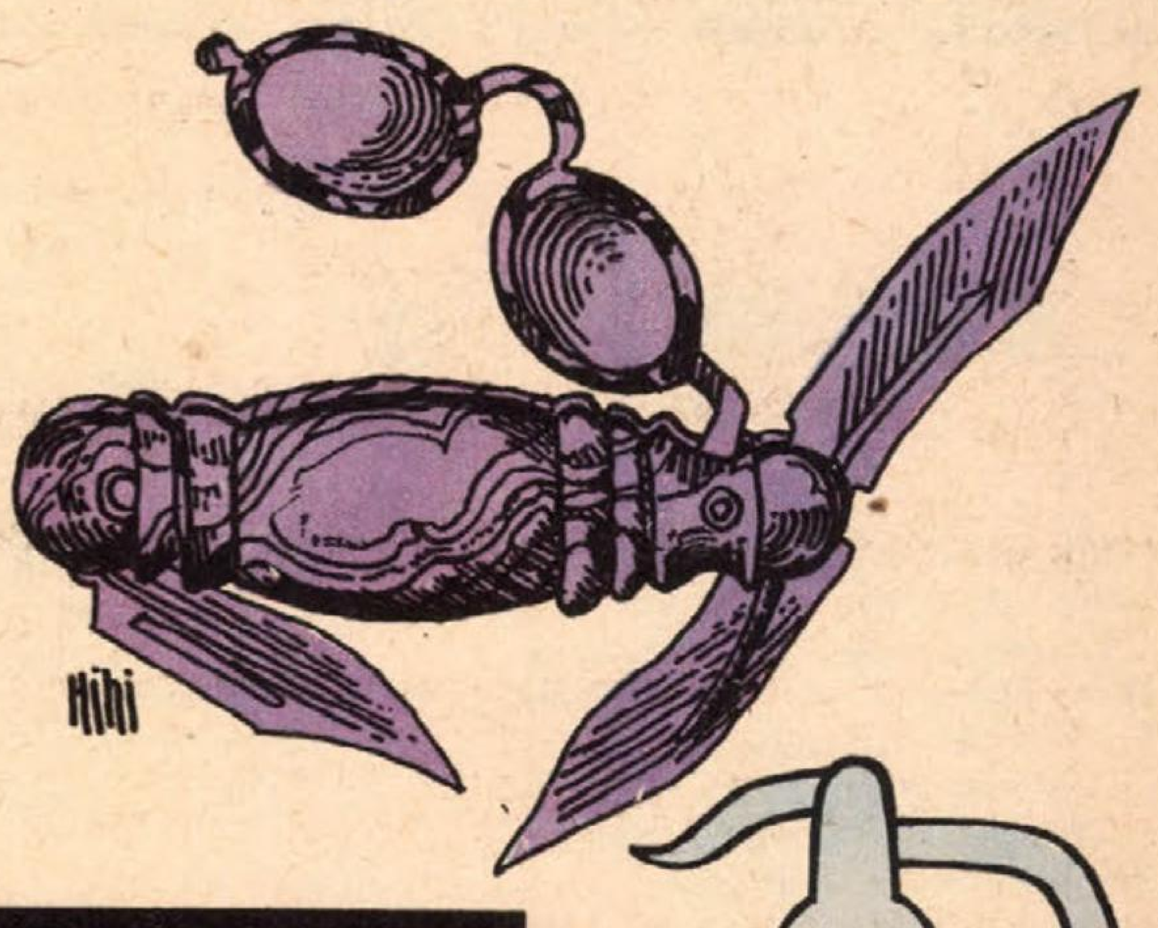

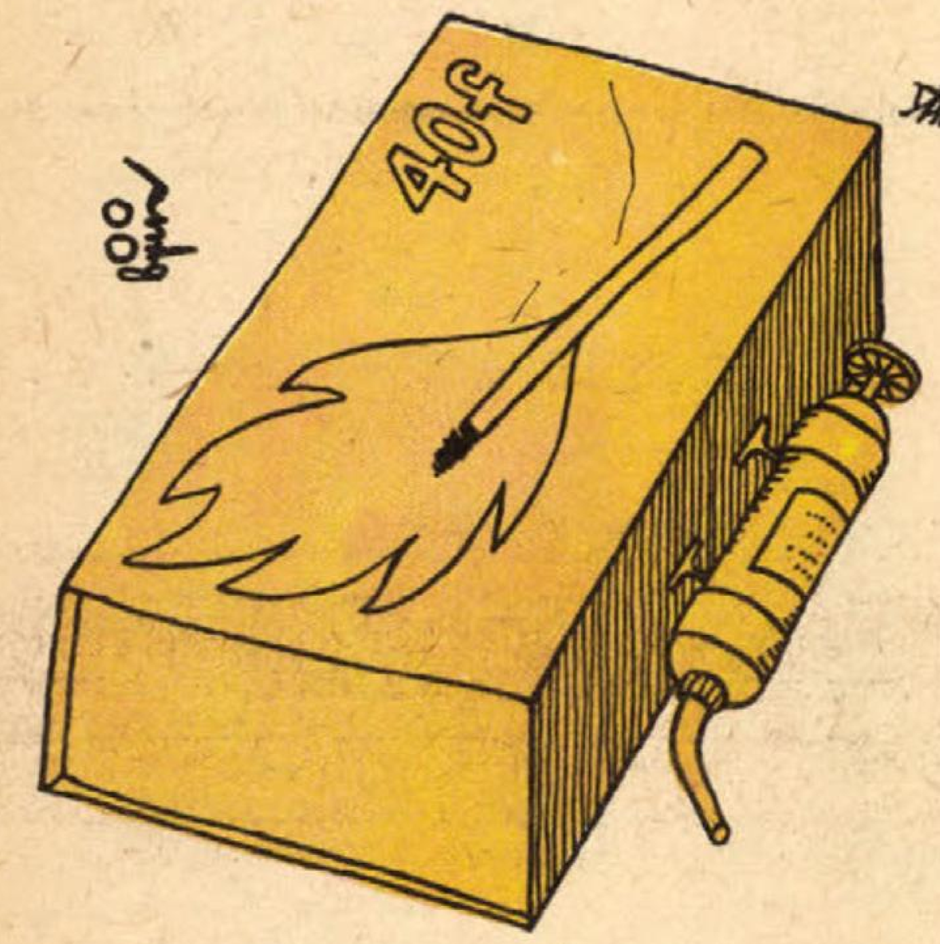

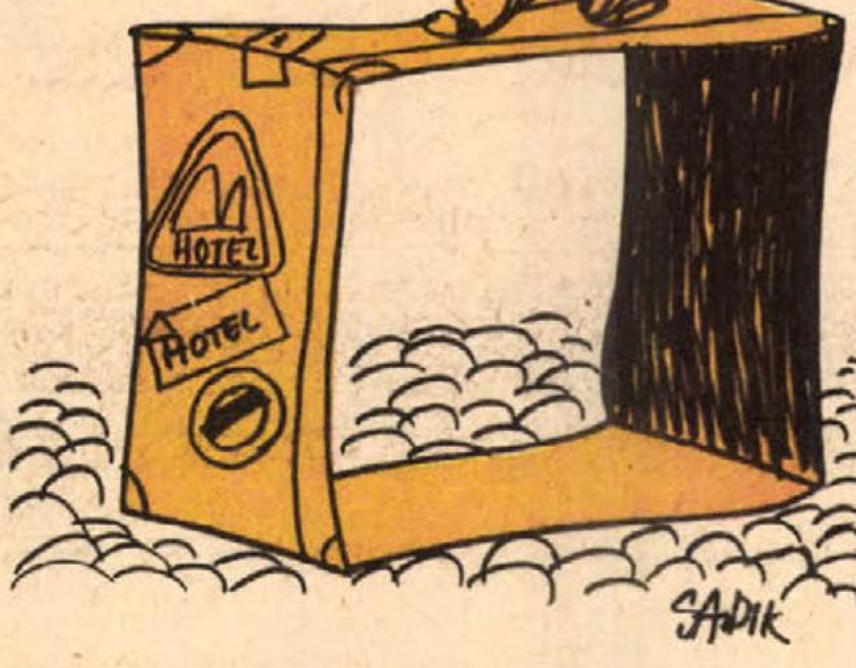

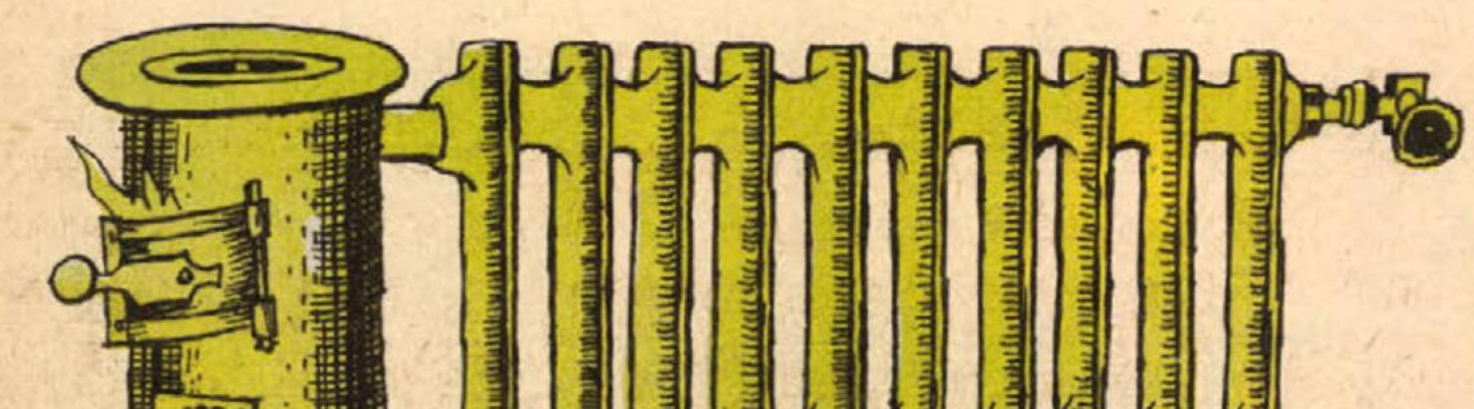

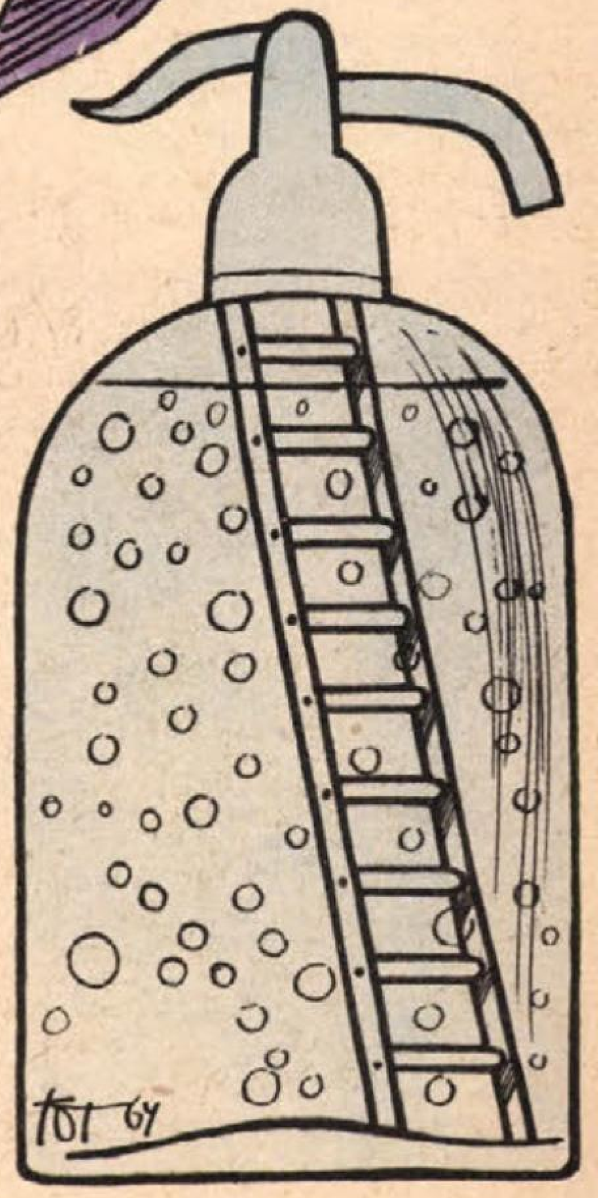

DALLOS
VÁRNAI
SAJDIK
SZŰR-SZABÓ

HEGEDŰS
BALÁZS-PIRI
FÜLÖP
TÓT
CSÁSZÁR

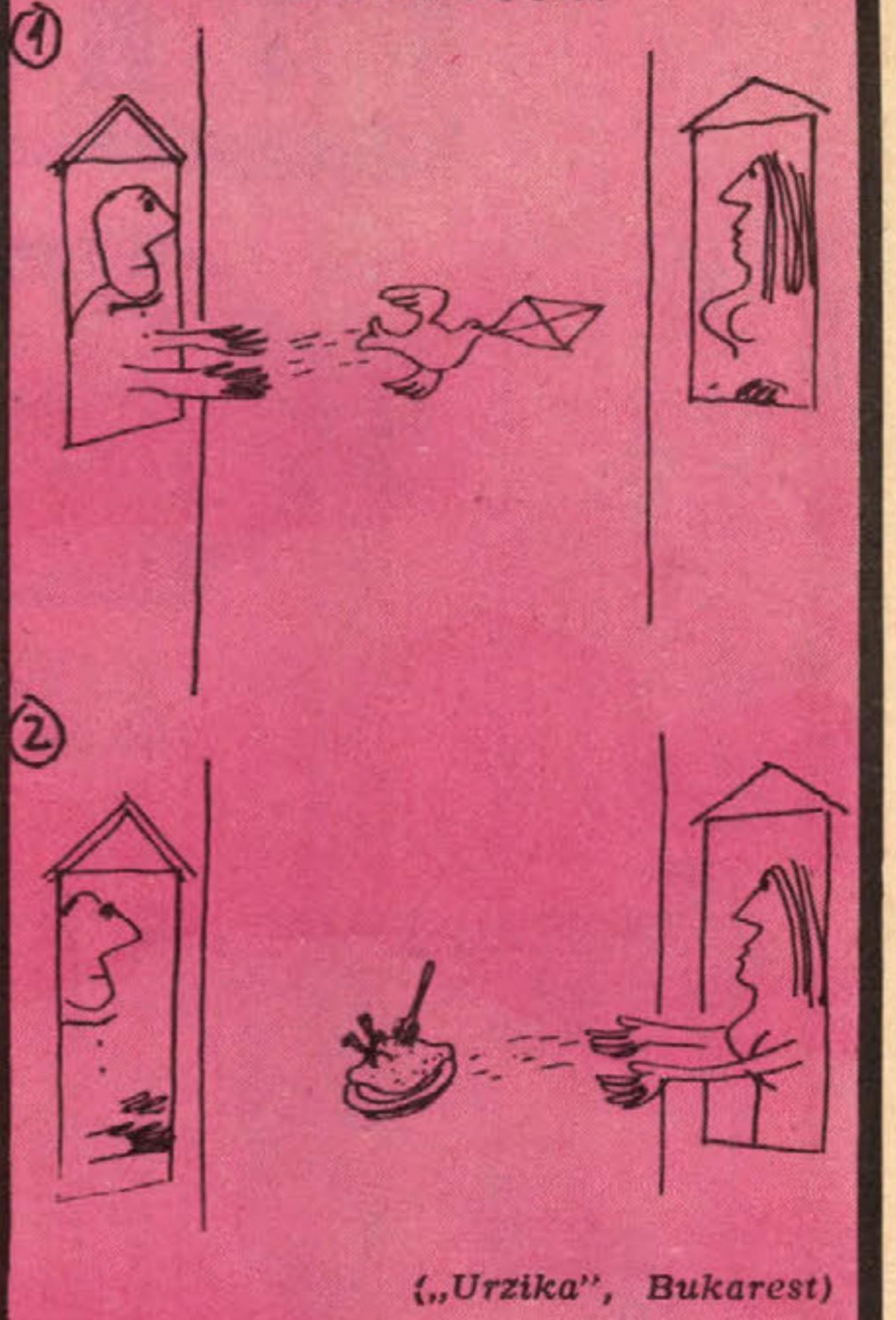
IMPORT HUMOR

FUTBALLSZURKOLÓK

(„Pavliha", Ljubljana)

SZERELMI POSTA

(„Urzika", Bukarest)

TÚLBUZGÓSÁG

– Mondom, fiam, hogy túllocsolod a virágokat.

(„Daily Mirror" London)

FÉLREÉRTÉS

(„Pourquoi Pas", Brüsszel)

Határidő

Feldúlt, magából kikelt férfi rontott be az építkezés felelős vezetőjéhez:

— Önök azt ígérték, hogy 1971. április 16-ára elkészülnek a társasházzal. Mégpedig úgy, hogy aznap beköltözésre alkalmas állapotban átadják az épületet a lakóknak. És mi van ma? 1971. április 16. Felháborító! Félrevezettek, becsaptak, visszaéltek a bizalmammal!

— Álljon meg a menet! Mi 1971. április 16-ra ígértük, hogy elkészül a társasház. S íme, ma 1971. április 16-án átadtuk az épületet a lakóknak.

— Éppen ez az. Nekem még elintéznivalóim, kötelezettségeim vannak, még a költözés költségeit sem tudtam előteremteni. Ki számíthatott arra, hogy nálunk egy építkezésnél betartják a pontos határidőt?!

G. Sz.

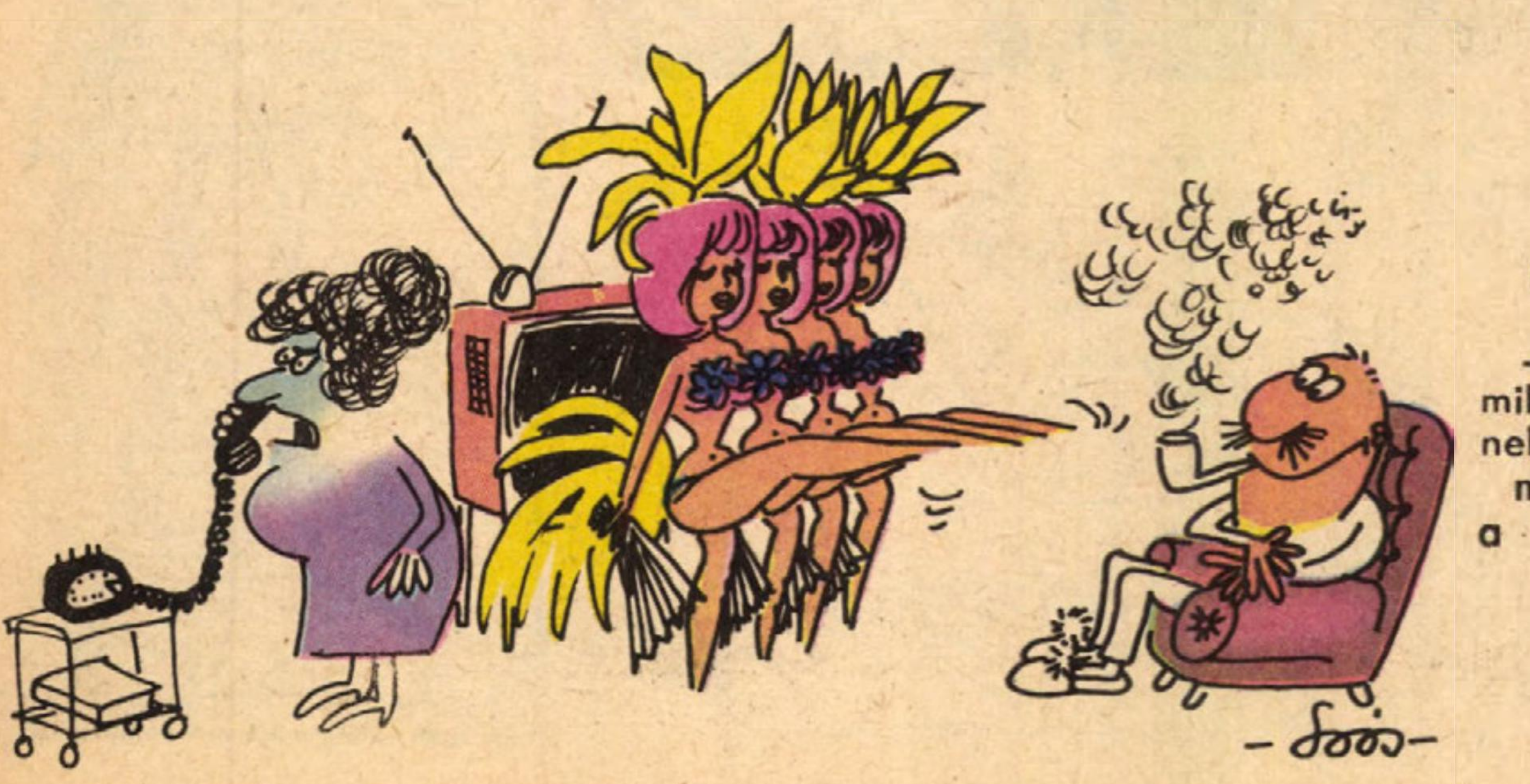

LELKESEDÉS

Még nézni is milyen remek,
hogy lelkes ifjú emberek,
kik eredményért tettre készek
(bár olykor-olykor tán henyéltek),
ha elérnek egy-egy sikert,
kivirulnak, mint nyári kert,
s míg nézik őket oly sokan,
összeborulnak boldogan.

Az emberben van rosszaság is,
irigység is, meg kapzsiság is,
e sok rossz mind megsemmisül,
az ég kitárul, földerül
és látod máris, érted, érzed,
hogy jó a világ, szép az élet.
E látványon így elmerengve
valami szeget üt fejembe:
vannak szép dolgok nálunk másutt,
melyeknek szintén van varázsuk,
ám ily örömet, lelkességet,
miktől a langyos szív feléled,
miért nem látni több más tájon,
csakis csupán a sportpályákon?

Lovászy Márton

HÁZI MŰSOR

– Halló, mikor jönnek már ki megjavítani a tévénket?!

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

MI KERÜLHETŐ EL?

(Kérdi: Berkes Józsefné, Budapest)

MIRE?

(Beküldte: Dobrovszky Györgyné, Békéscsaba)

Kétfajta h betű van a magyar ábécében?

(Kérdi: Török Imre, 7/c oszt. tanuló, Hajdúböszörmény)

FURCSA!

(Fényképezte: Nagy Csaba, Budapest)

SZILÁNKOK

HAJÓTÖRÉS

— Először a nők és a gyerekek meneküljenek! Engedjék őket előre! — kiáltotta erélyesen a kapitány a mentőcsónakban.

MAGÁNY

Kovács néni áldja a modern, vékony falú építkezést. Legalább a szomszédban néha emberi hangot hall.

KENYÉRÜGYBEN

Némelyik pék olyan rossz kenyeret süt, hogy ezért igazán kár volt hajnali háromkor felkelnie.

KÜLÖNÖS VENDÉG

A kitűnő halászléről nevezetes étteremben, hatalmas akváriumban úszkálnak a halak. Egy vendég rámutat az egyik ficánkoló pontyra:

— Ezt kérem.

— Rántva vagy halászlének óhajtja a vendég? — kérdi a pincér.

— Szó sincs róla. Tegye egy vízzel telt üvegbe. Hazaviszem. Úszni szeretnék tanulni tőle.

GYOMOREMBER

Y. csak azért szeretne diplomata lenni, mert a munkaebédeken állítólag remek a koszt.

AMI SOK, AZ SOK

Egy agglegény anyakönyvvezető nekem ne gratuláljon a házasságomhoz.

TEKINTÉLY

Ha már nincs pocakja a főnöknek, legalább értse a szakmát.

A MARX TÉRI LAKÁSBÖRZÉN

Ballonkabátos, szúrós tekintetű férfi lép egy fiatalemberhez:

— Lakást keres? Ha tízezer forintot leszámol a kezembe, szerzek magának egy remek főbérleti lakást.

Mire a másik fölényesen:

— Próbálkozzék másnál, kollégám. Magam is lakásszélhámos vagyok!

BÉLYEG

Brahoväcz büszkén meséli:

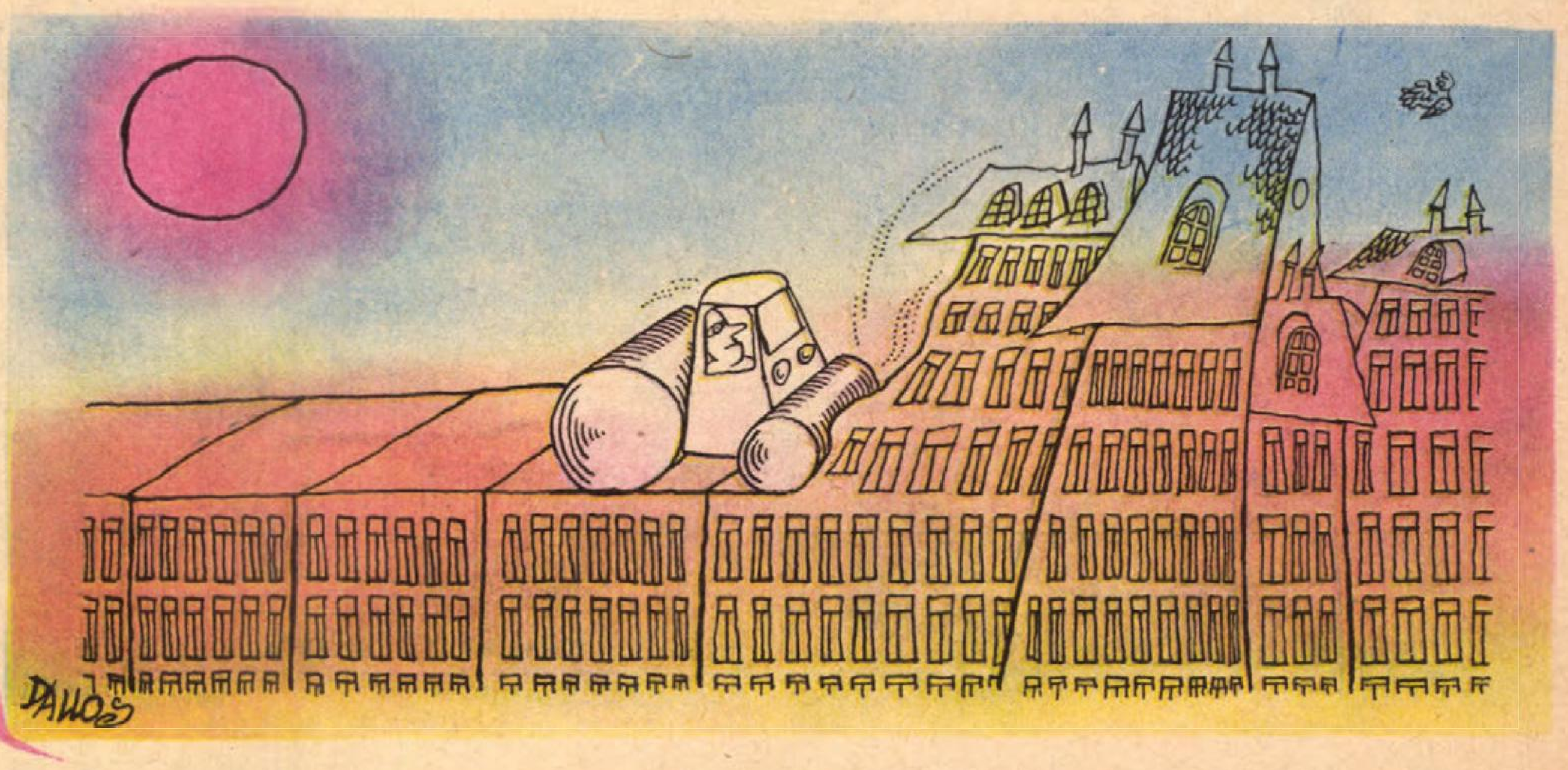
— Tegnap vasúton utaztam, és a pénztárosnő nem erőszakolta rám a biztosítási bélyeget. Tehát nem kellett bosszankodnom.

— Ez hol történt? A Keleti, a Déli vagy a Nyugati pályaudvaron?

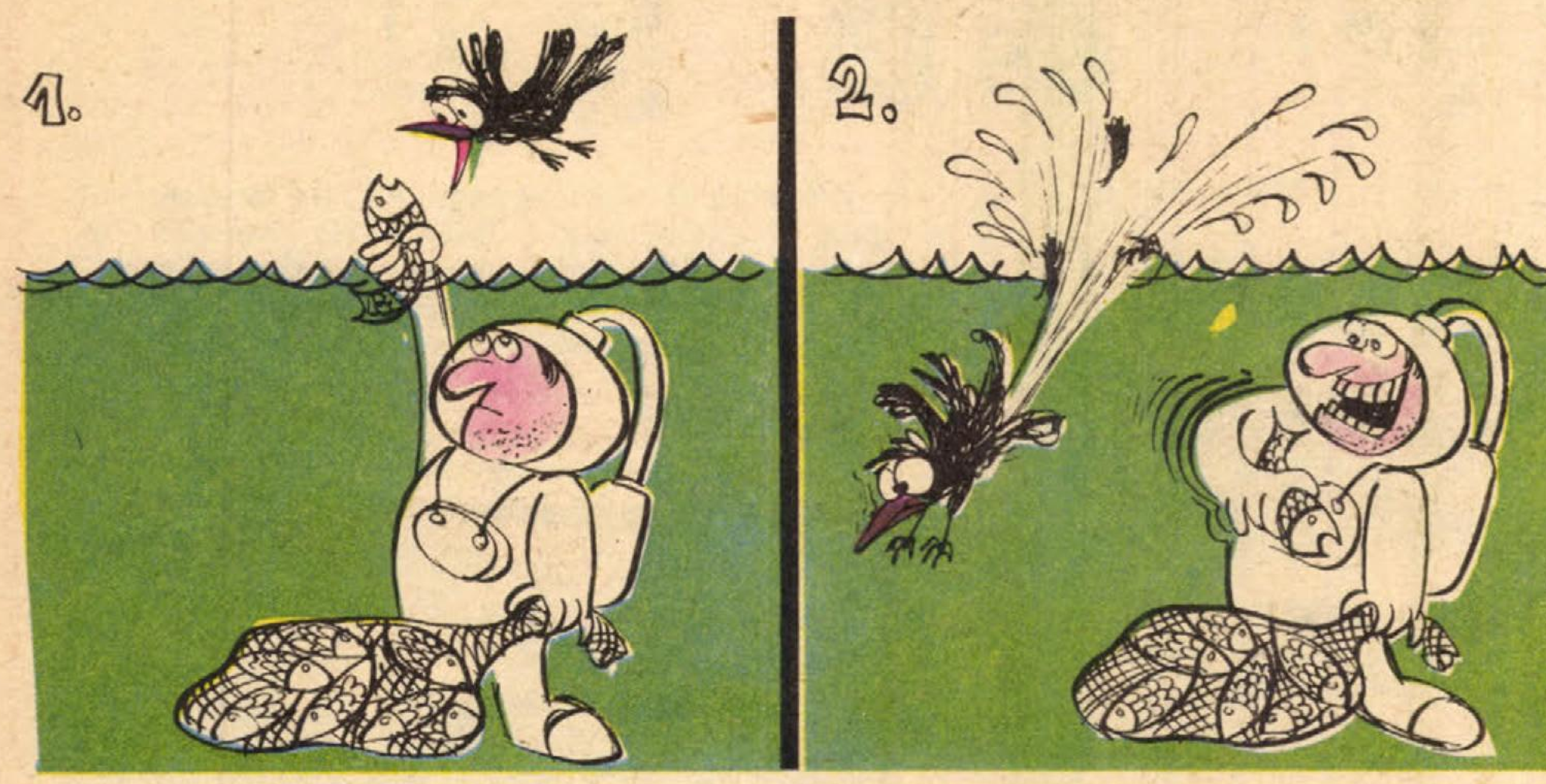
— A Ligetben. A hullámvasúton.

Galambos Szilveszter

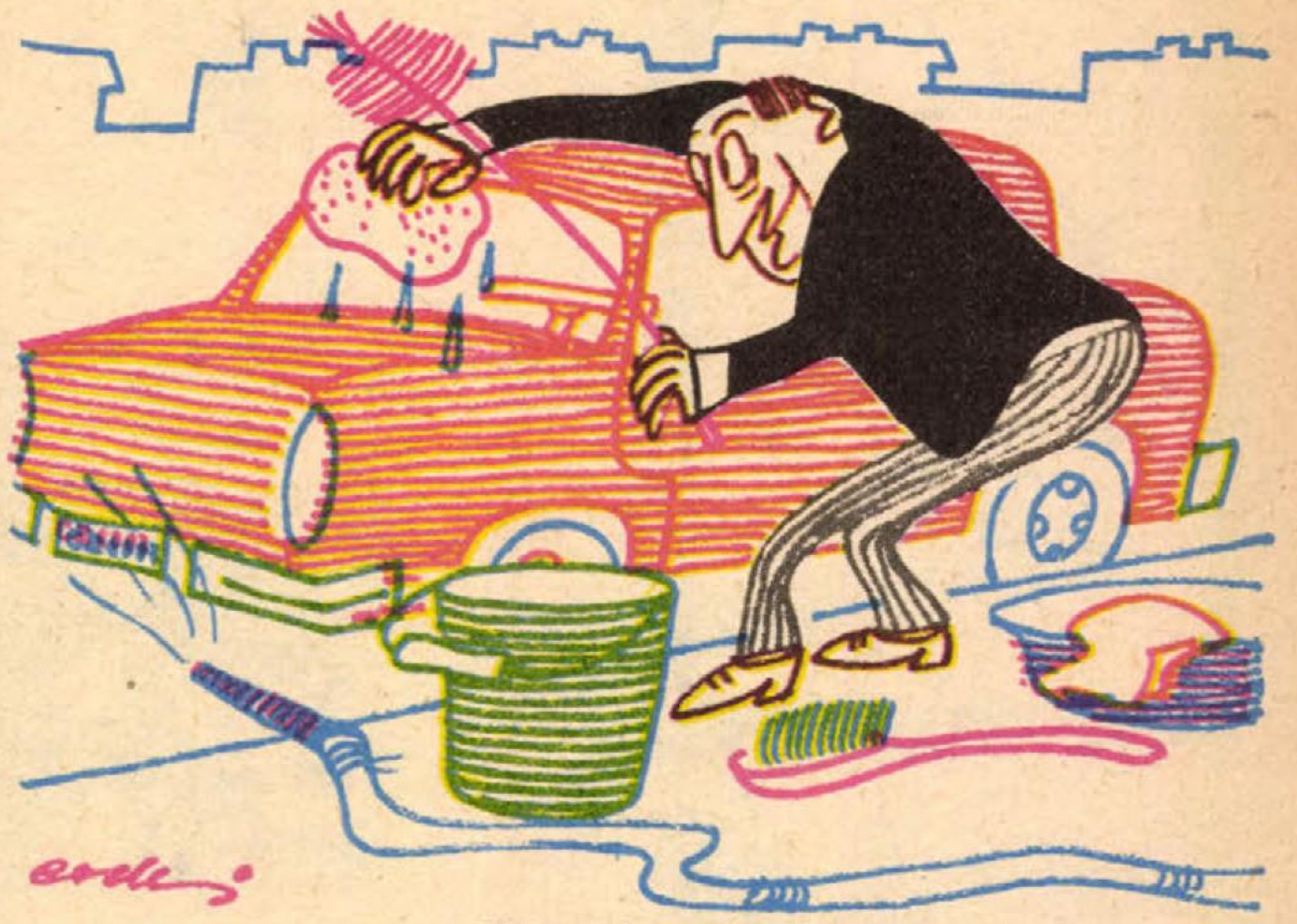
UNIFORMIZÁLÁS

A GONOSZ EMBER

FÉRFI DOLGOK

Második műszak

Boldog öregkor

Szervusz, drága barátom! — kiáltott rám házikója ablakából Blum Laja. — Gyere már be egy kicsit hozzám!

A meglepetéstől tátva maradt a szám. Az örökké savanyú, epés, ingerlékeny Laja arcáról sugárzott a derű.

— Mi van veled, komám? — dadogtam, amikor az ablaka alá léptem és kezet fogtunk.

— Hogy mi van? — nevetett. — Boldog ember lettem... No de gyere, gyere be. Átölelt, megcsókolt és körülmutatott a kis előszobában, hogy nézzem meg, nem tapasztalok-e valami érdekeset? Különös táblát fedeztem fel a fogas felett. Ez állt rajta: KABÁTOT ÉS ERNYŐT A FOGASRA AKASZTANI TILOS!

— Ez micsoda, Lajoskám? — kérdeztem meglepődve. Ő válasz helyett az ajtó fölé mutatott. E HELYISÉGBEN DOHÁNYOZNI RENDŐRHATÓSÁGILAG TILOS — olvastam le a méterszéles hatalmas tábláról a feliratot.

— Ez a tábla — magyarázta Blum Laja és kezét boldogan dörzsölte — a lakásom minden helyiségében megtalálható. Még az éléskamrában és a W. C.-ben is, sőt a kertben is ez lóg az almafáról, ez díszíti az öreg pihenőpadomat.

— De mire jó ez? — néztem bambán öreg barátomra.

— Nem is sejted? — kacagott fel gyermeki derűvel. — No hát, ide figyelj. Tavaly mentem nyugdíjba és akkor szereltem fel a lakásomat ilyen tiltó táblákkal. Azóta csupa olyan dolgot cselekszem, ami szigorúan tiltva van. Gyerekkoromban kaptam a füleseket az édesapámtól tiltott dolgok elkövetéséért, inas koromban a pofonokat és így tovább. Nem is beszélve, hogy amíg nős voltam, a feleségem és az anyósom mennyire kordában tartott.

Most a helyzet megváltozott. Látod, tilos felakasztani a kabátot, és én mégis felakasztom. Tilos dohányozni, és én egész nap pöfékelek, pipázom, szivarozom, annyit és ott, ahol akarok. No de gyere beljebb.

A szobája tele volt hatalmas, rikító betűs táblákkal. A KÖNYVSZEKRÉNYBŐL KÖNYVET KIVENNI TILOS!, a rekamié fölött: CIPŐSTÜL LEFEKÜDNI TILOS!, a szekrény fölött: LEVETETT NADRÁGOT A SZÉK SZÉLÉRE LEDOBNI TILOS!, no meg természetesen mindenfelé a dohányzási tilalom.

— No, mit szólsz hozzá, hapsikám? Milyen ez a császári és királyi ész? — mutatott a homlokára, azután kivitt a kertbe. Egyenesen egy szép kutyaólhoz vezetett, amelyből barátságos farkcsóválással egy dakszlikutya közelített. A kutyaólon nagy tábla: KUTYATARTÁS NINCS ENGEDÉLYEZVE! A barátom megsimogatta a kutyuskája fejét és a kert végéhez egy kis bódé mellé vezetett. A bódé előtt farönk, azon egy csorba szájú befőttes üveg. Mellette csúzli. A bódén hatalmas tábla: CSÚZLIZNI NEM SZABAD! Blum Laja felvette a csúzlit, és egy kaviccsal meglepő rutinnal szétlőtte az üveget. Felnevetett: „Ez még semmi! Gyere, mutatok valamit a konyhában!” Az valóban érdekes volt.

A konyhaasztal fölött minden eddiginél nagyobb felirat: AZ ALKOHOL ÖL, BUTÍT ÉS NYOMORBA DÖNT, FOGYASZTÁSA 16 ÉVEN FELÜLIEKNEK A LEGSZIGORÚBBAN TILOS!

— És most nézz ide! Mi van a konyhaasztal alatt? — nevetett gurgulázva, majd előhúzott egy ötliteres demizsont. Félig megtöltött két vizespoharat méregerős szilvapálinkával.

— Látod, pajtás, itt üldögélek esténként, vacsora előtt megiszom egy-két deci jó szilvóriumot, de sört is meg bort is szoktam inni. Olvasom az újságot, és néha feltekintek a tiltó feliratra. Azután meg nézd a másik táblát: MAGYARNÓTÁKAT ÉNEKELNI KÖTELEZŐ! Nos, én nem szeretek énekelni, és jó érzéssel nem énekelek.

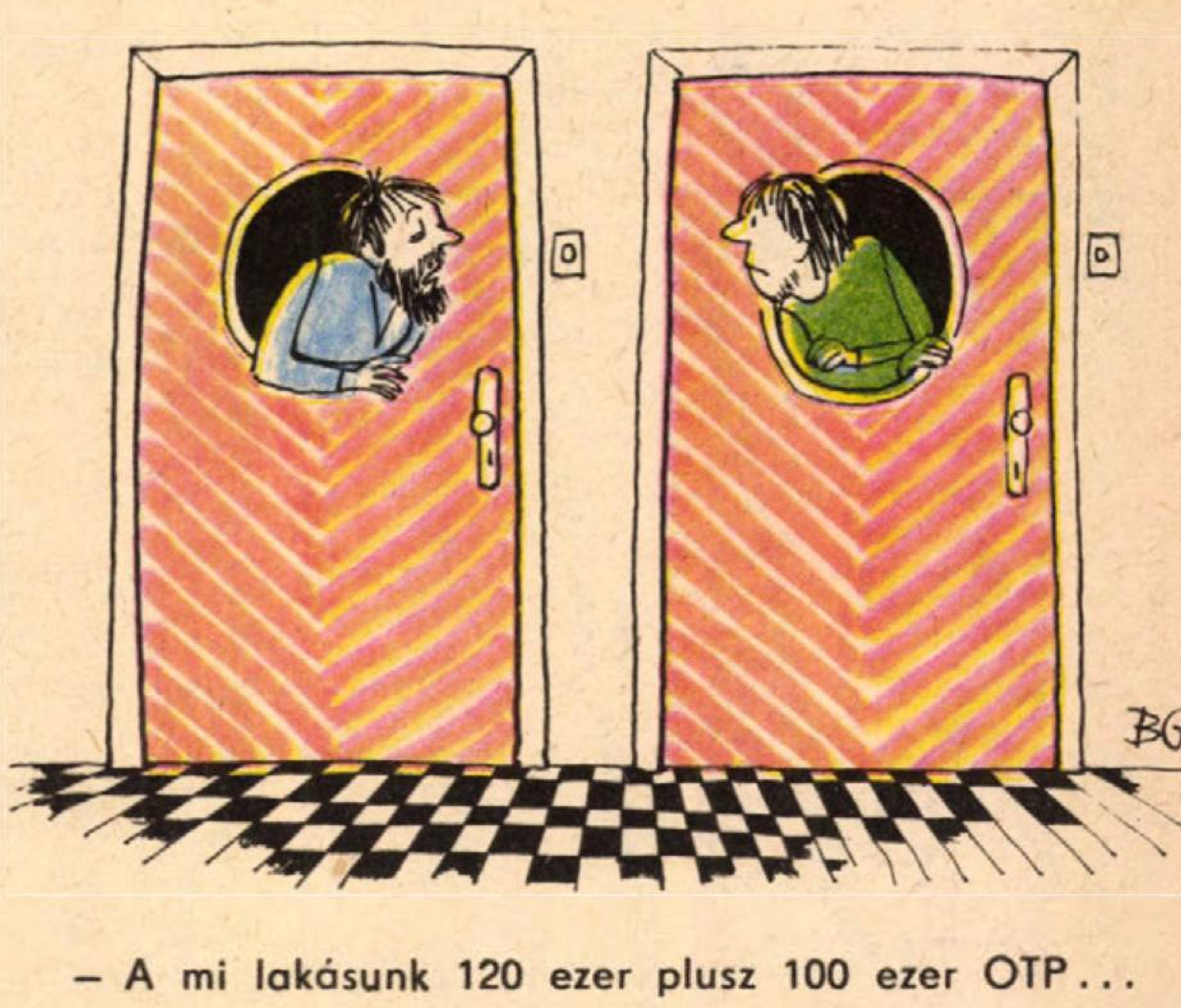
Felemelte a poharát, és koccintottam a boldog emberrel...

Ordas Nándor

NEHEZEN ELADHATÓ ÁRU

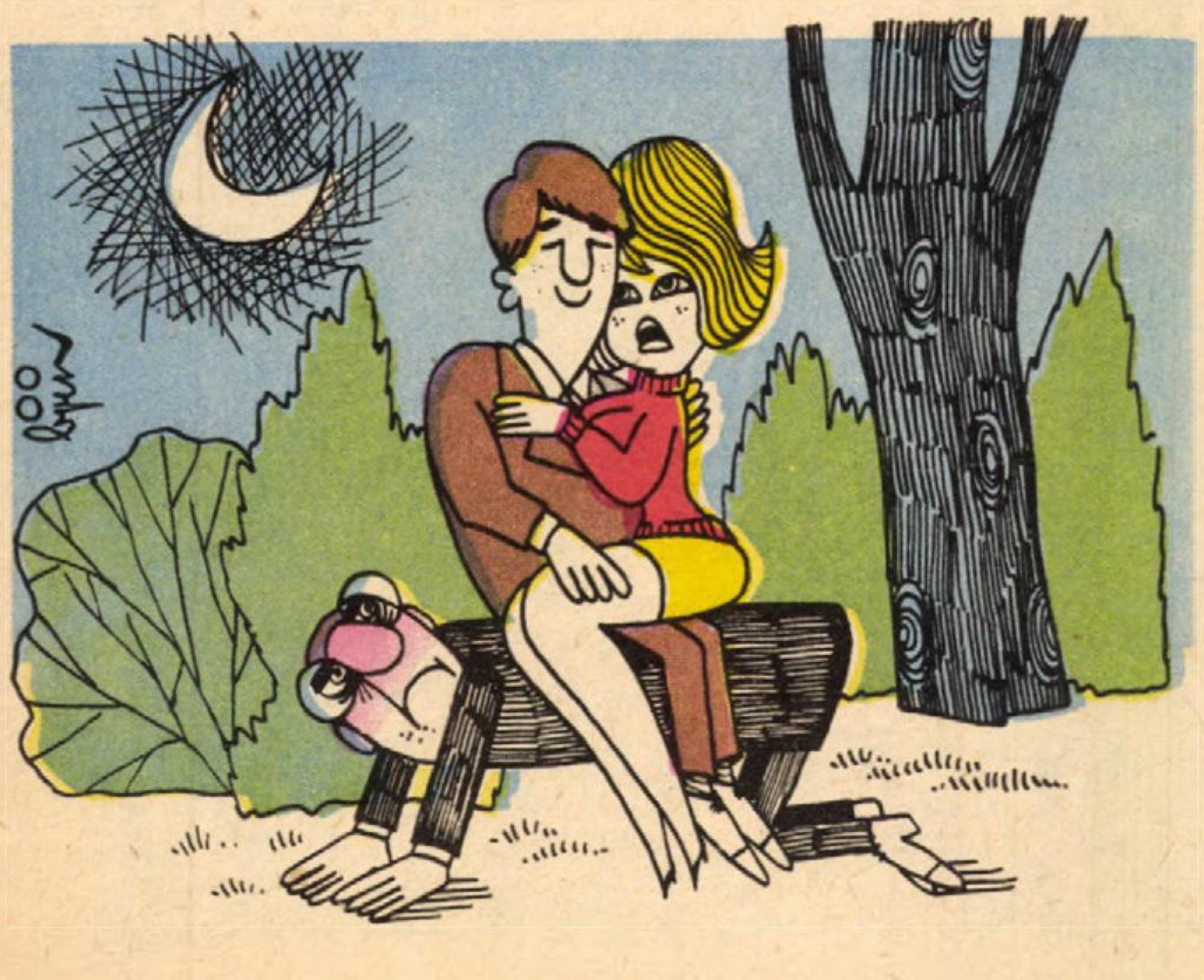

REMETÉK A TÁRSASHÁZBAN

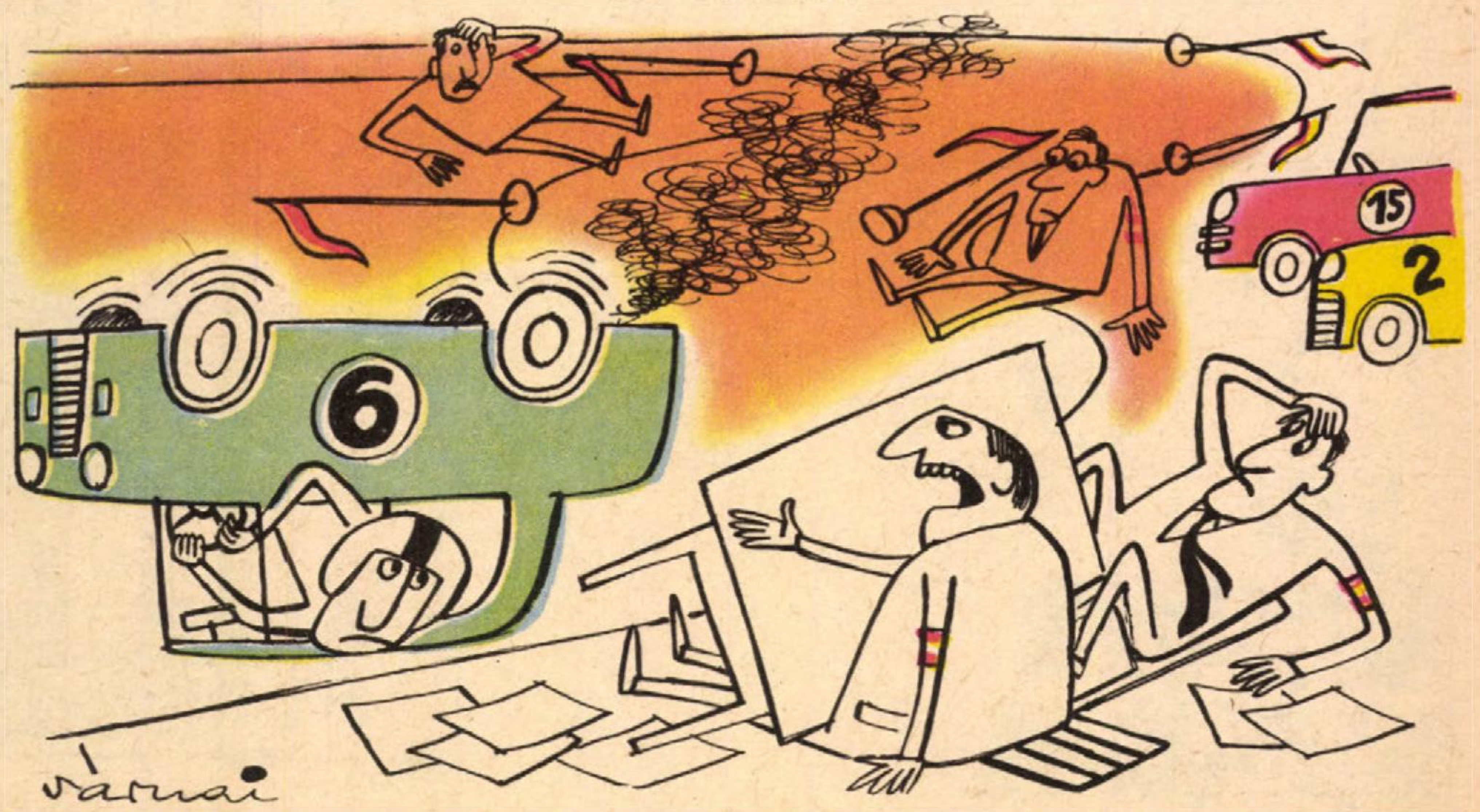
– A mi lakásunk 120 ezer plusz 100 ezer OTP...

ESTE A PARKBAN

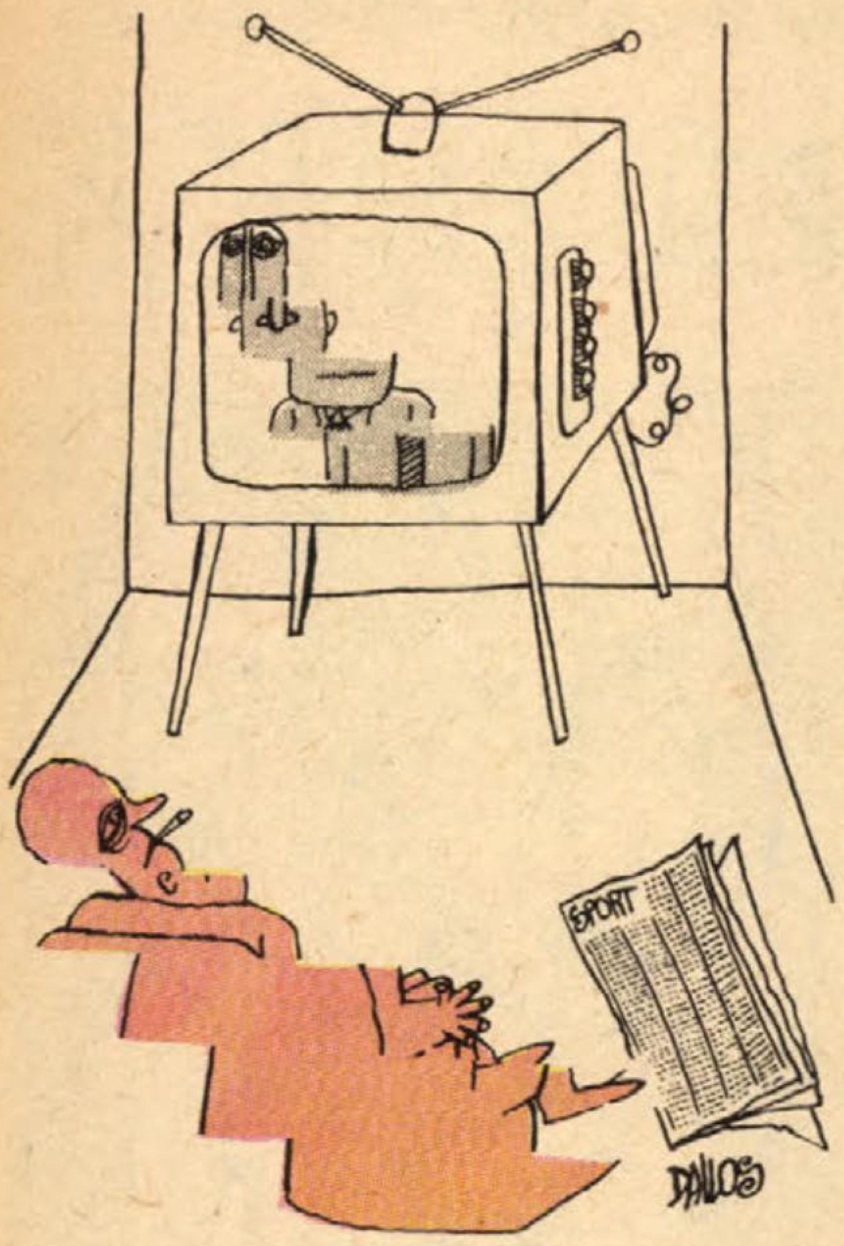
– Az az érzésem, hogy a férjem kémkedik utánunk...

SZAKVÉLEMÉNY

– Attól tartok, hogy az ügyességi verseny követelményei pillanatnyilag még felülmúlják az ön képességeit...

A TÉVÉ HATÁSA

RÉBUSZ

173. rejtvényünk megfejtése:

PONTONHÍD

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Szabó László, Budapest XII., Istenhegyi u. 15.; Balassa Katalin, Biharkeresztes, Lenin tér 1.; Ürögi Judit, Kiskőrös, Ligeti K. u. II. tömb I. 14.

175. REJTVÉNYÜNK

AGYŐ SZR S
Ú=E

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 10-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

SZÁMOK

Fülöp György rajzai

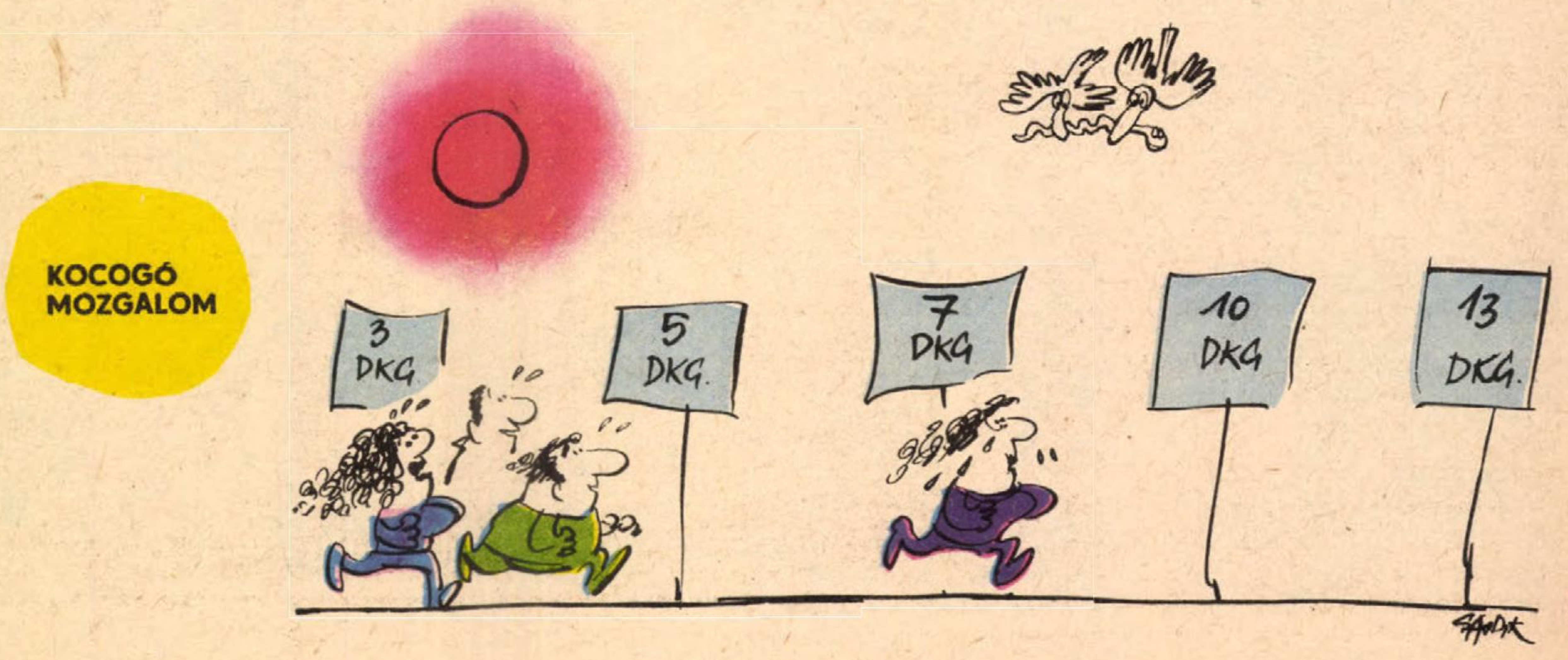
Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

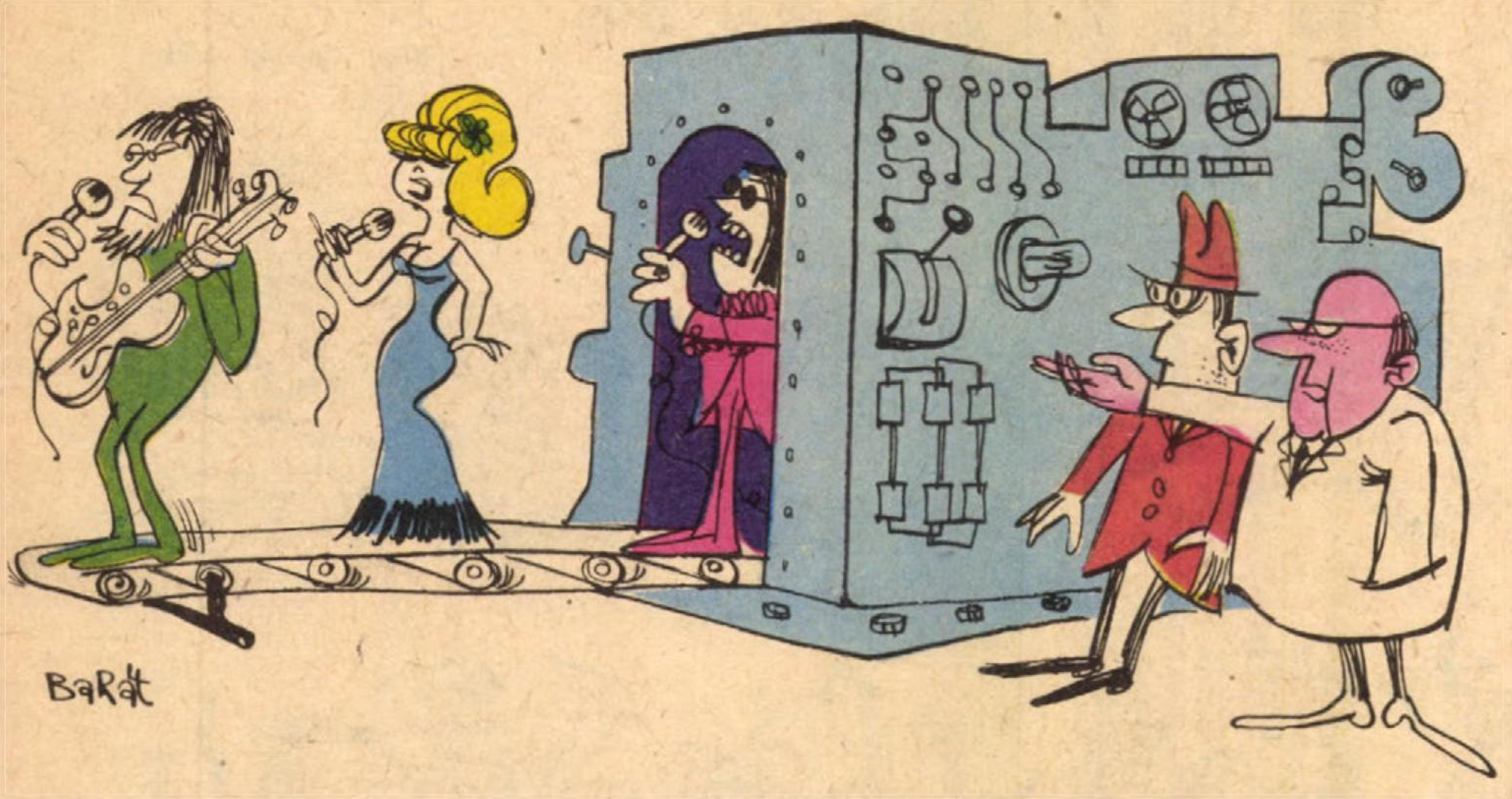
Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, *142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. — 71.2661 2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme: Budapest, 8. Pf. 53.

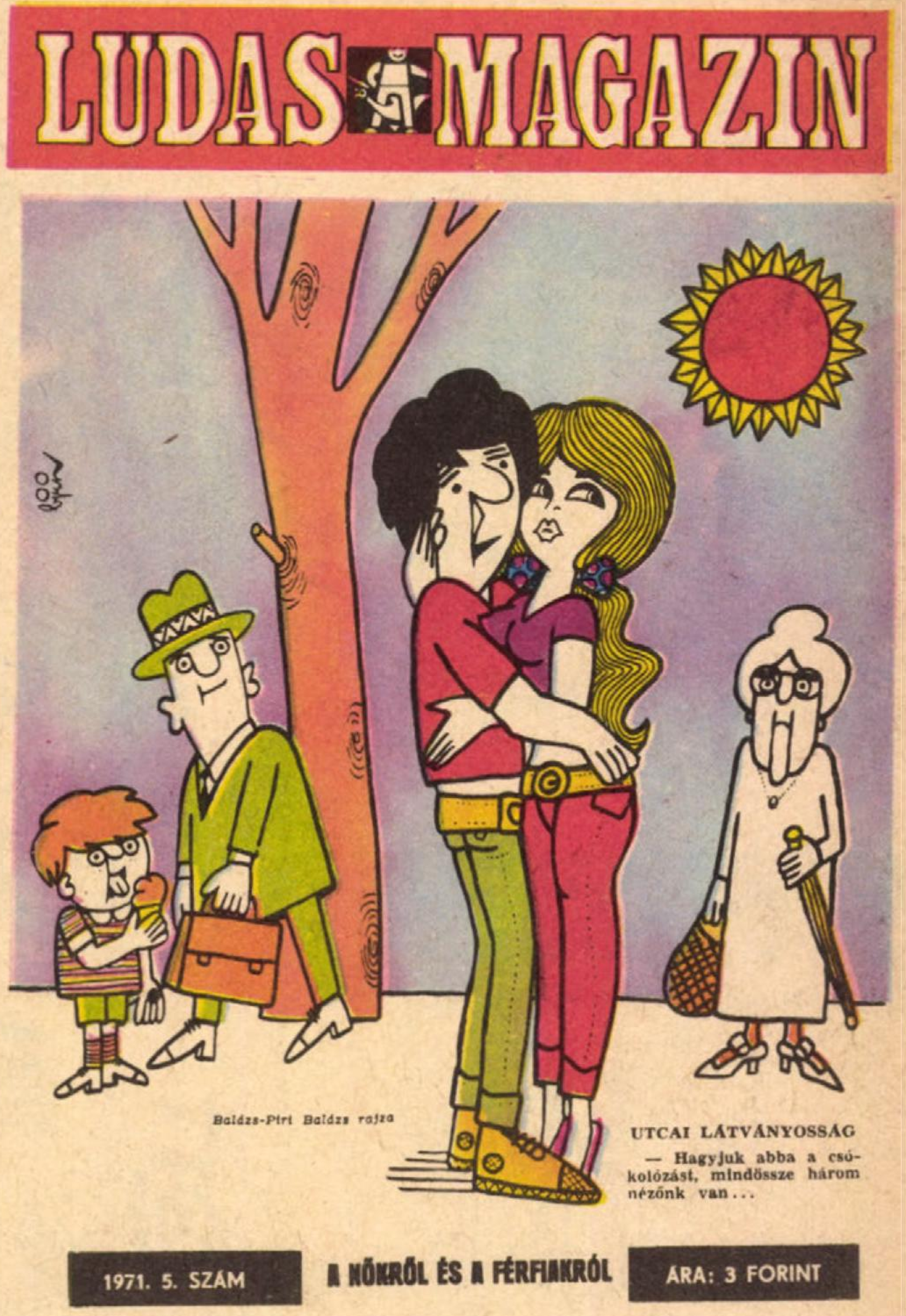

JÖVEDELMEZŐ BERUHÁZÁS

– Ez a legújabb táncdalénekest előállító automatánk.

Megjelent a Ludas Magazin májusi száma

KÜLÖNÖS BIZTONSÁGI BERENDEZÉS

Az angol „Popular Science" (Népszerű Tudomány) című folyóirat cikke egy új találmánnyal foglalkozik: betörőriasztó-berendezés sátrak részére.
Vajon nem gondolt arra a lángeszű feltaláló, hogy egy jó erőben levő betörő elviszi magát a sátrat is?

SZERENCSE

– Nini, egy négylevelű lóhere!

A CUCC

Világra jön egy pesti gyermek,
kit sorsa jó szülőkkel ver meg:
mert míg ő pelenkában ordít,
szülei milljó drága holmit
aggatnak rá, hadd legyen néki
nájlon-bugyi és luxus-rékli,
csöpp kocsija is olyanforma,
mintha egy versenyautó volna.
Hadd lássa jól az egész utca,
hogy mi a legszebb rajt...?
A cucca.

Kamasz lesz majd, sőt felnőtt férfi,
mennyit vásárol s mind hogy félti!
Vesz golyóstollat, órát, szvettert,
magnót, motort, míg háza megtelt...
Sőt bélyeget gyűjt, vagy bigyókat,
melyeket hordhat, vagy nem hordhat;
sokat vesz, minek semmi haszna,
de mindegy! Fő, hogy ő a gazda.
Nyüzsög és liheg a sok úttól,
s közben furt cipel –
és cuccol.

...De van, ki végigélte Pestet
s öregkorára enyhén rast lett;
sőt talán kissé már szerényebb
hisz sokat ád – s elvesz az élet...
A sok szép cucc, ó, hova tűnt el?
Java felszállt a dohányfüsttel.
Majd mikor jön egy furcsa óra
s ő átszundiz egy más bolygóra,
emléke immár békén nyughat...
Mi maradt itt? – Egy halom
cucc csak.

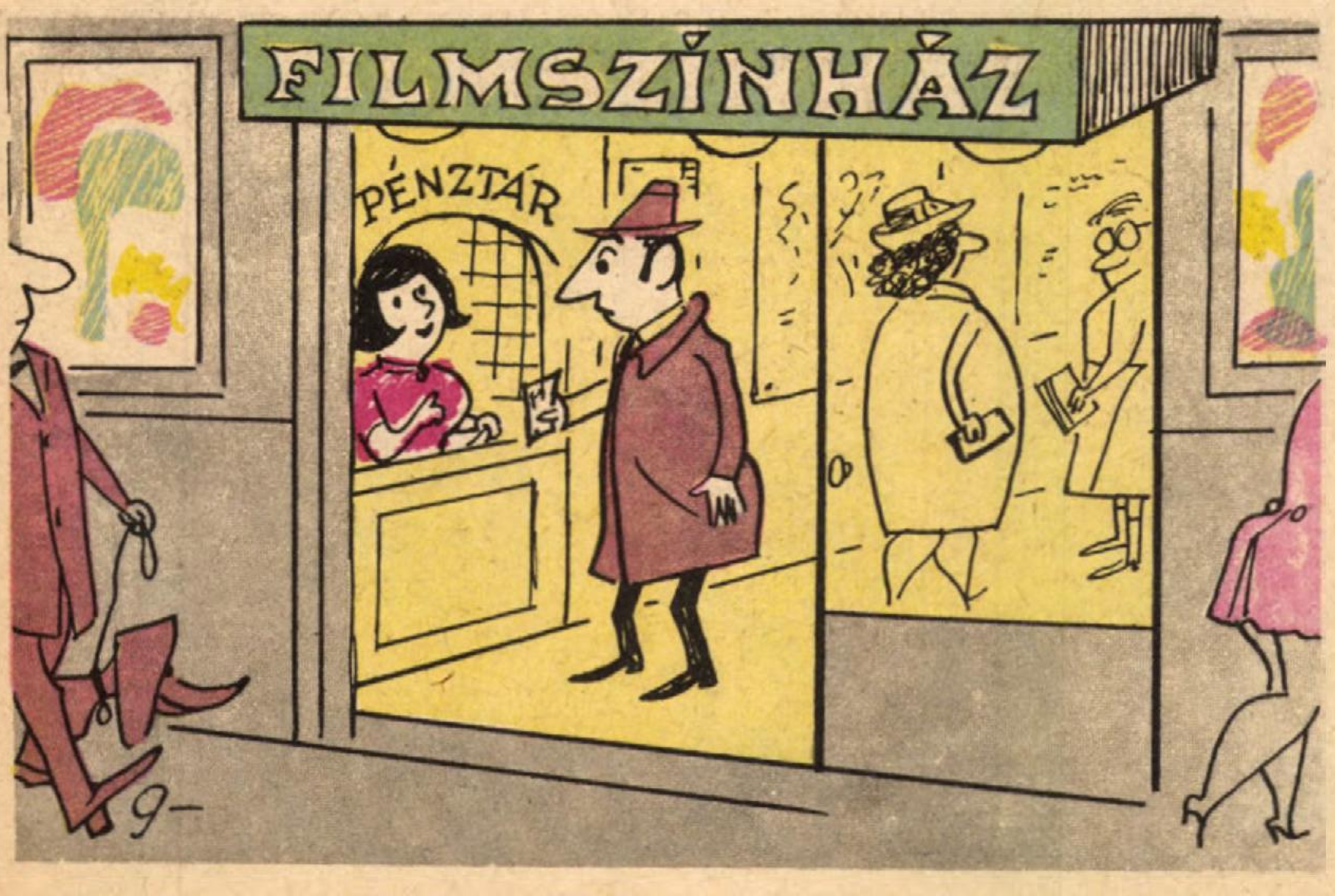
Bedő István

ÓVATOS TOTÓZÓ

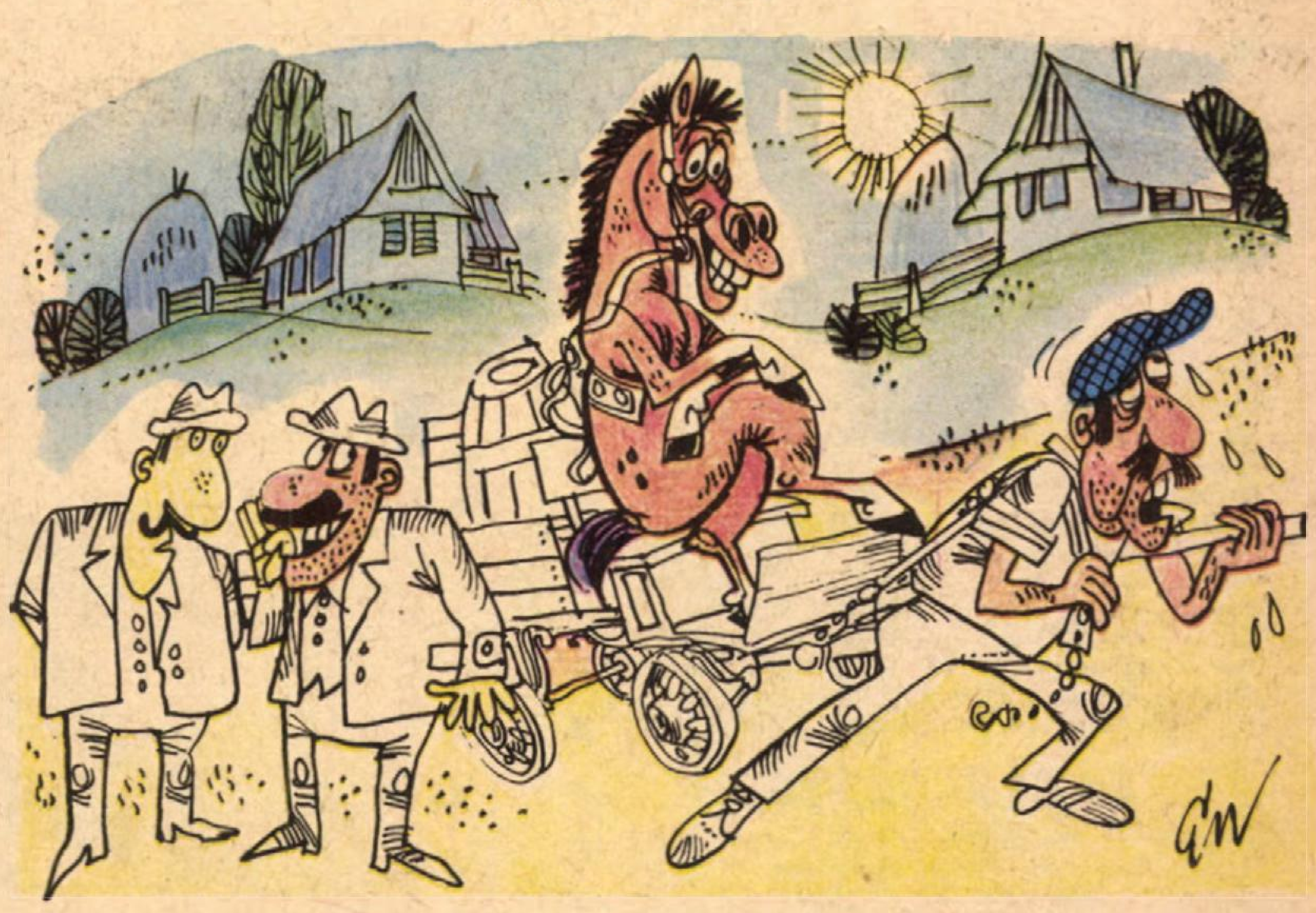
– Ön a balszélső felesége? Kérem, azt szeretném megérdeklődni, hogy náthás-e még a férje?

ŐSZINTE PÉNZTÁROSNŐ

– Én a maga helyében inkább sétálnék egyet a friss levegőn!

A RANG KÖTELEZ

– Ő az állatvédő egyesület dísztagja!